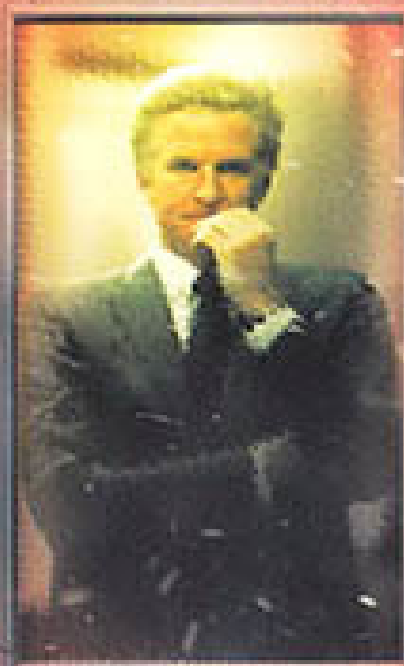

STRANGER THINGS

*Înainte de Demogorgon . . .
înainte de Stăpânul Minții . . .
teroarea avea chip uman.*

SUSPICIOUS MINDS

GWENDA BOND

ARMADA

GWENDA BOND scrie, printre altele, romane Young Adult și ficțiune pentru copii. Cărțile ei includ seriile cu LOIS LANE (*Fallout, Double Down, Triple Threat*), care aduc în prim-plan celebrul personaj de benzi desenate, și seria CIRQUE AMERICAN (*Girl on a Wire, Girl Over Paris, Girl in the Shadows*), despre eroine îndrăznețe, care descoperă că magia și misterul pândesc dedesubt. Alături de soțul ei, Christopher Rowe, semnează și o serie pentru copii intitulată *The Supernormal Sleuthing Service*. A publicat articole în *Los Angeles Times, Publishers Weekly, Locus* și în multe alte locuri. Are un masterat în literatură la Vermont College of Fine Arts. Trăiește într-o casă veche de o sută de ani din Lexington, Kentucky, cu soțul ei și cu neastâmpăratele lor animale de companie.

GWENDA BOND

SUSPICIOUS MINDS

Original: *Stranger Things: Suspicious Minds*
(2019)

Traducere din limba engleză:
MARIA ADAM

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2020 —

*Pentru toate mamele energice care ne inspiră,
mai ales pentru a mea*

Prolog

Iulie 1969

Laboratorul Național Hawkins
Hawkins, Indiana

Bărbatul conducea o mașină neagră, impecabilă pe un drum drept din Indiana. Când a ajuns la poarta de sârmă cu inscripția ZONĂ RESTRICȚIONATĂ, a încetinit. Paznicul s-a uitat o fracțiune de secundă pe fereastră, apoi a verificat numărul mașinii și i-a făcut semn să treacă.

Angajații laboratorului sigur îl așteptau. Poate chiar îi urmaseră instrucțiunile și explicațiile trimise dinainte în legătură cu pregătirea noului său subiect.

În dreptul următoarei gherete, a coborât geamul ca să-i arate santinelei actul de identitate. Soldatul s-a uitat cu atenție la permis și a evitat să-l privească în ochi. Oamenii făceau asta deseori.

El însă era foarte atent la oamenii noi, cel puțin la început – o evaluare rapidă ca un gând, pentru a-i cataloga: sexul, înălțimea, greutatea, etnia și de aici deducea cât de inteligenți erau, apoi, cel mai important, le ghicea potențialul. Aproape toți erau mai puțin interesați după ultima etapă. Dar el nu renunța niciodată. Să privească, să evalueze erau pentru el ca o a doua natură, un aspect esențial al muncii lui. Majoritatea oamenilor nu aveau nimic care să-l intereseze, dar cei care aveau... Ei erau motivul pentru prezența lui aici.

Acest soldat era ușor de evaluat: bărbat, 1,76 m, 80 kg, caucazian, inteligență medie, potențial... îndeplinit doar stând în gheretă și verificând legitimații, purtând la șold o armă pe care probabil nu o va folosi niciodată.

— Bine ați venit, domnule Martin Brenner! a spus soldatul în cele din urmă, uitându-se printre gene când la bărbat, când la legitimația de plastic.

Interesant că legitimația lui arăta câteva informații pe care și Brenner le-ar fi căutat, dacă s-

ar fi uitat la el însuși: bărbat, 1,85 m, 88 kg, caucazian. Restul: IQ de geniu, potențial... nelimitat.

— Ni s-a spus că veniți, a adăugat soldatul.

— Doctor Brenner, l-a corect el cu blândețe.

Ochii mijii ai soldatului încă nu erau îndreptați *direct* către Brenner, ci spre bancheta din spate, unde subiectul Opt, în vârstă de cinci ani, dormea lipit de portieră, cu pumnii strânși sub bărbia micuță. Preferase să se îngrijească el însuși de transportarea la noul laborator.

— Da, domnule *doctor* Brenner, a spus paznicul. Cine e fata? Fiica dumneavoastră?

I se simțea scepticismul. Pielea lui Opt avea o nuanță intensă de cafeniu, în contrast cu pielea lui albă ca laptele, dar Brenner ar fi putut să-i spună celuilalt că asta nu însemna nimic. Însă nu era treaba lui și, în afară de asta, soldatul nu se înșela. Brenner nu era tatăl nimănui. Poate doar o figură paternă.

Asta era tot.

— Sunt sigur că mă așteaptă înăuntru.

Brenner l-a privit din nou cu atenție. Un soldat întors acasă dintr-un război încheiat, un război pe care deja îl câștigaseră. Spre deosebire de cel din Vietnam. Spre deosebire de intensificarea conflictului mut cu sovieticii. Erau angajați deja într-un război pentru viitor, dar acest om habar nu avea.

— Eu n-aș pune întrebări când vin ceilalți subiecți, a continuat Brenner, păstrând un ton prietenos. Confidențialitatea.

Paznicul a strâns din dinți, dar nu a comentat. A întors ochii spre complexul vast cu multe etaje, de dincolo de ei.

— Da, vă așteaptă înăuntru. Parcați oriunde doriți.

Alt lucru inutil de spus. Brenner a plecat mai departe.

O parte obișnuită a birocrăției federale plătise pentru construirea și întreținerea generală a unității,

dar instituții guvernamentale secrete finanțaseră amenajarea ei conform indicațiilor lui Brenner. La urma urmei, ca să rămână strict secretă, cercetării nu i se putea face publicitate. Agenția înțelegea că pentru a atinge măreția nu poți respecta întotdeauna procedura operațională standard. Poate că rușii reușeau să aibă laboratoare recunoscute de guvernul lor, dar erau dispuși să înăbușe toate vocile care li s-ar fi opus. Undeva, chiar în clipa asta, savanții comuniștilor făceau același tip de experimente pentru care fusese creat acest complex cafeniu cu cinci etaje și cu mai multe niveluri în subteran. Brenner avea să le reamintească angajatorilor acest lucru de câte ori uitau sau puneau prea multe întrebări. Pentru ca munca lui să aibă întâietate.

Opt încă dormea când el a coborât și a mers spre portiera ei. A deschis-o încet, împingând fata înapoi ca să nu se rostogolească în parcare. Pentru siguranță, o sedase în timpul călătoriei. Era prea valoroasă ca să lase acest lucru pe mâna altora. Până acum, abilitățile celorlalți subiecți se dovediseră... dezamăgitoare.

— Opt, a spus el, ghemuindu-se lângă banchetă și scuturând-o ușor de umăr.

Fata a clătinat din cap, cu ochii închiși.

— Kali, a murmurat ea.

Numele ei adevărat. Insista asupra lui. De obicei, el nu-i făcea pe plac, dar azi era ceva special.

— Kali, trezește-te! a zis el. Ai ajuns acasă.

Ea a clipit, cu o strălucire în ochi. Înțelesese greșit.

— *Noua* ta casă, a adăugat el.

Strălucirea a slăbit.

— O să-ți placă aici.

A ajutat-o să se ridice în capul oaselor. I-a întins mâna.

— Acum papá te roagă să mergi ca o fetiță mare, apoi poți să te culci la loc.

În cele din urmă, ea a întins mâna și a strecurat-o într-a lui.

În timp ce se apropiau de uşile de la intrare, el a afişat cel mai plăcut zâmbet pe care-l avea în arsenal. Se aştepta să fie întâmpinat de directorul în funcţie, în schimb a găsit un şir lung de bărbaţi în halate de laborator şi o femeie. Personalul profesional din grupul său, bănuia, şi dinspre toţi radia un val de greaţă stârnită de emoţii.

Un bărbat bronzat, cu faţa brăzdată de riduri – prea multă vreme petrecută în aer liber –, a păşit în faţă şi i-a întins mâna. S-a uitat la Opt, apoi din nou la doctorul Brenner. Ochelarii cu rame groase îi erau murdari.

— Domnule doctor Brenner, sunt doctorul Richard Moses, actualul cercetător principal. Suntem entuziasmaţi că aţi venit la noi, o persoană de calibrul dumneavoastră... Voiam să cunoaşteţi cât mai repede întreaga echipă. Iar ea trebuie să fie...

— Sunt Kali, a spus somnoroasă fata.

— O fetiţă foarte adormită care ar vrea să-şi vadă noua cameră, a adăugat doctorul Brenner, evitând mâna bărbatului. Parcă am cerut să-mi fie păstrată una. După care aş vrea să cunosc subiecţii pe care i-aţi recrutat.

Brenner a zărit uşile din capătul holului şi a luat-o într-acolo împreună cu Opt. În urma lui s-a făcut linişte pentru o clipă. Zâmbetul lui a părut aproape real înainte să dispară.

Doctorul Moses, cu ochelarii săi murdari, s-a grăbit să-l prindă din urmă, iar ceilalţi, în spate, au început să trăcănească. Moses s-a întins să apese pe interfon, apoi şi-a rostit numele.

În spatele lor se auzea zumzetul conversaţiilor celorlalţi doctori şi asistenţi ai laboratorului.

— Bineînţeles, subiecţii nu au fost pregătiţi, a zis doctorul Moses, în timp ce uşile duble se deschideau.

Se uita întruna la Kali, care devenea tot mai neliniştită cu fiecare clipă, privind atentă de jur împrejur. Nu era vreme de pierdut, trebuiau să o instaleze.

Doi soldați înarmați stăteau drepti ca două bețe de chibrit imediat după ușă, semn că măcar siguranța nu era sub medie. Au verificat legitimația doctorului Moses, apoi el le-a făcut semn să nu procedeze la fel cu doctorul Brenner.

— Încă nu a primit legitimația, a explicat el.

Bărbații păreau să se îndoiască de spusele doctorului Moses, iar admirația lui Brenner a mai crescut un pic.

— O voi avea când vin data viitoare, a rostit el. Și vă aducem și copii după actele subiecților.

A dat discret din cap arătând către Opt.

Soldatul a încuviințat cu un gest și întregul grup a fost lăsat să treacă.

— Am specificat că vreau să-i cunosc pe subiecții noi când ajung, a spus doctorul Brenner. Așa că nu ar trebui să fie o surpriză.

— Ne-am gândit că doar o să observați, a replicat doctorul Moses. Ar trebui să stabilim niște parametri? Să-i pregătim pentru vizita dumneavoastră? Asta ne-ar putea întrerupe munca. Substanțele psihedelice îi fac paranoici pe unii dintre ei.

Doctorul Brenner a ridicat mâna liberă.

— Nu, nu cred asta, altfel aş fi spus-o. Unde mergem acum?

Becurile atârnavă deasupra holului lung, emițând strălucirea înfiorătoare care ilumina atât de des descoperirea științifică în această lume a umbrelor. Pentru prima dată în dimineața aceea, doctorul Brenner simțea că ar putea transforma locul de față într-un cămin.

— Pe aici, l-a îndrumat doctorul Moses.

S-a uitat spre singura femeie din grup:

— Doctore Parks, îl puteți ruga pe unul dintre infirmieri să-i aducă fetei ceva de mâncare?

Ea a strâns din buze auzind că e trimisă să facă o treabă de femeie, dar a dat aprobator din cap.

Spre ușurarea doctorului Brenner, Opt a rămas tăcută și curând au ajuns într-o cameră mică, cu un pat supraetajat pentru copii și o masă de desenat.

Ceruse special patul ca să o asigure pe Opt că el *chiar* căuta tovarăși potriviți pentru ea.

Ea l-a observat imediat.

— Pentru un prieten?

— Mai devreme sau mai târziu, da, a răspuns el. Acum, cineva o să-ți aducă de mâncare. Poți să aștepti singură aici?

Ea a încuviințat din cap. Vioiciunea căpătată odată cu emoția sosirii se stingea – primise o doză puternică de sedativ – și s-a lăsat pe marginea patului.

Doctorul Brenner s-a întors să plece și a dat peste un infirmier și femeia din personal. Doctorul Moses a ridicat din sprâncene.

— O să se descurce singură? a întrebat el.

— Deocamdată, a răspuns doctorul Brenner, apoi a adăugat, uitându-se la infirmier: Știu că arată ca un copil, dar respectați protocoalele de securitate. S-ar putea să vă surprindă.

Infirmierul s-a mișcat stângaci, însă a rămas tăcut.

— Duceți-mă în prima cameră, a cerut doctorul Brenner. Toți ceilalți puteți să așteptați cu subiecții voștri, dar nu e nevoie să-l pregătiți pe niciunul.

Restul echipei adunate acolo a așteptat ca doctorul Moses să confirme, iar acesta a ridicat din umeri nemulțumit.

— Cum spune doctorul Brenner.

S-au împărăștiat. Aveau să se obișnuiască.

Prima cameră găzduia un subiect neeligibil din pricina unui defect la picior. Arăta permanent amețit precum cineva care alege marijuana ca mijloc de detașare. Mediocru în toate privințele.

— Vreți să sedăm pacientul următor? a întrebat doctorul Moses.

În mod clar, nu înțelegeau metodele doctorului Brenner.

— O să vă spun când am nevoie de ceva.

Doctorul Moses a dat din cap, apoi au vizitat următoarele cinci încăperi. Era așa cum se aștepta. Două femei, niciuna ieșită din comun în vreun fel;

alți trei bărbați, complet banali. Exceptând, poate, calitatea lor de a nu străluci prin nimic.

— Să se adune toată echipa într-o cameră ca să putem discuta! a cerut doctorul Brenner.

L-au lăsat să aștepte într-o sală de ședințe, după ce doctorul Moses i-a aruncat o ultimă privire plină de neliniștite. În scurt timp, au intrat toți cei de dinainte și s-au așezat în jurul mesei. Doi bărbați stăteau de vorbă, pretinzând că nimic din evenimentele din dimineața aceea nu era ceva neobișnuit. Doctorul Moses le-a făcut semn să tacă.

— Aștia suntem toți, a zis el.

Doctorul Brenner s-a uitat cu mai multă atenție la subordonații lui. Mai trebuiau șlefuiți, dar exista potențial în atenția lor tăcută. Teama și autoritatea mergeau mână în mână.

— Toți subiecții pe care i-am cunoscut azi pot fi eliberați.

A fluturat din mână.

— Plătiți-le ce le-ați promis și asigurați-vă că nu uită de acordurile de confidențialitate.

Cei din încăperea absorbau informațiile. Unul dintre vorbăreții de mai devreme a ridicat mâna.

— Domnule doctor?

— Da.

— Numele meu e Chad și sunt nou aici, dar... de ce? Cum vom face experimentele?

— „De ce” este întotdeauna o întrebare care face știința să progreseze, a răspuns doctorul Brenner.

Chad novicele a dat aprobator din cap, iar Brenner a adăugat:

— Deși ar trebui să avem grijă când le punem întrebarea asta superiorilor. Dar o să vă spun de ce. Este important să înțelegem cu toții de ce suntem aici și ce trebuie să facem. Poate cineva să ghicească?

Felul în care îl tratase pe Chad îi făcea pe toți să tacă. O clipă a crezut că femeia ar vrea să spună ceva, dar ea doar și-a împreunat mâinile în poală.

— Bine, a zis el. Nu-mi plac presupunerile. Suntem aici să împingem frontierele abilităților

umane. Nu-mi doresc niște banali *Mus musculus*^[1] umani. Nu ne-ar oferi rezultate extraordinare.

Și-a plimbat privirea prin încăpere. Toți erau atenți la el.

— Sunt sigur că ați auzit de unele eșecuri din alte părți, iar lipsa voastră de rezultate este motivul pentru care mă aflu aici. Au fost unele lucruri jenante și multe dintre acestea au ca sursă subiecți nepotriviți. Cine și-a imaginat că prizonierii și nebunii de la azil ne-ar spune ceva esențial se amăgește singur. Tinerii care fug de recrutare și drogații nu sunt cu nimic mai buni. Mai am câțiva pacienți tineri care se vor transfera aici pentru un program asemănător, dar aș vrea să am o varietate de vârste. Avem toate motivele să credem că o combinație de substanțe psihedelice chimice și impulsuri adecvate pot dezvălui secretele de care avem nevoie. Gândiți-vă doar la avantajele în privința informațiilor, dacă îi putem convinge pe dușmanii noștri să vorbească, dacă îi putem face influențabili și-i putem controla... Dar nu putem obține rezultatele pe care le dorim fără oamenii potriviți. Nu-i mare lucru să manipulezi o minte slabă. Avem nevoie de cei cu potențial.

— Dar... de unde să-i luăm? a întrebat Chad.

Brenner și-a propus să-l concedieze la sfârșitul zilei. S-a aplecat în față.

— Voi pune în aplicare un nou protocol de verificare pentru identificarea unor candidați mai buni din universitățile noastre furnizoare, apoi voi selecta eu însumi subiecții pe care îi vom folosi de acum înainte. În curând, aici va începe munca adevărată.

Nimeni nu a obiectat. Da, începeau să se obișnuiască.

CAPITOLUL UNU UN SIMPLU TEST

IULIE 1969
Bloomington, Indiana

1

Terry a împins ușa cu plasă și a tresărit văzând norul aromat de fum din apartament. Uniforma de ospătăriță – roz-aprins și cu șorț alb – avea să schimbe cât ai clipi mirosul de grăsime și de cafea de la restaurant cu mirosul de iarbă. A adăugat și spălatul rufelor pe lista cu treburi de a doua zi. Măcar sesiunea de vară însemna mai puțină muncă acasă.

— În sfârșit, iubito, ai ajuns!

Andrew i-a făcut semn cu mâna în timp ce-i dădea jointul tipului de lângă el. Salutul său entuziasmat i-a smuls un zâmbet. Părul lui castaniu îi crescuse lung și aspru și i se arcuia de o parte și de alta a maxilarului ca niște paranteze; ei îi plăcea. Îl făcea să pară puțin periculos.

— Am ratat ceva bun? a întrebat ea, strecurându-se prin mulțime în timp ce cunoscuții o salutau.

Sora ei, Becky, stătea în fotoliu, lipită de televizorul alb-negru cu diagonală de 48 cm pe care Dave, prietenul lui Andrew, îl primise de la tatăl său după ce acesta trecuse la un ecran nou, color, pentru această ocazie specială. Apollo 11 tocmai aterizase în acea după-amiază.

— Glumești! a strigat Dave.

Se auzea și muzică, *Bad Moon Rising* de la CCR plutea dinspre pick-up, amestecându-se cu vorbăria încântată a lui Walter Cronkite de la televizor.

— Totul! Oamenii noștri sunt deja pe Lună de patru ore! Tu unde ai fost?

— La muncă, a răspuns Andrew, luând-o în brațe.

I-a dat pe spate părul blond cenușiu și și-a lipit buzele de obrazul ei.

— Tot timpul muncește.

— Unii dintre noi n-au părinți care să le trimită bani de chirie, a spus ea.

El și Dave aveau, de aceea își permiteau o casă atât de drăguță în locul unei camere de cămin.

Becky a privit-o în ochi aprobator, apoi și-a îndreptat atenția din nou spre televizor.

Terry și-a lipit buzele de gâtul lui Andrew. El a mormăit mulțumit.

Colega ei de cameră, Stacey, s-a apropiat clătînându-se, evident cu câteva beri și țigări la bord. Părul negru, cârlionțat îi atârna într-o coadă zburlită, iar bluza îi ieșise din pantaloni și avea pete de transpirație la subsuori. Avusese ziua liberă și în mod clar se bucurase de ea.

— Ești prea trează, a zis Stacey, împungând-o pe Terry cu degetul.

— Fata asta are dreptate, a aprobat-o Dave, încercând să-i paseze jointul.

Dar Stacey l-a interceptat și a tras prelung din el.

— Dați-i o bere! Terry nu fumează.

Înainte ca Dave să continue, Andrew a intervenit:

— O face paranoică.

Ceea ce era aproape adevărat. Prima experiență cu drogurile a lui Terry se încadra la definiția din dicționar a cuvântului „neplăcut”. Toți ceilalți îi spuneau halucinație, dar ea tot mai credea că văzuse o stafie... sau ceva asemănător.

Însă nu-i plăcea să hotărască alții pentru ea.

— E o ocazie specială. Cu Luna și tot restul.

A întins mâna și a luat jointul dintre degetele lui Stacey, a tras scurt și a reușit să nu tușească, apoi i l-a dat înapoi.

— O să-mi iau singură berea, a zis ea, sărind în picioare și croindu-și drum spre bucătărie. Un cufăr pentru jucării în care se găsea o rezervă de gheață și bere trona în mijlocul camerei. Terry a luat o cutie de Schlitz și și-a lipit-o de obraz în timp ce se întorcea în living. Căldura verii era intensificată de mulțimea de trupuri din apartament, depășind puterea singurului aparat de aer condiționat.

Când a ajuns lângă canapea, Stacey era în mijlocul unei povești. Terry s-a așezat la loc în poala lui Andrew să asculte.

Stacey gesticula cu însuflețire.

— Deci șoarecele ăsta de laborator îmi dă cincisprezece dolari...

— Cincisprezece dolari?

Suma i-a atras atenția lui Terry.

— Pentru ce?

— Pentru experimentul psihologic la care m-am înscris, a răspuns Stacey, trăgându-se spre mijlocul podelei, cu fața la Terry. Știu. Pare fain, dar pe urmă...

S-a oprit, cutremurându-se.

— Pe urmă, ce?

Terry s-a aplecat în față, desfăcându-și în sfârșit berea și luând o gură. Andrew a cuprins-o cu brațele ca să nu cadă.

— Aici treaba devine ciudată, a răspuns Stacey.

A întins mâna să-și netezească puțin părul și din greșeală a desfăcut coada de tot. În lumina televizorului alb-negru, fața ei părea deodată înspăimântată în timp ce vorbea, cu părul ridicat în smocuri sălbatice.

— Mă duce într-o cameră întunecoasă, unde e o targă și mă pune să mă întind acolo.

— Hopa! Cred că știu pentru ce erau cei cincisprezece dolari, a intervenit Dave.

Stacey și Terry i-au aruncat o privire urâtă, dar Andrew a râs. Așa erau băieții, credeau că sunt grozav de nostimi.

— Zi mai departe! a îndemnat-o Terry dând ochii peste cap. Ce s-a întâmplat?

— Îmi verifică funcțiile vitale, pulsul, mă ascultă la inimă și își notează tot într-un carnețel. Apoi...

Stacey a clătinat din cap.

— O să sune ciudat, dar mi-a făcut o injecție și mi-a dat o tabletă care mi s-a dizolvat sub limbă. După o vreme, a început să-mi pună niște întrebări ciudate...

— Ce fel de întrebări?

Terry era captivată. De ce mama naibii i-ar da cineva lui Stacey cincisprezece dolari pentru asta? Într-un *laborator*.

— Nu-mi amintesc. Știu doar că răspundeam la ele. Totul e în ceață. Habar n-am ce mi-a dat. Parcă aș fi luat o doză din cel mai rău lot de acid^[2] din lume. Eu... nu m-am simțit tocmai în regulă după aceea.

— Asta s-a întâmplat vineri? a întrebat Terry. De ce n-ai spus nimic până acum?

Stacey a întors capul și i-a aruncat o privire lui Walter Cronkite.

— Cred că mi-a luat o zi sau două să înțeleg.

A ridicat din umeri.

— Nu mă mai întorc.

— Stai!

Andrew și-a apropiat capul de al lui Terry, apoi l-a sprijinit de umărul ei.

— Vor să te întorci?

— Cincisprezece dolari pe ședință, a spus Stacey. Și tot nu merită.

— Și pentru ce ți-au spus că e toată chestia? a întrebat Terry.

— Nu mi-au spus, a răspuns Stacey. Și acum n-o să aflu niciodată.

Pe chipul lui Andrew se citea că nu crede o iotă.

— O fac eu – nu mă deranjează să iau un drog prost pentru banii ăștia. Am plăti chiria pe o lună cu ei! Pare ușor.

Stacey s-a strâmbat la el.

— Părinții tăi îți plătesc chiria și tipii ăia nu vor decât femei.

— Ți-am zis pentru ce erau cei cincisprezece dolari, a sărit Dave.

Stacey a luat o pernă și a aruncat-o spre el. Dave s-a ferit.

— O fac eu, a intervenit Terry.

— Hopa! a zis Andrew. Fata cu cele mai mari șanse să schimbe lumea se prezintă la datorie.

— Sunt doar curioasă, a spus Terry, strâmbându-se la el. Și nu e vorba de asta.

Nu avea să scape niciodată de comentariul acela din anuarul școlii... sau de milioanele de întrebări pe care le avea despre orice. Tatăl ei o învățase să fie mereu atentă – nu voia să rateze șansa de a face ceva important. Era destul de frustrant să trăiești atât de departe de San Francisco sau de Berkeley, unde aveau loc seismele culturale... unde contestarea politicilor guvernului cu privire la război erau la ordinea zilei, nu ceva pentru care jumătate dintre oamenii din jur te priveau ciudat, chiar dacă în sinea lor erau de acord cu tine.

Și ce dacă niciuna dintre întrebările ei nu dusesse niciodată la nimic? Poate de data asta avea să fie altfel. Și, în plus, o să primească cincisprezece dolari. Pentru suma asta Becky n-avea să scoată niciun sunet de protest.

— Ce? a făcut Stacey.

— O să merg eu în locul tău și o să fac experimentul, s-a angajat Terry. Dacă într-adevăr nu te mai duci.

— Chiar nu mă întorc, a spus Stacey și a ridicat din umeri. Dar în condițiile în care tu crezi că până și iarba te face paranoică...

— Nu-mi pasă. Ne-ar prinde bine banii. De asta o fac.

Și ce dacă era o minciună? Becky a dat aprobator din cap, exact așa cum Terry știa că avea să facă.

Apoi Dave a strigat:

— Gura, toată lumea! Opriți muzica! Se întâmplă ceva!

— Ești sigură că vrei să te întâlnești cu șoarecele de laborator? i-a șoptit Andrew la ureche, când muzica s-a oprit. Știu că-ți place să ai răspunsuri pentru orice, dar...

— Ești doar invidios că nu poți merge tu, a replicat ea, ducând sticla de bere la buze pentru încă o înghițitură din lichidul cu aromă de mizerie și benzină.

— Așa e, scumpo, așa e, a încuviințat el.

Volumul era mai tare acum și toți priveau cum Neil Armstrong ieșea din navetă și cobora, pășind

șovăitor pe scară.

Dave a privit o secundă peste umăr.

— Putem duce un om pe Lună, dar tot n-au reușit să afle cum să ieșim din Vietnam.

— Că bine zici! a întărit Andrew.

Mormăieli aprobatoare au răsunat în cameră până când Dave i-a făcut pe toți să amuțească, în ciuda faptului că el fusese, de fapt, cel care vorbise primul.

Pe ecran a urmat o pauză, apoi Armstrong a rostit: „OK, acum o să cobor de pe LEM.”

Nimeni nu respira. Camera era la fel de tăcută pe cât se presupunea că e spațiul cosmic – o absență a sunetului; dar în această absență exista o speranță puternică.

Și apoi a făcut-o. Astronautul în costumul creat să-l protejeze de atmosfera altei lumi și de microbi ciudați a pus piciorul pe suprafața pustie și frumoasă a Lunii. Armstrong a vorbit din nou: „Un pas mic pentru om, un salt uriaș pentru omenire.”

Dave a început să ȝopăie, apoi toată camera a izbucnit în aplauze. Andrew o învârtea pe Terry în cerc, momentul având un aer de uimire și sărbătoare. Walter Cronkite părea că stă să plângă, la fel și Terry. O usturau ochii.

S-au potolit ca să se uite cum astronauții înfingeau steagul american în solul lunar, cum pluteau înainte și înapoi pe corpul ceresc care atârna pe firmament, duși acolo de o mașinărie uimitoare, construită de oameni. Zburaseră în adâncul cerului. Supraviețuiseră, iar acum pășeau pe Lună.

Să fii în viață și să vezi așa ceva. Ce mai era acum imposibil de realizat?

Terry și-a mai luat o bere și și-a imaginat că se întâlnea cu șoarecele de laborator al lui Stacey.

2

Clădirea facultății de psihologie nu era una pe care Terry să o mai fi vizitat vreodată. A găsit-o ascunsă într-un colț al campusului: pe trei etaje,

umbrită de copaci, cu ramurile reflectate în ferestre. Coroanele se legănau sub cerul cenușiu care promitea ploaie.

Un Mercedes-Benz lucios și două dube mari și negre erau parcate lângă trotuar, în apropierea clădirii, deși existau destule locuri libere în parcare, dat fiind că, pe timpul verii, stăteau mai puțini studenți în campus.

Dube de la criminalistică, și-a zis Terry. Ce ironie! Poate chiar sunt, în sfârșit, pe cale să descopăr ceva.

În lumina zilei, ideea că un experiment important avea loc aici părea... mai puțin probabilă. Și totuși, era aici. Când o întrebase pe Stacey ce trebuia să știe, aceasta îi răspunsese că trebuia să se prezinte în camera de la etaj. Îi spusese și un rămas-bun liniștitor: „E testul tău mortal cu LSD”.

Terry a deschis ușa de sticlă și a întâlnit imediat o femeie într-un halat de laborator, așteptând cu un clipboard în mână. Avea bucle castanii, fruntea înaltă și un aer extrem de serios.

— Clădirea e închisă azi, a spus femeia. În caz că nu ești pe listă.

Era doctor sau doctorand? Terry nu mai întâlnise o femeie doctor, dar știa că există.

— Listă? a întrebat ea.

Cineva a apărut din spate și a dat peste ea, aproape răsturnând-o. Terry și-a recăpătat echilibrul și s-a uitat peste umăr. A văzut o fată în salopetă – o salopetă *unsuroasă* – care i-a zâmbit.

— Scuze! a spus fata, ridicând din umeri. Credeam că am întârziat.

— Nu-i nimic.

Terry nu s-a putut abține să nu zâmbească și ea. Nici că puteau arăta mai diferit. Terry purta o fustă și o bluză îngrijite, iar părul pus pe moațe noaptea precedentă cădea acum în valuri moi. Fata în salopetă avea unsoare și sub unghii, părul putea fi descris în cel mai bun caz drept pieptănat, iar obrajii îi erau acoperiți de pistrii – o băiețoaică. În urmă cu

câțiva ani, n-ar fi fost primită în campus în pantaloni.

— Numele voastre, a spus femeia cu clipboardul. Trebuie să verific dacă sunteți așteptate.

— Alice Johnson, a zis fata, luându-i-o înaintea lui Terry. Nu sunt la școală aici. Sunt din oraș.

Femeia a dat aprobator din cap.

— Ești pe listă.

Ce surpriză! Terry nu era, cu siguranță. Și poate nici Stacey nu era.

Femeia și Alice s-au uitat la Terry. Venise rândul ei să dovedească faptul că trebuia să se afle aici.

— Și tu? a întrebat femeia.

— Stacey Sullivan, a mințit Terry, întrebându-se dacă nu cumva nimerise în alt loc.

Femeia s-a uitat pe listă, apoi a ridicat din nou privirea. Terry își simțea inima bătându-i mai repede.

— Ah, aici ești! a zis femeia și a bifat pe listă. Perfect! Ați mai fost în clădirea asta, nu? Urcăți la etajul trei și vă înregistrați la colegii mei de acolo.

— Ce sunt toate astea? a ezitat Terry. Eu... nu-mi mai amintesc de data trecută.

— E un procedeu nou de recrutare, a răspuns femeia. O să vă lămurii sus.

În timp ce pătrundeau în interiorul clădirii, Alice i-a spus lui Terry:

— Bine, pentru că asta e prima mea vizită.

Terry trebuia să se stăpânească să nu o întrebe pe Alice dacă știa ceva despre ce se întâmpla. A reușit, dar cu greu. S-a oprit lângă ușa dinspre casa scării.

— Vrei să urcăm pe scări? Lifturile din clădirile astea vechi se mișcă foarte încet.

— Nu! a răspuns Alice, respingând ideea. Îmi place să urc cu liftul.

— OK, a zis Terry.

Ce altceva să zică?

Alice s-a relaxat și a zâmbit. Au parcurs o distanță scurtă spre lifturi, dar au așteptat mult până a venit unul. Ușile s-au deschis, cedând centimetru cu centimetru.

— *Ăsta chiar e unul vechi*, a comentat Alice, trecându-și mâna peste marginea de metal a ușilor, părând încântată că urca în el.

Terry nu a comentat că majoritatea oamenilor nu erau tocmai entuziasmați la gândul de a folosi un lift foarte vechi. Însă Alice era ciudată. Nu era de mirare că se prezentase la un experiment psihologic. Totuși, Terry o plăcea.

— Ai spus că ești din oraș? a întrebat ea. Eu am crescut într-un loc la o oră distanță de aici. Larrabee.

— Familie de hipioți, a spus Alice. Lucrez la garajul unchiului meu. Specializat în lucrul cu echipamentele grele din zonă.

— Mi-ar plăcea să mă pricep la mecanică, a zis Terry.

Alice a ridicat din umeri.

— Toți ne pricepem. Trupul e tot un fel de mașinărie.

Și asta e adevărat.

— Nu există și o inimă? a întrebat Terry, tachinând-o puțin.

— Sigur, inima e pompa care ne face să funcționăm, a răspuns Alice.

Ușile au început să se deschidă la etajul trei, mișcându-se la fel de încet cum o făcuseră și jos.

Alice s-a oprit.

— Să știi că, dacă aș avea piesele potrivite, aș putea să-l repar. Nu e stricat, doar că și-a pierdut puțin din splendoarea originală.

Asta avea să o învețe minte pe Terry să mai judece pe cineva după unsoarea de pe salopetă. Splendoarea originală a liftului universității.

— Să sperăm că nu ajunge să se strice, a spus ea.

Alice i-a zâmbit.

— Să sperăm.

— Și ziceai că n-ai mai fost aici până acum? a lăsat Terry întrebarea să-i scape.

— Nu, a răspuns Alice. Unchiul meu a văzut un anunț în ziar săptămâna trecută că se caută fete la vârsta studenției, cu abilități remarcabile. Am

răspuns. Am primit o scrisoare care mă anunța să mă prezint aici.

Un nou procedeu de recrutare, spusese femeia. Cum avea să intre Terry? Ce anume era considerată „abilitate remarcabilă”?

Au coborât din lift, după ce Alice l-a mai mângâiat o dată și au pășit pe un coridor banal cu uși de o parte și de alta și cu postere care făceau reclamă experimentelor. O singură ușă era deschisă, așa că Terry s-a gândit că acolo trebuiau să ajungă. Cadrul ușii era suficient de lat cât să încapă amândouă una lângă alta, ceea ce era bine, pentru că Alice a refuzat să intre înainte sau după Terry. Tot ce era straniu la Alice îi dădea un farmec aparte.

Aici aștepta altă persoană în halat alb, de data aceasta un bărbat cu păr de prezentator de știri și ochelari cu rame groase. I-a întins fiecăreia un teanc de documente și un pix.

— Formulare de consimțământ, le-a explicat el. Completați-le până veți fi chemate.

Mersi de amabilitate, omule!

A arătat spre o zonă de așteptare *de facto*, unde erau așezate scaune. Acolo stăteau alte șase fete de vârsta studenției (deși, dacă Alice era un indiciu, nu toate frecventau facultatea) și un bărbat de seama lor, cu părul lung castaniu, cu barbă ca a lui Iisus și pantaloni evazați. Terry și Alice au trebuit să se despartă pentru că singurele două scaune rămase erau față în față.

Alice s-a așezat lângă o negresă tânără care citea un manual mare și care o făcea chiar și pe Terry să pară neglijentă în comparație cu ea, darămite pe Alice. Purta un costum violet, dichisit, discret, dar la modă.

— Și tu ești din oraș? a întrebat-o Alice.

Părul cârlionțat al fetei încadra o față drăguță și atentă, care s-a întors spre Alice.

— Am crescut aici, a răspuns ea. Gloria Flowers.

— Acei... a început Alice.

— Da, a continuat Gloria. *Acei Flowers.*

Alice a făcut ochii mari și i-a șoptit lui Terry:

— Familia ei are un magazin uriaș și o florărie. Flowers' Flowers.

— Stau chiar aici, a zis Gloria. Se numește Flowers' Flowers and Gifts.

— Și tu ai văzut anunțul în ziar? a întrebat Alice.

— Nu, a răspuns Gloria. Sunt studentă aici, la biologie.

— N-am vrut să te jignesc, a zis Alice îmbujorându-se, vorbesc serios. Câteodată, mă ia gura pe dinainte.

— Ar fi trebuit s-o auzi cum admira liftul! a intervenit Terry.

Alice i-a aruncat o privire recunoscătoare.

Terry s-a aplecat în față și i-a întins mâna Gloriei. Gloria a ezitat o clipă, apoi a strâns-o, ținând manualul la piept. Ceva a căzut din carte pe podea. O revistă de benzi desenate.

Gloria a făcut ochii mari, îngrozită.

Terry s-a întins și a ridicat revista. *X-Men*^[3], după cum anunța coperta viu colorată.

— Mie îmi plăceau „Fetele lui Archie, Betty și Veronica”^[4], a comentat ea dându-i revista înapoi.

— Asta e un pic diferită.

Dar Gloria zâmbea.

— Grozav! a spus Terry. Mă bucur să cunosc altă studentă...

A ezitat, dându-și seama că nu-și putea spune numele adevărat. Nu încă.

— Cred că eu sunt doar un rebut, a zis Alice. Nu vă sinchisiți de mine.

Bărbatul a înclinat capul într-o parte și s-a uitat la Alice.

— Tu ești cea mai deșteaptă de aici, a rostit el cu un aer de cunoscător. Eu sunt Ken.

— Credeam că vor doar femei, a replicat Alice, aparent neimpresionată de linguşeală.

— Sunt clarvăzător, a adăugat el, aproape în șoaptă.

— Chiar ești? a întrebat Terry.

El s-a lăsat pe spate.

— Normal că sunt. Așa am știut să vin.

— Normal că este, a repetat Alice, dar Terry nu și-a dat seama dacă glumește sau vorbește serios.

Celelalte femei încercau, în mod clar, să nu se arate șocate de ce se întâmpla în jurul lor. Terry a descoperit că se distra și, schimbând priviri cu Alice și cu presupusul clarvăzător Ken, apoi cu Gloria, i s-a părut că și ei se distrau.

Un bărbat în halat a deschis ușa din spatele încăperii.

— Gloria Flowers, a spus el.

Gloria și-a strecurat revista înapoi în manual făcându-le cu ochiul, s-a ridicat și l-a urmat pe bărbat pe coridor.

Lui Terry chiar îi plăceau toți trei.

Mai rămăseseră doar ei doi, Terry și Ken, și trecuseră ore întregi.

Formularele erau solicitante și pline de jargon, stârnindu-i greață lui Terry; nu se înșelase crezând că experimentul era o chestie importantă. Formularele nu erau de la universitate. Erau de la Guvernul Statelor Unite, ceva numit Biroul de Informații Științifice. Scria că existau pedepse aspre, inclusiv cu închisoarea, pentru cei care dezvăluiau oricare dintre activitățile desfășurate în cadrul experimentului. Asta însemna că aveau să se întâmple lucruri care trebuiau să rămână secrete.

Tatăl lui Terry și al lui Becky luptase în Al Doilea Război Mondial și văzuse niște lucruri cumplite. Nu vorbea niciodată despre ele în fața fetelor, dar Terry îl auzise, într-o noapte, țipând în somn și se furișase să vadă ce s-a întâmplat. Se ghemuise în dreptul ușii de la dormitorul părinților, în cămașă de noapte, trăgând cu urechea. Tatăl ei îi povestea mamei despre un lagăr din care, într-un final, cu ajutorul lor, deținuții fuseseră eliberați. „Oamenii erau înghesuiți ca niște sardele, slabi ca niște schelete... iar ăștia erau cei care supraviețuiseră.” Avea vise, spunea el, vise în care muncea în lagăr și nu făcea nimic ca să oprească asta.

— Tu n-ai face niciodată așa ceva, îl asigurase mama ei. Nu-ți stă în fire.

— Mi-ar plăcea să cred că nu, replicase el, dar știu că mulți dintre oamenii care munceau acolo probabil au simțit același lucru înainte de război. La fel și multe dintre soțiile acestora. S-ar putea întâmpla însă și aici. Gândul ăsta nu mă lasă să dorm.

— Nu, nu s-ar putea, zisese mama.

— Mă bucur că tu crezi asta, iubito!

— Nu știu dacă altfel aș putea îndura viața. Nici măcar nu pot să înțeleg cât de greu trebuie să fi fost, Bill!

În acel moment Terry simțise cât de mult îi iubește. Tatăl ei, care fusese martor la asemenea grozăvii, se îndoia chiar și de el însuși. Însă mama ei credea în el. Tatăl ei urmărea știrile în fiecare seară și le spunea cât de important era să rămână implicați. Să fie mereu în alertă, fiindcă nu știi niciodată când e rândul tău să te asiguri că-ți păstrezi libertatea.

Terry luase în serios acele lecții; Becky și mama lor credeau că le luase *prea* în serios. Dar tatăl său era mândru de ea.

Așa că s-a hotărât să vină aici. Cu un amestec de entuziasm și emoții, simțindu-se încordată ca un arc, continua să citească. A ezitat când a ajuns la final.

Apoi a semnat cu numele ei adevărat. Stacey nu voia să fie amestecată în treaba asta, așa că Terry trebuia să-și asume propria identitate cumva.

— Stacey Sullivan? a chemat-o bărbatul din dreptul ușii.

Era ultimul moment în care se dădea drept prietena ei.

Ken i-a aruncat o privire.

— Tu ești?

Interesant că i se adresase pe un ton interogativ.

— Hm, da, a răspuns Terry și a sărit în picioare.

Abia atunci a observat că bărbatul care o strigase nu era cel de dinainte. Era zvelt și chipeș, cu păr castaniu aranjat frumos și o față în mare parte fără

riduri. Dar când și-a îndreptat atenția spre ea, Terry a simțit cum temperatura i-a scăzut cu câteva grade.

El a zâmbit și la coada ochiului i-a apărut o încrețitură.

— Domnișoara Sullivan?

Ești doar emoționată.

Terry a înaintat în grabă, aproape scăpând formularele. Și-a așezat geanta la loc pe umăr și a strâns hârtiile la piept.

— Prezent.

Bărbatul i-a făcut semn să treacă pe lângă el.

— Noi suntem în capăt. Ultima ușă pe dreapta.

Ușa respectivă era deschisă și dădea într-o cameră mare, unde domnea dezordinea. O masă de examinare aștepta la câțiva metri în interior. Terry a rămas în dreptul ei în timp ce se obișnuia cu restul spațiului. Niște rămășițe specifice departamentului de psihologie – două tărgi și postere cu diagrame și echipamente ciudate cu fire și tuburi. Mese și teancuri de caiete. Un microscop care nu părea folosit, împins într-un colț. A zărit și un mulaj de creier, împărțit în secțiuni roz-deschis care puteau fi scoase sau puse la un loc.

— Ia loc! a poftit-o bărbatul, arătând spre masa de examinare. Vorbea autoritar, de parcă era obișnuit să dea ordine.

Terry a șovăit, apoi s-a cocoțat pe marginea mesei. Picioarele îi atârnavă, amintindu-i că nu se afla pe teren solid.

Bărbatul se uita la ea. În cele din urmă, când tăcerea a început să fie stânjenitoare, a întrebat:

— Și tu cine ești?

Până să se hotărăscă ea la un răspuns, el a adăugat:

— Știu că nu ești Stacey Sullivan.

Rahat! Ce rapid a fost!

— Cum? i-a scăpat întrebarea.

— Conform notițelor angajatului universității, Stacey Sullivan are părul negru și cârlionțat, 1,61 m, ochi căprui, IQ mediu.

Terry se simțea jignită în numele lui Stacey.

— Tu, a continuat bărbatul, ai 1,76 m, părul blond-închis și ochi albaștri. Felul în care îți voi evalua inteligența depinde de motivul pentru care pretinzi că ești domnișoara Sullivan, dar o să presupun că e peste medie. Deci, cine ești tu?

Vorbea pe un ton nonșalant. Terry s-ar fi așteptat ca lucrurile să se desfășoare oricum, dar nu așa.

— Ei bine, nici dumneata nu ești șoarecele de laborator al lui Stacey, a replicat ea, dându-și seama că era adevărat.

Nu numai că scena era complet diferită de povestea lui Stacey, dar nimeni nu l-ar fi descris pe acest bărbat așa.

— Tipul care i-a dat droguri și a făcut-o să se simtă ciudat săptămâna trecută. Motivul pentru care nu a venit acum. Așadar, cine ești tu?

Se întreba dacă avea să-i răspundă.

El a clătinat din cap, părând oarecum amuzat.

— Sunt doctorul Martin Brenner. Acela a fost un psiholog colaborator al universității. Au obiceiul de a greși procedurile. De aceea preluăm noi controlul.

A făcut o pauză.

— E rândul tău.

Corect.

— Sunt Terry Ives, colega de cameră a lui Stacey, a spus ea.

— Deci habar nu am dacă îndeplinești vreun criteriu dintre cele stabilite pentru acest experiment, a comentat doctorul Brenner.

— Am vorbit cu câteva persoane – au răspuns la un anunț în ziar. Cât de strict poate fi?

El a rămas nemișcat, aruncându-i din nou o privire gânditoare.

Ea a vorbit mai departe, încurajată de faptul că nu fusese încă dată afară și s-a ridicat în picioare ca să fie față în față cu el.

— M-am oferit să-i iau locul lui Stacey pentru că... am simțit că e ceva important. Altfel, e prea ciudat. Laboratoarele nu cheamă tinere ca să le dea droguri. Sau nu doar pentru asta.

— Atunci, ce crezi că este? a întrebat doctorul Brenner.

Terry a dat din umeri.

— Am citit formularele. Nu-mi dau seama decât că, orice ar fi, e ceva... mare. Vreau să particip și eu.

— Hm.

Mormăitul lui avea o nuanță sceptică.

— Ce condiții trebuie să îndeplinesc? a întrebat ea. Spune-mi!

— Ești singură?

Fața lui Andrew i-a apărut în minte.

— Sunt nemăritată.

— Sănătoasă? a întrebat el.

— N-am ratat nicio tură la restaurantul în care lucrez.

El a dat aprobator din cap.

— Ai avut vreodată relații sexuale?

Ea s-a încordat. Nu era genul de conversație pe care femeile o aveau cu bărbați necunoscuți. Cu *doctori de la guvern* necunoscuți părea și mai puțin potrivit.

— Mă tem că am nevoie de sinceritate de la participanții noștri, a zis el ca un fel de scuză.

— Da.

Terry nu a dezvoltat răspunsul.

Bărbatul a încuviințat iar din cap.

— Și ai născut?

— Nu, a spus ea.

— Ești încăpățânată?

Terry s-a gândit.

— Sunt aici, nu-i așa?

— Bănuiesc că îndeplinești criteriile de bază. Dar...

S-a oprit, studiind-o.

Nu părea convins, nu încă.

Ea a căutat să-și amintească ce spusese Alice despre anunțul din ziar. Nu credea că el ar fi interesat de calitățile pe care le putea enumera în coloana cu abilități remarcabile: putea să servească la șase-opt mese fără să uite comanda nimănui (era

mai greu decât părea), nu încurca niciodată cafeaua obișnuită cu cea decofeinizată, făcea temele în ultima clipă și tot primea note bunele, îl făcea pe Andrew să râdă când el nu voia, uneori o înveselea pe Becky...

— Și sunt remarcabilă, a spus ea.

— Bine, a zis el, ca și cum balanța se înclinase.

Sau poate doar îi făcea pe plac.

— Presupun că ești. Acum, ia loc!

Terry ura să i se spună ce să facă, și totuși s-a așezat.

3

Andrew își parcase în spatele dubelor din fața clădirii facultății de psihologie mașina Plymouth Barracuda verde-smarald, pe care o spăla și o ștergea cu drag cel puțin o dată pe săptămână. Insistase că Terry ar putea avea nevoie să fie luată cu mașina, judecând după experiența lui Stacey. Ziua se prelungise mai mult decât își imaginase ea. Probabil că o aștepta de ceva vreme.

I-a făcut cu mâna lui Andrew în timp ce țopăia prin iarbă, încercând să hotărască cât de mult avea de gând să-i spună din ceea ce se întâmplase înăuntru. El nu credea că e bine ca ea să vină aici, deși se purtase frumos în privința asta.

Ea a urcat în mașină.

— Mor de foame, a spus, trăgând de timp. Vrei să mergem undeva să mâncăm? Fac cinste.

— Înțeleg că ți-au dat cei cincisprezece dolari, a zis Andrew, măsurând-o din priviri, ca și cum voia să se asigure că era întreagă. Sigur, oriunde vrei tu.

— Să mergem la Starlight, a sugerat Terry.

Era vineri seara și nu trebuia să ajungă la muncă până a doua zi, la nouă dimineață. Căldura verii făcea ca totul să pară un cuptor încins. Cu alte cuvinte, era vremea perfectă pentru cinema în aer liber. Filmele nu începeau decât peste vreo două ore, dar puteau găsi un loc bun și cafeneaua micuță era probabil deja deschisă.

— Voiai să vezi *The Wild Bunch*^[5]. Cred că încă rulează.

— Cum dorești...

A băgat în marșarier și a condus prin campusul aproape pustiu.

— Era cât pe ce să dau buzna în clădire să văd dacă te-au răpit. Cum a fost? Ai avut dreptate sau te-ai înșelat?

— Am avut dreptate, cred.

Terry și-a împreunat mâinile în poală.

— Serios?

— Da.

Spre ușurarea ei, el nu s-a îndoit de ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Până acum, doctorul mi-a pus o mulțime de întrebări. Dar mi-a permis să rămân.

— Fără injecții misterioase, a spus Andrew, privind spre ea.

— Fără injecții misterioase, a repetat ea.

Era adevărat.

— Dar cred că a fost alt tip. Data viitoare, cine știe? Părea... chiar părea să fie ceva important.

Crainicul de la radio anunța cel mai recent bilanț al victimelor, vorbind despre o nouă luptă pe frontul din Vietnam. Andrew a întins mâna și a dat volumul mai tare.

— Încă un amic de-ai lui Dave din liceu a murit acolo.

Toți știau pe cineva care murise acolo. Terry le vedea cu ușurință fețele; mereu și-i imagina pe băieții care fuseseră uciși ca în fotografiile din anuarele liceului – zâmbind, în alb-negru, captivi.

Ca student, Andrew era scutit de asta, dar ea îi știa temerile, fiindcă anul viitor urma să termine facultatea. Singura discuție pe care o avuseseră pe această temă sugera că o să se înscrie la masterat și o să rămână la nesfârșit la școală, oricât de mult era nevoie.

— E groaznic! a spus Terry, deși ura un asemenea eufemism.

Unele lucruri erau atât de îngrozitoare, încât nu puteai niciodată să le descrii în cuvinte.

Andrew a dat din cap și a continuat să asculte știrile.

Terry se gândea la ultimele momente cu doctorul Brenner. Îl convinsese, în final, într-un mod pe care nu-l înțelegea pe deplin, să o clasifice ca având „potențial mare”. Viitoarele ședințe urmau să aibă loc în afara campusului, într-un laborator special al guvernului. El recunoscuse că era o cercetare importantă, de ultimă generație. Ce anume însemna asta, ea nu prea știa. Trebuia să se întoarcă la laborator peste trei săptămâni, de unde în fiecare săptămână aveau să meargă cu mașina la locația externă.

Câtă vreme nu mă împiedică să învăț, fusese tot ce spusese ea. Dar în interior strălucea de parcă îi scliffea o stea în piept. Era mândră.

Nu trebuia să-i mărturisească lui Becky. Sora ei nu învățase aceleași lecții de la tatăl lor. Când Terry scria scrisori despre război și le trimitea reprezentanților din Congres, Becky susținea că era mai bine să știi că oamenii ca ei munceau din greu să supraviețuiască, în loc să se amăgească singuri că puteau să schimbe lumea cu prețul unui timbru. Poate că nu era deloc nevoie ca Becky să știe ce făcea Terry.

— Eu doar... nu știu cum mai putem avea încredere în guvern, a comentat Andrew. Ei ar trebui să lucreze pentru noi.

— Vinzi castraveți grădinarului. Știu, a zis Terry. A întins mâna și a dat radioul mai încet. Însă tot ei au făcut și treaba cu Luna.

— Știința a făcut-o. JFK le-a spus să o facă, a zis el. Acum nu fac altceva decât să trimită și mai mulți oameni la moarte, în Vietnam.

Terry a decis să nu-i spună încă cine anume realiza aceste experimente – savanții de la guvern. I-ar fi oferit un motiv mai puternic să nu o susțină și nu voia să se certe cu el din cauza asta. Era hotărâtă.

— Eu îmi iau pop-corn și un hotdog, a spus Terry.
Poate și un suc. Andrew i-a făcut cu ochiul.
— Acum mai vii de-acasă, bogătașo!

CAPITOLUL DOI NU E CA-N ȚARA MINUNILOR

August 1969
Bloomington, Indiana

1

— Mă fac să mă simt de parcă aș fi o mironosiță pentru că nu merg, a spus Terry. Nu-i adevărat!

Andrew a tras-o înapoi să se așeze pe mormanul de cearșafuri de pe patul dezordonat din dormitorul și mai dezordonat.

— Vorbește mai încet! O să te audă. Ai putea să vii și tu... dacă n-ai fi prea mironosiță ca să chiulești de la școală.

Terry l-a lovit în umăr în semn de glumă.

— Ai putea oricând să rămâi cu mine și să fii și tu cuminte, așa cum sunt eu.

— Dar eu nu sunt acceptat în experimentul tău științific nebunesc, a răspuns Andrew zâmbindu-i.

— Mai sunt și cursurile, a zis Terry. Becky a plătit deja taxa. Nu-ți faci griji că lipsești prea mult?

Semestrul dintre sesiuni era pe cale să înceapă și amândoi se înscriaseră la cursuri pe o perioadă de două săptămâni. Al lui Terry era ceva despre tehnici pedagogice, iar al lui Andrew, un seminar de filosofie.

— Îmi fac griji că trece viața pe lângă mine, a spus el.

— Aha.

Terry nu putea uita că greșelile ei aveau impact asupra lui Becky, care acum se simțea responsabilă pentru ea. Andrew era mai spontan și puțin răsfățat – nu avusese niciodată vreo problemă din care să nu-l fi scos altcineva. Dar credeau în aceleași lucruri, chiar dacă le abordau diferit. Asta conta mai mult decât ceea ce-i deosebea.

— Trebuie să mă întorc la laboratorul de psihologie săptămâna asta, a spus ea. Așa că nu pot.

— Ești sigură că e o idee bună să te întorci?
— Da, și de asta trebuie s-o fac.
— Iubito, a zis el, ținându-i mâinile într-ale lui, toți o să cânte acolo. Nu poți să ratezi ocazia.
— De-abia l-am convins pe doctorul Brenner să mă primească. Nu pot risca să mă dea afară înainte să începă măcar.

— OK.

El i-a atins obrazul.

— Mi-aș fi dorit să vii, totuși. O să-mi lipsești.

— Grăbiți-vă, plecăm într-un sfert de oră! a strigat din cealaltă cameră o voce de bărbat.

Vocea era a unui tip pe nume Rick, care avea părul unsuros și-i dădea fiori reci lui Terry. A lui era duba cu care ei cinci mergeau într-o localitate de care nu auzise nimeni, din nordul statului New York: Woodstock. Părea un nume inventat.

Terry a dat ochii peste cap.

— Promite-mi că o să ai grijă! O să petreci câteva zile într-o dubă cu niște străini din California, după crimele care au avut loc acolo. Pun pariu că și criminalii aveau o dubă.

Poate că vorbea pe un ton relaxat, dar se trezea noaptea, cu detaliile proaspete în minte. Citea fiecare articol despre crimele brutale, despre cuvintele *PIG* și *HELPER SKELTER*^[6] scrise cu sânge pe pereți și despre biata actriță Sharon Tate^[7], ucisă cu lovituri de cuțit când era însărcinată în opt luni. Ce fel de monștri i-ar face rău unei femei însărcinate?

— Mergem în celălalt capăt al țării, replică Andrew. Doar nu te temi cu adevărat de criminali în dube, nu?

— Nu, a răspuns ea.

Ba da, s-a gândit, și de tot ce s-ar mai putea întâmpla. Lumea de-abia dacă are vreun sens.

— Și nu sunt străini. Rick și Dave au crescut împreună.

Nu era și cazul prietenilor lui Rick, alt tip dubios poreclit Woog și o fată, Rosalee, care se holba la

Terry de parcă era o glumă în formă de om. Nemaipunând la socoteală că oamenii se schimbau. Din punctul ei de vedere, veniseră să-l invite pe Dave să traverseze țara împreună cu ei, de la Berkeley, doar ca să poată folosi dușul din apartament.

— Poate sunt puțin îngrijorată. Știu că e irațional, a adăugat Terry, ceea ce era o minciună.

Părea perfect rațional.

— Simt doar că o să se întâmple ceva rău. Nu pot să explic.

— Asta e de la sine înțeles... Să sperăm că nu cu mine sau cu tine.

Andrew a zâmbit și a răsturnat-o înapoi în pat, apropiindu-și buzele de urechea ei.

— Dar, pentru orice eventualitate, poate ar trebui să ne luăm rămas-bun cum se cuvine.

— Nu-mi vine *să cred* că o s-o vezi pe Janis Joplin fără mine. Ești un iubit îngrozitor!

— Cum spuneam, vino cu mine!

Era tentant. Încă și mai tentant când și-a lipit buzele de gâtul ei.

Dar, cincisprezece minute mai târziu, Andrew a plecat spre Woodstock, iar Terry a plecat la cămin. Acesta era drumul pe care îl alesese și pe care intenționa să rămână.

2

După câteva zile, Terry s-a dus la laboratorul de psihologie și a găsit o dubă așteptând. Familiară, neagră și lucioasă; era aproape sigură că se numărase printre cele parcate lângă trotuar atunci când venise prima dată aici. Avea geamuri fumurii, însă nu foarte întunecate, și numere de la guvern.

Dube peste tot.

Terry și-a înăbușit râsul. Dacă Andrew ar fi fost aici, ar fi tachinat-o pentru prejudecata ei neașteptată față de dube. Deși semăna mai mult cu o dubă de la biserică vopsită în culori închise decât cu o mașină hipiotă sau cu un loc al crimei pe roți.

Spera că Andrew și grupul lui ajunseseră cu bine la New York. Se estima că două sute cincizeci de mii de oameni ocupaseră cătunul adormit Woodstock. Peste tot erau poze cu oameni murdari de noroi, cu pupile enorme, zâmbind de parcă ajunseseră pe tărâmul făgăduinței. Nu-l zărise pe Andrew printre ei și nu era sigură că ar fi recunoscut pe altcineva în afară de Dave. Se spunea că Janis Joplin susținuse unul dintre cele mai bune concerte din viața ei. Între timp, cursul inter sesiune al lui Terry era definiția plictiselii.

Așa că asta ar fi bine să merite.

A rămas pe trotuar în loc să se îndrepte spre dubă și a zâmbit când o mașină cu motor puternic a oprit scârțâind în parcare și din ea a coborât Alice. Era murdară ca la prima lor întâlnire, îmbrăcată tot în salopeta pătată.

— N-am întârziat? a întrebat Alice, fără să se deranjeze să salute.

— Ai venit la fix, a răspuns Terry.

— De ce stai aici? a vrut să știe Alice.

Exact în clipa aceea ușa dubei s-a deschis:

— De ce stați acolo? le-a întrebat Ken.

Era tot un truc de-ale lui cu „Sunt clarvăzător”? Alice și Terry au schimbat o privire ridicând din sprâncene apoi au dat să urce. Gloria se afla deja acolo, pe bancheta din spatele lui Ken. Era la fel de gătită ca data trecută, acum cu o fustă până la genunchi, de un verde-albăstrui și o bluză albă, cu picățele. Terry s-a strecurat lângă ea, iar Alice i-a aruncat o privire ca și cum ar fi zis *Mersi că m-ai lăsat cu tipul ăsta* în timp ce se așeza pe scaunul liber de lângă Ken.

Terry a dat din umeri.

Bărbatul masiv de la volan purta o uniformă de infirmier și avea brațe extrem de păroase. A luat un clipboard de pe scaunul gol de alături.

— Trebuie să vă verific numele pentru siguranță.

Ken l-a întrerupt ridicând o mână.

— Ăștia suntem toți. Am citit eu deja lista.

Infirmerul nu părea mulțumit, dar a pus clipboardul jos și s-a întors spre volan. Duba a pornit cu un vuiet înfundat.

— Vrei să spui că a trebuit să te uiți la clipboard? l-a întrebat Terry pe Ken. Nu știai deja ce e scris acolo?

Colțurile buzelor lui Ken au coborât când el s-a încruntat, privind peste umăr.

— Nu mă așteptam să fiu judecat. Eu sunt clarvăzător, întotdeauna am fost. Dar... lucrurile nu funcționează așa.

Alice se uita la Terry într-un fel pe care nu-l putea descifra.

— Îmi pare rău, a spus Terry, remarcând că era adevărat. N-am vrut să sune ca o insultă. Glumeam.

Ken a făcut o pauză ca să se gândească la asta.

— În regulă, a zis el, dând din cap.

Într-un târziu, a scos și Gloria un sunet. Când a vorbit, a făcut-o cu voce joasă:

— Chiar vrei să credem că ești clarvăzător?

— Sunt aici, nu-i așa? a întrebat Ken, punând o mână pe piept cu degetele răsfirate.

Indiferent că putea sau nu să ghicească viitorul ori să ia legătura cu spiritele, Terry s-a gândit că tipul are înclinații teatrale. Și a simțit că avea ocazia să afle un lucru la care se tot gândea.

— De ce sunteți toți aici și participați la experiment? a întrebat ea. Adică, în afară de faptul că am reușit să fim admiși.

Șoferul întoarse duba, intrând pe alea campusului și mergând încet.

Terry s-a mirat când Gloria i-a răspuns fără a ezita.

— Nu a fost prima mea alegere.

— Ce vrei să spui?

Gloria a oftat.

— Decanul facultății nu crede că ar trebui să fac aceleași proiecte de cercetare ca restul studenților. Nici măcar nu crede că universitatea ar trebui să lase oameni ca mine să-și dea licența. Dar tata a făcut scandal când am fost alungată din laborator.

Școala a venit cu varianta asta ca să pot obține creditele de care am nevoie.

— Gloria, îmi... a început Terry.

— E în regulă.

Gloria a dat din cap către Alice, care se sprijinise cu brațul de banchetă ca să stea cu fața spre cele două fete.

— Dar tu?

— Eu vreau să cumpăr o Firebird. Suntem plătiți, ceea ce înseamnă că pot s-o cumpăr mai repede, a zis ea, ca și cum era evident.

S-a lăsat tăcerea și toți s-au uitat la Ken. Fiindcă el nu spunea nimic, Terry l-a îmboldit.

— Și tu?

— Eu trebuie să fiu aici, a răspuns el. Am știut că trebuie să vin. E un moment important. Toți vom fi foarte importanți unii pentru ceilalți.

Nu era nicidecum o declarație de care să râzi – și oricum Terry nu și-ar fi dorit să-l jignească din nou pe Ken.

— Dar tu? a întrebat-o Ken.

— Te numești Stacey, nu? a adăugat Alice, vrând să ajute.

— Ei bine...

Terry se tot foia pe locul ei.

— De fapt, cred că o cheamă Terry, a scos-o Ken din încurcătură.

— Da. Terry Ives.

— Hm?

Alice a strâmbat din nas.

— Dar eram sigură că ai spus Stacey. Eu nu uit lucrurile astea.

Acum toți ochii erau ațintiți asupra lui Terry.

— De ce să folosești un alt nume? a întrebat Alice.

Apoi a coborât glasul.

— Ești o criminală? Ah! Sau unul dintre puștii ăia dispăruți? Ai fost furată de la familia ta?

Fata avea ochii cât cepele și Terry aproape că vedea cum un șir întreg de povești se învârtea în mintea ei.

— Nu, nu sunt criminală, nici răpită, nici spioană, nici fugită de acasă.

— Evident, a spus Alice, atât de dezamăgită, încât Terry a zâmbit.

— E numele colegei mele de cameră. Ea s-a înscris, apoi s-a răzgândit. Am nevoie de bani. În plus...

Voia să spună că era acolo pentru că în sfârșit apăruse șansa să *facă* ceva; că ei – toți – ar putea să scrie istorie; că posibilitatea asta era motivul pentru care venise. Dar a ales o versiune mai simplă a poveștii, cea pe care i-o spusese lui Brenner. Una care, spera ea, avea șanse mai mici să fie ridicolă:

— În plus, mi se pare că e ceva important.

Dând din cap, Gloria a coborât glasul și a spus:

— Este, nu-i așa? E ceva cheltuială să ne ducă și să ne aducă.

Terry s-a aplecat în față și Alice s-a dat la o parte pentru ca Terry să-și poată sprijini brațele de spatele banchetei. Terry a vorbit cu șoferul, întrebându-se dacă se sinchisise să-i asculte.

— Nu mi-am dat seama că era un laborator la Hawkins până acum. Acolo mergem, nu-i așa? a întrebat ea. Hawkins?

— Nu e de multă vreme acolo, a răspuns el. A fost amenajat anul trecut.

— Și ce fac acolo? a insistat Terry.

— Cercetare.

Terry a așteptat, dar nu a mai primit alte informații. Șoferul a rămas atent la drum, la șoseaua netedă și pustie acum, când se îndreptau spre ieșirea din oraș, mărginită de câmpuri cu porumb înalt.

— Colega ta de cameră nu are nevoie de bani? a întrebat Alice din senin.

Uau, ce perspicace e! Terry crezuse că terminaseră acea parte a discuției.

— Nu atât de mult încât să mai aibă o slujbă, a răspuns Terry. I se părea că și asta e o slujbă.

— Fetele albe, a comentat Alice clătinând din cap și uitându-se la Gloria, nu știu ce înseamnă munca.

Terry nu putea contrazice acest principiu, indiferent cât de mult muncea ea însăși. Și chiar dacă Alice era plină de pete de unsoare, nu se prea înșela.

— Eu n-aș spune asta, a zis Gloria.

— Nu e nevoie, a spus Alice, făcându-i cu ochiul. Am spus-o eu în locul tău.

Gloria a zâmbit, dând din cap.

— O să fie de muncă, a șoptit ea. În campus nu se plătesc atâtea bani pentru asemenea experimente. Ne răsplătesc ei pentru ceva.

Terry a vrut să intervină, curioasă să afle cu cât se plătea mai mult aici decât la un experiment obișnuit, însă șoferul a intrat în vorbă.

— Cred că n-ar trebui să discutați despre experiment în afara laboratorului, a zis el. Ar putea modifica rezultatele.

Au rămas tăcuți cinci minute – probabil atât cât putea Alice să reziste.

— Știți că Beatles scoate un nou album? a întrebat ea.

Și tot drumul au sporovăit despre muzică și despre alte subiecte fără legătură cu experimentul.

3

Un gard lung de sârmă semnaliza sosirea. Acesta și o pancartă pe care scria că intrarea aparținea LABORATORULUI NAȚIONAL HAWKINS. Clădirea în sine nu părea nouă, în ciuda afirmațiilor șoferului. Pe de altă parte, spusese doar că laboratorul nu era de multă vreme aici. Poate clădirea fusese reamenajată.

După ce duba a trecut de punctul de control și a luat-o spre parcare, Terry a început să-și spună că întreaga situație este reală. Chiar se întâmpla. Era o clădire destul de mare, cu cinci etaje, mai multe aripi și paznici înarmați.

Hotărârea i-a pătruns în oase. Becky și mătușa Shirley îi spuneau mereu că era cea mai

încăpățânată persoană din lume când își puna cu adevărat ceva în minte.

Desigur, probabil aveau să intre și să stea în cerc să mediteze sau ceva de genul ăsta. Stacey mai și exagera uneori.

— Terry! a strigat-o Gloria, iar Terry și-a dat seama că deja parcaseră, iar ușa dubei era deschisă.

Era timpul să coboare și să intre în clădire.

— Scuze, a spus ea.

Au pornit în grup, neliniștiți, cu șoferul în frunte, dar nu departe de ei. Bărbatul se tot uita în urmă, parcă se temea să nu-i vadă fugind.

Parcarea era plină de mașini frumoase, dar nu ieșite din comun. Ei bine, cu excepția unui Mercedes lucios, parcat aproape de intrare – cel care fusese lângă clădirea facultății de psihologie în prima zi. Era, probabil, al doctorului Brenner.

În timp ce se apropiau de ușile de sticlă de la intrare, Alice s-a oprit și s-a uitat în sus la clădire.

— Ce e? a întrebat Terry.

Alice clătina din cap încet, uluită.

— Abia aștept să văd lifturile!

Spre lauda lor, ceilalți au lăsat remarca să treacă neobservată.

Șoferul le-a ținut ușa, iar Terry a așteptat până au intrat toți.

— Intri, a rostit el, dar nu pe un ton întrebător.

A intrat.

Holul trăda cât de oficial era acest loc. Fiecare centimetru din jurul ei era impregnat de ideea de *clădire guvernamentală, treburi esențiale*. Erau mai mulți militari la intrările din diferitele părți ale clădirii. La recepție – o femeie mai vârstnică ce nu zâmbea și un registru gros pentru vizitatori. Niciun fir de praf nicăieri. Podeaua părea curată ca rufele proaspete, impecabilă, nepătată nici de praful de pe încălțări.

— După ziua de azi o să primiți legitimații, dar deocamdată vă semnați aici, a spus șoferul, conducându-i spre recepție.

— Nu uita că acum ești Terry, a șoptit Ken.

Avea o expresie de nepătruns.

Gloria s-a apropiat de registru, dar, înainte să pună stiloul pe hârtie, s-au deschis niște uși mai elaborate, undeva mai departe de recepție. Dincolo de ele, un paznic ținea o pușcă în mâini. De după ușă a apărut doctorul Brenner. Când a intrat în hol, Terry a observat cum fața i s-a transformat într-un zâmbet fermecător în momentul în care i-a văzut.

A zâmbit și ea.

— Doctore Brenner! l-a strigat.

— Bună, tuturor! a spus el.

A dat din mână spre recepție, fără să se deranjeze să o privească în ochi pe femeia din spatele biroului.

— Nu vă faceți griji pentru asta. O să aranjăm noi să treceți de recepție azi.

Asistenta a strâns din buze ca și cum voia să spună că ea o să aibă necazuri, dar a dat din cap aprobator. Nu că ar fi contat.

Când doctorul Brenner a gesticulat și s-a întors cu spatele, toți l-au urmat. Erau deja tratați ca niște persoane speciale.

Terry a văzut că atenția lui Alice era atrasă de pușca soldatului când au trecut printr-un hol lung și alb, așa că a luat-o încet de braț și a condus-o înainte.

Alice a dat să se retragă, apoi s-a relaxat.

— O! a zis ea, dându-și seama ce făcuse. Mersi.

— Pentru puțin.

Terry s-a grăbit să-l prindă din urmă pe doctorul Brenner.

— Povestești-ne despre locul ăsta și despre munca dumneavoastră.

Licărul de mirare din ochii lui i-a transmis că nu era obișnuit să facă asta.

— Ce ar fi de spus? a întrebat el. O să vedeți cu ochii voștri.

— Exact, a spus Terry. Excelentă observație! Sunt doar încântată.

Zâmbetul lui fermecător a reapărut.

— Bine.

Au parcurs un labirint de holuri. În aer plutea un miros de soluție de curățat și nicăieri nu se zărea vreo urmă de mizerie pe podeaua cu gresie albă sau pe pereți. Lumini puternice atârnavă din tavan în șiruri perfect ordonate. Era un labirint prin care Terry știa că i-ar fi greu să-și găsească drumul înapoi de una singură.

Întâlneau câte o persoană în halat alb sau în uniformă de infirmier care dădea din cap către doctorul Brenner, ignorând grupul lor, de parcă erau invizibili. Șoferul dispăruse. Doctorul Brenner s-a oprit în sfârșit în fața unui lift și a tastat un cod care a piuit aproape prietenos, drept răspuns. Apoi a apăsă pe butonul „Jos”.

Alice se holba în jur. Și-a mușcat buza, probabil ca să nu pună întrebări despre tehnologie.

O placă de sub panoul de acces anunța: ZONĂ RESTRICȚIONATĂ. APROBARE DE SECURITATE SOLICITATĂ.

Ușile liftului se deschiseră încet.

— Îmbarcarea! a spus doctorul Brenner.

Au urcat toți.

În timp ce coborau, Alice se uita în jur la liftul impecabil de curat, dar a reușit cumva să-și țină gura.

Se părea că experimentul avea să se desfășoare la subsol. Al doilea nivel de la subsol, a remarcat Terry, privind la panoul cu butoane care s-a stins când liftul s-a oprit.

Aici, în sfârșit, erau și alți oameni. Doi bărbați și o femeie – aceiași din campus – îi așteptau pe coridorul subteran. Țineau clipboarduri în mână și au pășit înainte să întâmpine grupul.

Fiecare i-a salutat pe Alice, apoi pe Gloria, pe urmă pe Ken, spunându-le pe nume. Doctorul Brenner s-a uitat la Terry, cu zâmbetul său exersat.

— Eu voi lucra cu tine.

Apoi a adăugat:

— Iar pe ceilalți îi voi verifica periodic.

A dat din cap peste umăr către colegii săi, iar Terry l-a urmat de-a lungul coridorului. Privind în

urmă, i-a văzut pe ceilalți conduși spre uși diferite. A aruncat o privire prin sticla următoarei uși de care au trecut și a văzut înăuntru un pat de campanie nefăcut, o măsuță și un pupitru cu diferite provizii.

Au mers mai departe.

— Noi suntem aici, a spus doctorul Brenner, oprindu-se și arătând cu mâna o ușă deschisă.

Înăuntru era infirmierul care-i adusese cu mașina.

Era mai mare decât camera pe care o văzuse, cu un pat acoperit cu cearșafuri albe și simple, lipit de perete, precum și o masă, câteva scaune și diverse aparate. Un halat cu alb și albastru era întins pe pat.

— Ne întoarcem după ce te schimbi, a zis doctorul Brenner.

— Într-un halat de spital? a întrebat ea, înghițind în sec neliniștită.

— Da. O să fie mai confortabil.

Brenner a tăcut câteva clipe, fixând-o cu privirea.

— Mai vrei să participi?

Gura lui Terry devenise prea uscată ca să mai poată vorbi. A dat din cap aprobator.

— Nu trebuie să ai emoții, a adăugat el. Când ești gata, scoate capul pe hol.

Vorbea de parcă totul era absolut normal. A ieșit împreună cu el, iar ușa s-a închis cu un clic sonor. Aproape că a încercat-o ca să verifice dacă într-adevăr era descuiată, dar apoi a scuturat din cap. De ce-ar fi încuiat-o acolo? Trebuia s-o deschidă și să-i cheme înapoi...

A încercat, însă ușa s-a deschis cu ușurință.

— E vreo problemă? a întrebat doctorul Brenner.

El și infirmierul așteptau pe hol, ca să-i ofere intimitate.

— Nu, a răspuns Terry. Scuze.

A închis ușa.

Halatul era unul obișnuit de spital, subțire și aspru ca hârtia. Terry se dovedise atât de sănătoasă, încât nu fusese niciodată internată în spital, dar mama ei avusese apendicită când fetele erau la gimnaziu. Tatăl lor le așezase lângă ea în cele două zile cât a trebuit să stea în spital. Ea refuza să

coboare din pat până nu plecau, din cauza deschizăturii de la spatele halatului. „Create de bărbați”, spusese ea, deși rareori făcea comentarii de genul ăsta.

Terry nu întrebase ce voia să spună. Acum, când și-a scos pantalonii și bluza și și-a tras halatul peste cap, a înțeles. Și-a păstrat lenjeria intimă.

Bărbații nu se vedeau prin ferestruica din ușă, așa că s-a plimbat prin cameră ca să observe tot. Utilitatea aparatelor era un mister pentru ea; clipboardul lăsat pe una din mese avea multe spații libere de completat cu diferite măsurători și rezultate. Un șir mic de cești și o sticlă fără etichetă se aflau pe masă.

S-a dus la ușă, a deschis-o și le-a făcut semn bărbaților să intre. Brațele și picioarele începeau deja să i se răcească, iar tălpile îi înghețaseră pe podea. N-ar fi trebuit să-și scoată pantofii.

— Vrei puțină apă? a întrebat doctorul Brenner.

— Sigur, a răspuns Terry.

El a umplut una din ceștile mici cu lichid din sticlă. Deci asta era în ea.

Terry a acceptat-o și a luat o gură.

— Mersi.

Doctorul Brenner a arătat spre un scaun.

— După cum spuneam, nu ai de ce să ai emoții. Vom fi cu tine tot timpul. Acum o să luăm puțin sânge și o să-ți verificăm funcțiile vitale. Pe urmă, o să-ți cerem să te relaxezi puțin pe pat și o să vorbim pe parcursul unui exercițiu.

Părea destul de simplu... deși ciudat. Terry s-a așezat.

Infirmerul i-a luat două eprubete de sânge. Doctorul Brenner i-a examinat ochii cu o lumină destul de puternică, încât să o facă să se strâmbe. I-a lipit stetoscopul rece de piept, în dreptul inimii care-i bătea atât de tare în piept, încât i se părea că o auzeau amândoi. A adus o mașinărie și a apăsă pe niște butoane, apoi i-a conectat degetul la aparat.

Terry privea cum linia roșie mergea în zigzag pe ecran, hipnotizant. Inima îi bătea încă foarte tare.

Doctorul Brenner a pășit în spate, iar Terry a încercat să-l urmărească din ochi. Dar camera din jurul lor părea să devină neclară. La fel și el. Totul era încetoșat, se schimba, se mișca... Sau Terry era cea care se schimba și se mișca?

— Începe să funcționeze, a spus infirmierul.

Terry s-a străduit să-i înțeleagă vorbele, apoi a priceput. Stacey nu exagerase.

— M-ați drogat?

— O să fim chiar aici, a spus doctorul Brenner. Ți-am dat un halucinogen puternic. Avem dovezi că poate face mintea vulnerabilă la sugestibilitate. Te rog, întinde-te și încearcă să rămâi calmă cât își face efectul.

Ușor de zis pentru el. Terry a început să râdă. Pentru că nici lui nu-i putea fi ușor s-o spună. Nu când i se topea fața.

El și infirmierul au ridicat-o în picioare și au condus-o către pat. De ce o făcea să râdă faptul că fața lui se topea? Nu știa. S-a așezat încet pe cearșafurile albe, zbatându-se puțin, încă râzând. Ei s-au îndepărtat când ea a rămas în poziție orizontală, iar privirea ei a căutat și a găsit monitorul și linia roșie.

Sunt în regulă câtă vreme linia e regulată. Nu mai râdea. Patul era moale și tare. Cum putea fi și una și alta în același timp? Voia să se ridice.

— Acum, Terry, a spus doctorul Brenner, cu vocea atât de calmă încât Terry voia să se agațe de ea, relaxează-te. Încearcă să fii deschisă. Lasă-ți conștiința liberă.

Ea a clătinat din cap.

— Uită-te la mine, Terry!

El a ridicat un obiect mic și lucios între degete. Acum vreau să te uiți la cristal, să te concentrezi doar asupra lui.

Doctorul o privea de sus de parcă nu avea să se oprească până nu făcea ce-i spune. Ea a găsit din nou linia roșie pe monitor, dându-și seama că, dacă îi urma instrucțiunile, trebuia să renunțe să-și mai privească bătăile inimii. A privit-o mișcându-se

roșie și apoi și-a redirecționat atenția spre cristalul din mâna lui. *Pa, pa, inimă!*

— Acum închide ochii. Lasă camera să dispară.

Cu pleoapele coborâte, vedea puncte de toate culorile, de parcă se uita prin șuvoiul de picături de apă de la un furtun de grădină în timp ce soarele le transforma în curcubeie.

— Frumos! a șoptit ea.

— E mai bine. Rămâi relaxată, a spus o voce de bărbat, dar Terry nu și-a mai amintit a cui era.

Îl cunoștea? Nu credea.

— Du-te mai departe!

Terry voia să se împotrivească, dar s-a dovedit a fi mult mai greu decât să facă ce-i spunea străinul.

Așa că Terry a mers mai departe.

A mers până la capăt, cât de departe a putut.

4

Alice nu mai fusese într-un loc cu atâtea aparate și care să fie atât de *curat*.

Trăia într-o familie unde unsoarea de sub unghii făcea parte din cotidian. Desigur, nimeni nu băga de seamă când era vorba despre bărbații și băieții din familie. Ei purtau haine vechi și comode fără discuții și nu se prea deranjau să se spele în fiecare duminică pentru biserică (ceea ce Alice făcea pentru că i se părea normal să-și arate astfel respectul). Mama ei o certase când începuse să lucreze la unchiul ei, spunându-i că o fată drăguță ca ea, dar cu dăre de mizerie sub unghii nu va agăța niciodată un bărbat... Dar, la un moment dat, mama ei cedase.

Reușea să treacă peste supărarea altor oameni, peste dorința lor de a o schimba.

— Ar fi trebuit să aduc o cheie franceză. Sau o șurubelniță, a murmurat ea și și-a dat seama că își simțea limba grea și că vorbise cu glas tare.

Numele doctoriței era Parks. Strălucea în alb când s-a întors spre Alice. Doctorița Parks îi întinsese o bucată de hârtie și-i spusese să o așeze sub limbă... acum cât timp? Lui Alice nu-i plăcea să

piardă vremea. Primul lucru pe care îl demontase vreodată fusese ceasul vărului ei din Toronto. Avea șase ani și voia să vadă dacă timpul în Canada era diferit de cel din Indiana.

— Ce vezi? a întrebat doctorița.

Erau două ca ea, doi îngeri albi strălucitori, iar Alice nu era sigură asupra căruia să se concentreze. Lumea nu mai părea așezată cum trebuie. A închis ochii, dar apăreau zigzaguri care o zăpăceau și mai tare.

A deschis ochii și s-a uitat la îngerul din dreapta.

— Vreau să văd ce e înăuntrul mașinilor.

Doctorița Parks i-a ascultat atentă cuvintele. Avea un aer controlat, aproape ca Gloria, dar nu era la fel de drăguță ca ea. Alice bănuia că, dacă voiai să lucrezi în domeniul medicinei sau al științei, așa trebuia să fii – mai ales dacă erai femeie. Așa cum ea trebuia să păstreze unsoarea sub unghii și pe salopetă pentru ca oamenii să creadă că era în stare să le repare mașinăriile, deși asta nu avea nicio legătură. Înțelegea cât de mecanic funcționau lucrurile. Motoarele, transmisiile, bujiile, osiile... Îi plăcea să le repare și se pricepea la asta.

Dacă se uita în interiorul acestor mașinării, ordinea avea să fie restabilită.

Spre mirarea ei, doctorița s-a întors spre infirmierul care pândea din spate.

— Adu-ne o șurubelniță! i-a spus ea.

Alice știa că probabil i se citea bucuria pe față, pentru că femeia s-a împlânzit pentru prima dată.

— Ar trebui să fie interesant, a rostit doctorița Parks. O, și spune-i și doctorului Brenner! S-ar putea să vrea să vină mai devreme.

Alice a vârât șurubelnița în capul unui șurub vibrant, pulsatil.

— Nu te mai mișca! a ordonat ea.

Dar firele și piesele cu dinți care se îmbinau în jurul șurubului au început să bubuie ca bătaia unei inimi. Mai rămânea un singur lucru de făcut: să dezassembleze mașinăria în întregime. Apoi putea

să-și dea seama cum de trăiește. Sau era din cauza hârtiei pe care i-o așezaseră sub limbă? Probabil era hârtia, dar i se părea atât de real. Dovada se afla chiar în fața ei.

Ușa camerei s-a deschis și Alice a întors capul să vadă cine intră. Era doctorul principal, Martin Brenner, cu părul ondulat și un zâmbet de parcă mersese la pension să-l învețe.

— Ce este? a întrebat el, iar doctorița Parks a arătat spre Alice cu degetul.

Alice s-a întors la mașina ei, care zumzăia și pulsa, încercând să-i atragă atenția.

— OK, OK, a spus ea. Nu fi geloasă!

Infirmierul de treabă adusese o tavă plină de unelte. Ea a schimbat șurubelnița cu un clește. Era mare și stângaci în mâna ei și nu-i plăcea asta, dar l-a înfipt în inima aparatului și apoi a desprins cu grijă niște fire.

A simțit că cineva stă în genunchi lângă ea.

— Ce face cu electrocardiograma? a întrebat Brenner.

Ar fi trebuit să o întrebe pe ea. Era chiar lângă el.

— O desfac ca să văd de ce trăiește.

— Interesant, a comentat el și s-a ridicat în picioare. Să încercăm puțină electricitate. Sunt curios cum reacționează la ea.

Doctorița Parks părea sceptică.

— Trebuia să fie o zi introductivă... Nu sunt sigură.

— Eu sunt, a replicat doctorul Brenner.

A venit lângă ea.

— Aș vrea să te întinzi pe spate două minute, cât încercăm un nou... tratament.

— Vreți să mă transformați într-o mașină, a spus Alice. Dar eu sunt deja una. Toți suntem.

Infirmierul i-a luat brațul și un fior a străbătut-o pe Alice. I-a desprins cleștele dintre degete și l-a așezat pe masă.

— Nu-mi place asta, a spus Alice.

— N-o să doară, a zis doctorul Brenner.

De data asta, ea nu merita unul din acele zâmbete.

El s-a dus către altă mașină. Doctorița Parks cea strălucitoare avea acum o umbră în jurul nimbului. A lipit niște fire pe pielea lui Alice, niște cercuri reci și lipicioase care-i apăsau tâmpilele. Alice ar fi trebuit să le spună că nu voia asta...

Primul impuls a transformat-o într-un fulger.

Al doilea a trimis-o adânc înăuntrul ei. Sclipiri de lumină și întuneric o înconjurau și produceau un efect de dezorientare, împiedicând-o să-și găsească echilibrul. În fața ei era un zid prăbușit, crăpat și năpădit de buruieni. Spori, ca niște scaieți micuți, pluteau prin aer. Ea a încercat să prindă unul, dar degetele i s-au închis cu palma goală. Ce-i asta?

Respiră, Alice, respiră! Este efectul medicamentului și al electricității.

Lujerii mlădioși și cimentul sfărâmat al ruinelor frumoase au dispărut, înlocuiți de un cer plin de stele în mișcare.

Putea să rămână o vreme în locul acesta liniștit și nedeslușit din mintea ei, unde imaginile se prăvăleau unele peste altele. Ziduri peste stele și peste iarbă. Se putea ascunde aici, sub realitate, până când doctorul Brenner și electricitatea lui cea rea o lăsau în pace.

5

Curcubeul a rămas multă vreme cu Terry, dar în cele din urmă s-a estompat, iar în locul său a apărut întunericul. Un hău. Sau... nu, ceva ca interiorul unui nor noaptea, apoi mai luminos. Totul în jurul lui Terry era plin de posibilități. Era înăuntrul ei, era în afara ei, era peste tot. Era *totul*. Stele invizibile pulsau cu o energie care părea să o înconjoare. Ce mod ciudat de a te gândi la asta, dar fiecare gând părea la fel de straniu...

Cât de vii erau simțurile ei aici, mai departe, oriunde se afla acest *mai departe*.

E o reacție la droguri, asta e.

Se simțea împinsă înainte de mâini invizibile. Aici nu exista nici miros, nici senzația de timp.

Se temea? Poate.

Din când în când, auzea ceva. O voce de departe. Un fragment furat dintr-o conversație. Nimic în fața ei, nimic în spate.

Totul în fața ei. Totul în spate.

O voce blândă îi vorbea.

— Terry, unde ești acum? a întrebat bărbatul. Mă auzi?

— Mai departe, a spus ea automat. Da.

— Vreau să-ți eliberezi mintea... Acum, ce vezi?

— Nimic.

— Bine, asta e bine. Acum, Terry, e foarte important să faci ce-ți spun. Înțelegeți?

— Da.

— Vreau să-ți imaginezi cea mai rea zi din viața ta. Vreau să-mi spui ce s-a întâmplat. Fii acolo din nou, în acel moment.

Amintirea a apărut înainte s-o poată opri, dar a împins-o înapoi.

— Nu vreau.

— O să fiu aici să te țin în siguranță.

Vocea lui era calmă ca o barcă pe un lac liniștit.

— E important. Poți să-mi povestești?

O lumină albă, strălucitoare și neclară a apărut în fața ei. A trebuit să-și imagineze că mergea direct spre ea înainte să-și dea seama ce vedea.

Ușile erau din lemn, vopsite în alb, cu cruci sculptate. Le văzuse ultima dată la înmormântarea părinților ei. Avusese loc la biserica unde mergeau o dată la trei sau patru duminici, o dată la două duminici, dacă tatăl ei se simțea vinovat că nu participa mai des.

— Spune-mi ce vezi!

Terry a pus palma pe ușa bisericii și a apăsat.

— Am uitat ceva în mașină și a trebuit să mă întorc. Becky e deja înăuntru.

— Unde înăuntru?

— În biserică.

— Când se întâmplă asta? a întrebat el.

— Acum trei ani.

Terry a făcut un pas pe culoarul din mijloc și podeaua a scârțâit sub tălpile ei. Înainta printre șirurile de bănci. Lumina cobora prin vitraliile pentru a căror instalare biserica organizase o colectă: Iisus cu brațele întinse; un miel și un nimb luminos; Iisus pe cruce, sângerând din rănilor de la mâini și de la picioare...

Voia să se întoarcă și să fugă, la fel cum voise în ziua aceea. Dar a mers mai departe. Gâtul i se încorda, ochii îi erau roșii după zilele petrecute plângând.

Becky s-a răsucit spre ea, cu un zâmbet șters.

— Arată drăguț, a spus ea. A făcut treabă bună cu mama.

Altarul fusese mutat într-o parte. Terry s-a uitat la sicriile alăturate, la lemnul lor lustruit. Lui Becky i se tăiase răsuflarea când auzise prețul în biroul directorului de la pompe funebre, dar nu avuseseră de ales. Mama și tatăl ei păreau liniștiți, cu ochii închiși, de parcă ar fi dormit.

— Dar nu dorm, a spus Terry. Au fost implicați într-un accident... un accident de mașină. Am mers la spital, dar... muriseră deja. Nu am crezut până când nu ne-au lăsat să-i vedem.

— Și ziua asta a fost cea mai rea? a întrebat bărbatul. Nu ziua accidentului?

Un suspin a zguduit pieptul lui Terry și s-a prăbușit peste sicriul tatălui ei.

— Asta... Asta, pentru că atunci a devenit real, la înmormântare. Nu-i văzusem... Știam... Pe urmă am crezut. Ei... ei nu aveau să se mai întoarcă niciodată.

— Înțeleg.

A urmat o clipă de liniște în care a plâns și Becky a mângâiat-o pe spate, iar ea s-a simțit egoistă pentru că Becky suferea probabil cumplit...

Bărbatul a continuat.

— Vreau să iei ceea ce simți în clipa asta, când îți amintești, și să pui totul într-o cutie. Ascunde-o undeva. Când ieși din starea asta, o să-ți amintești pierderea, dar nu durerea. Durerea va dispărea.

Era imposibil. Terry le ducea dorul mai puțin acum, însă în fiecare zi ceva îi amintea de ei.

— Eu...

— Fă-o acum! Imaginează-ți o cutie, pune-ți sentimentele înăuntru și ascunde-o. O să te ajute.

Terry a făcut cum i s-a spus.

— OK, a rostit ea, simțindu-se greoaie și ușoară în același timp.

— Când te vei trezi, o să-ți amintești doar ce-ai văzut, nu ce ți-am spus să faci.

— OK, a repetat ea, dar panica a crescut. Unde sunt?

— Ești chiar aici, în laborator. Terry Ives, vreau să te trezești acum. Ești în siguranță.

A alergat spre promisiunea vocii lui, iar picioarele nu atingeau nimic în timp ce gonea spre cuvinte, apoi, icnind, s-a ridicat în capul oaselor. Strângea cu degetele cearșafurile albe și subțiri. Avea pielea lipicioasă de transpirație.

Încăperea era încețoșată, neclară, dar nu întunecoasă. Plină de o lumină rece. Vederea i s-a limpezit.

Avusese un trip^[8]. Asta fusese tot, nu? Guvernul îi provocase un trip cu LSD.

A găsit linia roșie pe monitorul cardiac și a privit cum inima îi revenea la un ritm normal. Doctorul Brenner stătea jos, lângă ea, cu mâna pe brațul ei. Descria cercuri, liniștitoare, așa cum făcea mama ei.

— Sunt în regulă, a spus Terry, ca să se convingă singură.

— Adu-i niște apă, i-a cerut doctorul Brenner infirmierului.

— Nu! a protestat ea.

— Doar apă de data asta, a zis doctorul Brenner. Promit. Ai făcut o treabă foarte bună. Acum, liniștește-te și pe urmă am niște întrebări.

Și Terry avea câteva.

Doctorul Martin Brenner și-ar fi dorit să vadă în mintea subiecților lui. Fără discuții ametoare din care să se chinuie să extragă ceea ce ei au putut sau n-au putut să vadă, în funcție de eficiența tehnicilor de hipnoză. Fără martori care să nu creadă în propriile experiențe.

Fără minciuni, dacă nu le spunea chiar el.

Tânăra din fața lui, Theresa Ives, îi stârnise curiozitatea. Erau destul de rare aceste cazuri, mai ales la subiecții adulți. Felul în care ea simțise oportunitatea și apăruse sugera că avea potențial – mintea ei nu avea să fie ușor de pătruns. Provocarea o să le facă descoperirile mai semnificative. Nu părea să se teamă de el. El aprecia calitatea asta... cel puțin când nu era vorba de un subiect tânăr care nu știa să-l accepte pe „nu” drept răspuns.

— E mai bine? a întrebat el în timp ce ea bea apa oferită de asistentul lui.

Ea a încuviințat din cap și a înapoiat paharul, dându-și părul ud de pe obrazul lucios de umezeală. Lacrimi și transpirație deopotrivă. Extrem de sensibilă la combinația de substanțe, din câte se vedea.

— Pe o scară de la unu la zece, cât de tare ai spune că mai resimți efectele medicamentelor?

Ochii ei erau limpezi când a dat răspunsul.

— Opt.

— Poți să-mi spui ce-ai văzut? a întrebat el, păstrându-și vocea blândă.

O ezitare. Una mică.

— Însmormântarea părinților mei. În biserică, înainte.

— Da, bine. Ți mai amintești și altceva important? Cum te simți din punct de vedere emoțional?

Ea și-a tras halatul de spital ca să-și acopere mai bine picioarele.

— Mă simt...

A ezitat.

— Mai ușurată, cumva. Are sens?

Brenner a dat aprobator din cap. Îi luase o mare durere, o încuiase undeva. Avea să se simtă mult mai ușurată. Prima etapă a creării unei minți deschise la manipulări mai intense. Și o să dispună de avantajul unei unelte în viitor, dacă va avea nevoie. Trebuia însă să se asigure că ea nu era conștientă de schimbare până atunci.

— Și nu știi de ce?

— Nu.

Ea îl privea neliniștită.

— Pot să te întreb ceva?

El a dat din nou din cap.

— Bineînțeles.

— Ce scop au toate astea? Este atât de important pe cât cred? Ce *vrei* să spun?

Înainte ca el să formuleze un răspuns la cele *trei* întrebări ale ei, l-a luat prin surprindere, scuturându-și capul și scoțând un rânjet dogit.

— Nu contează, sunt sigură că ar încălca regulile experimentului. Ca felul în care am vorbit noi pe drum înapoi.

— Ce *vrei* să spui?

— Ne-a zis să nu vorbim despre experiment.

El s-a uitat la asistent, care privea în pământ. Nu fusese o instrucțiune de-a lui. Câtă vreme bărbatul nota cu atenție tot ce se spunea, participanții puteau zice orice și tot ce le trecea prin minte.

— Ar trebui să vorbiți despre orice vreți pe drum, a spus el.

Asistentul a încuviințat, dar nu s-a uitat la el.

— Ai mai resimțit ceva aparte în timpul stării de transă? a întrebat doctorul Brenner.

Terry a oftat.

— Tot felul de porcării nebunești. Sunt foarte obosită. N-am mai făcut asta până acum.

Ah, așa se explică o parte din reacția puternică!

— Dar când ai răspuns la chestionar...?

El aștepta.

De data asta, ea a avut delicatețea să pară vinovată.

— Am spus că am mai luat LSD de câteva ori. M-am gândit că ai vrea să auzi asta.

Potențial. Dădea pe afară.

Unul dintre ceilalți subiecți, Alice, manifestase o reacție interesantă la electroșocuri, deși avusese puține lucruri de povestit după aceea. Era un grup promițător de subiecți. Dar normal că erau, îi alesese chiar el.

Cu voință puternică, dar nu mai puternică decât a lui.

— Am avut dreptate? a întrebat Terry. Asta ai vrut să spun?

— Ești deșteaptă, a zis el, aproape uitând că ea nu era Opt.

Terry a ridicat capul și a zâmbit, încă agitată.

— Pot să mă îmbrac acum?

Se prefăcea curajoasă și poate că ar fi convins pe cineva mai puțin atent.

— Te rog. O să mergem mai departe cu chestionarul data viitoare.

De fapt, voia să vadă o reacție la ideea unei dăți viitoare.

Nu a văzut niciuna.

— Mulțumesc, a zis ea și s-a ridicat nesigură în picioare.

Asistentul lui era deja la ușă. Ceea ce însemna că Brenner nu mai avea un mod elegant de a continua discuția. Așa că a ieșit.

— Să nu mă grăbești niciodată, a spus el după ce au ieșit pe ușă.

— Îmi pare rău, domnule...

Scuzele au continuat, în timp ce Brenner mergea pe hol ca să verifice progresul celorlalți. Trecuseră și ceilalți cu bine testul de bază pentru reacția la drog. Progresul avea să fie mai lent decât voia el, dar aveau să-l facă. Răbdarea, cea mai mare virtute în știință, nu era ușoară pentru el.

Nu știa de ce credea că vizitarea subiectului Opt o să aibă un efect curativ. Dar a descuiat ușa camerei și a pășit înăuntru.

Brenner a așteptat în mijlocul camerei. Paturile suprapuse erau aranjate. Drept rezultat, încă nu putea să descopere dacă ea îl luase pe cel de jos sau pe cel de sus. Îl proteja ca pe un secret, îl pusese să promită că nu-i va întreba pe infirmieri. Ea nu avea de unde să știe că lui nu-i păsa destul cât să-și bată capul cu asta.

Stătea la măsuță, lucrând la ultima serie de desene mângălite cu furie. Colorase deja cu creionul negru până devenise un ciot, îi trebuia unul nou. Arta, susținea psihologul de aici, putea avea o importanță vitală pentru copiii creativi.

Opt era creativă, cu siguranță.

Ea îi ignora prezența, știind că astfel îl enerva.

El și-a încrucișat brațele la piept.

— E aproape ora cinei și m-am gândit că vrei să mergi cu mine la cantină.

Cantina unde mâncau el și personalul era cu un nivel mai jos. Nimeni altcineva nu avea voie să vadă copiii. Iar Opt nu avea voie să știe că mai erau și alți copii. Până acum, toți fuseseră copii obișnuiți. Se temea să nu o infecteze.

Ea a continuat să-l ignore.

El a făcut un pas înainte, apoi încă unul. Disciplina era bună pentru copii.

Dar... colegii lui încă îl supravegheau cu atenție. Nu avea nevoie de revolta personalului. În scurtă vreme, avea să le obțină loialitatea.

Vremuri disperate...

A băgat mâna în buzunarul halatului și a scos o pungă de bomboane.

— Ți-am adus ceva bun, *Kali*. SweetTarts. Mi s-a spus că orice fetiță le preferă.

Opt a sărit în sus, aruncând creionul, apoi a luat pachetul, înainte ca el să apuce să-l tragă. L-a desfăcut și a băgat o mână de bomboane în gură. Trebuia să pună pe cineva să se asigure că o să se spele pe dinți cum trebuie mai târziu.

— Mi-ai promis, papă! a spus ea cu gura plină de dulciuri.

Apoi și-a șters nasul însângerat cu degetele.

— Prieteni! Mi-ai promis.

— Știu, a spus el. Ți-am zis că mă ocup. O să ai prieteni noi, în cele din urmă. De ce crezi că ți-am dat paturi suprapuse? Ca să le împarți cu un coleg de cameră. Ți-am explicat.

Explicațiile pentru un copil de cinci ani necesitau răbdare. Din nou, nu era punctul lui forte.

Dar munca lui cu Opt îl ajutase să obțină această oportunitate. Era primul succes care dovedea că oamenii puteau dezvolta abilități excepționale, cu încurajările potrivite. Talentele ei sălbatice erau încă la fel de greu de controlat pentru ea cât erau și pentru el. Însă asta nu conta.

El se descurca mereu până la urmă.

7

După opt ore de stat în laborator, s-au întors la dubă și încă se resimțeau. Totuși, Terry era ciudat de binedispusă, ținând cont de faptul că doctorul o îndrumase prin cea mai grea experiență din viața ei. Nu putea să-și explice motivul.

Terry se întreba dacă vreunul din ei o să vorbească pe drumul spre casă și dacă Alice *putea* măcar să tacă. Spera că nu. Ea voia să vorbească, să afle ce făcuseră ceilalți.

Dar Alice a început să moțăie și a ajuns cu capul pe umărul lui Ken. El a privit-o în ochi pe Terry peste capul fetei adormite.

— La asta nu mă așteptam, a spus el cu voce joasă ca să nu o trezească.

Terry a încercat să zâmbească, dar nu se putea forța. Deci nu aveau să vorbească. Alice se încrunta în somn.

Cu mâinile împreunate, Gloria se uita pe geam la câmpurile de porumb.

Cum fusese ziua lor? Terry ardea de nerăbdare să știe, dar a păstrat întrebarea pentru ea. Exista întotdeauna și o altă ocazie.

CAPITOLUL TREI CĂLĂTORII PE UNDEVA

Septembrie 1969
Laboratorul Național Hawkins
Hawkins, Indiana

1

La ședința următoare, Terry s-a trezit într-o cameră mare din laborator, cu aparate mai mari și cu câțiva angajați în plus. Și, mai intimidant de atât, trebuia să îmbrace un costum de scafandru și să inspire oxigen dintr-un rezervor metalic.

Un tehnician i-a arătat camera în care să se schimbe, iar ea s-a strecurat în ceea ce părea o debara pentru provizii sau de serviciu. Mirosul vag de chimicale îi susținea teoria.

Terry și-a tras costumul strâmt, apoi și-a potrivit bretelele pe umăr. După locurile în care fie o strângea, fie îi era larg, bănuia că era un costum făcut pentru un bărbat. Una peste alta, îi lăsa la vedere la fel de multe ca halatul. Dar putea să ignore asta. Ceasul, până când i se dădea doza, îi ticăia în urechi.

Și-a îndreptat umerii și, ca să se calmeze, și-a imaginat că poartă o armură, apoi a ieșit din fosta debara. Brenner și mica lui echipă așteptau afară. Voiau să o scufunde într-un container de mărimea unui om, cu o deschizătură lungă deasupra. O scară de oțel ducea până sus.

— Mă simt ca Harry Houdini, a spus ea.

Doctorul Brenner și-a dus un deget la tâmplă.

— Numai că tu poți să scapi din *asta*.

— Sunt curioasă, a spus ea sprijinindu-se de masă, cum ai devenit doctor, să faci cercetări ca astea.

Brenner a verificat un monitor și a ridicat din umeri.

— În felul obișnuit. Facultatea de medicină. Sunt interesat de serviciul public.

— De unde ești?

Terry și-a ajustat o bretea de la costum.

— Jucăm „Douăzeci de întrebări”? a replicat el cu un zâmbet, apropiindu-se de ea și dându-i o cască de baie.

Ea și-a vârât părul sub cască așa cum a putut fără oglindă. Marginile o strângeau.

— Am emoții, a spus ea fără să mintă. E încă un lucru pe care nu l-am mai făcut.

A arătat spre containerul plin cu apă.

— Containerele care inhibă simțurile pot fi foarte plăcute, a zis doctorul Brenner.

— Serios?

Terry nu se putea abține să se amuze puțin.

— Dumneata ai fost într-unul?

— Nu, nu personal, a zis el. Dar le-am mai folosit în cercetări. Nu ai de ce să-ți faci griji. Funcțiile vitale vor fi monitorizate tot timpul. Lipsa de stimuli externi te ajută să te concentrezi.

— Vrei să mă concentrez pe...?

— Extinderea și explorarea conștiinței. Eu o să fiu aici să te îndrum.

— Când o să-mi spui ce căutăm? M-ar putea ajuta să mă descurc mai bine.

— Tocmai ți-am spus.

— Dar nu mi-ai explicat în adevăratul sens al cuvântului. Ești un om care vorbește puțin.

El a privit-o ca și cum se scuza.

— Natura exactă a muncii noastre este secretă.

Ceilalți tehnicieni și angajați ai laboratorului începuseră să le urmărească fascinați discuția.

— La cine este cocteilul de medicamente? a întrebat Brenner privind către grup, apoi a pus mâna ușor pe umărul ei și a continuat. Toți avem secretele noastre, domnișoară Ives. Cercetările noastre sunt despre noi moduri de a le scoate la iveală.

Deci cercetarea era despre descoperirea secretelor.

Din câte își putea da seama. Și... înțelegea în ce fel putea fi important.

Iar acum același asistent de la întâlnirile precedente îi aducea un pahar de unică folosință plin cu LSD Extra, așa cum începuse ea să-i spună amestecului de substanțe pe care le primea în laborator. Andrew s-a amuzat când i-a povestit tripul, nu din răutate, ci pentru că el luase de trei ori mai mult LSD la Woodstock și, prin comparație, aventura ei era o nimica toată.

— Până la fund, a spus ea și a băut.

Lichidul era amar și s-a întrebat cum l-ar fi putut confunda cu apa. Făcuse câteva cercetări despre LSD. Nu că existau prea multe informații: dietilamida acidului lisergic, sau LSD, a fost sintetizată pentru prima oară de un savant elvețian la sfârșitul anilor 1930 și a devenit populară în ultimii ani, mai întâi în San Francisco și în Berkeley. Era clasificată drept „psihedelic”. Argumentele pro și contra utilizării sale tindeau să facă lucrurile să pară fie un real miracol, fie o poartă spre nebunie. Mai era și cuvântul folosit de Brenner, „cocteil”. Ce conținea amestecul specific de LSD de la Hawkins? Probabil nu avea să-i spună.

— Ești gata? a întrebat-o doctorul Brenner, apropiindu-se din nou de ea cu o expresie încurajatoare pe față.

I-a fixat capătul lipicios al monitorului sub breteaua dreaptă a costumului.

— Nu uita, o să fiu aici.

Urcatul pe platformă îi amintea de vizita la o piscină publică în vacanțele de vară, de felul în care ceilalți copii se scufundau și o încurajau și pe ea să o facă, deși nu fusese niciodată o înotătoare foarte bună. Într-o zi, când avea doisprezece ani, se luase după ei și plonjase de mai multe ori la capătul unde apa era mai adâncă, pentru că i se părea distractiv. Salvamarul trebuise să o scoată cu forța când obosise și intrase în panică. Becky, care avea șaisprezece ani, venise și se certase cu el

reproșându-i că nu a oprit-o să sară încă de la început.

În timp ce ei se certau, Terry se furișase și mai sărise o dată de pe platformă.

Nu mai fusese primită la piscină tot restul verii.

Când a ajuns pe ultimele trepte ale containerului, s-a uitat în jos, la întunericul clipocitor. *Inhibarea simțurilor*. Sigur că nu se așteptase să poată vedea sub apă, dar imaginile care îi pluteau în minte erau absolut îngrozitoare. Sicrie. Î nec. Î necul în sicrie.

S-a gândit iar la părinții ei.

— E în regulă, și-a spus.

— Chiar este; nimic nu-ți poate face rău aici, i-a zis doctorul Brenner, întinzându-i o cască nu foarte diferită de cea a unui astronaut. Ca să ai o rezervă constantă de aer.

Ea și-a pus-o pe cap, abia atunci întrebându-se de ce se deranjase să-i dea o cască de baie. Măcar oxigenul nu avea să fie o problemă.

A întors capul acum greoi ca să se uite la el. O privea răbdător. *Haide*, părea el să-i spună din priviri.

A întins mâna s-o ajute când a intrat în apă. Costumul o proteja de răcoare. Ea a coborât, iar apa a început să clipească deasupra ei. Așa cum spusese Brenner, containerul nu era cu totul neplăcut. Nu până când a intrat cu totul. El și-a retras mâna, iar lumina a devenit din ce în ce mai slabă, apoi a dispărut odată cu bubuitul surd al capacului închis.

Nu era Houdini.

— Ăă, e cineva? Mai e cineva aici?

Vorbea cu vocea înăbușită de cască, încercând să glumească.

— Doar tu, a auzit în urechi vocea calmă a lui Brenner. Casca era dotată cu sunet.

Întunericul creștea. A încercat să se relaxeze, fără succes. Ritmul respirației s-a întesit și au început să apară puncte la periferia câmpului vizual. A încercat să se miște, însă în apă nu era deloc ușor.

— Îți bate inima foarte tare, a spus Brenner. Respiră adânc. Relaxează-te. Închide ochii. Lasă medicamentul să-și facă efectul. Du-te mai departe.

E mai ușor de zis decât de făcut într-un sicriu cu apă. Dar și-a dat silința să-și calmeze respirația. *Putea să meargă din nou mai departe?* Fusesse hipnotizată?

Începea deja să aibă găuri ca șvaițerul în creier de la LSD?

Întrebările o ajutau să se stăpânească. Se străduia să-și liniștească pulsul. Transpirația îi curgea pe față și știa că, dacă se concentra pe asta neputând să se șteargă, avea să-și piardă controlul. Și mai rău.

Așa că închise ochii.

Nu că ar fi contat. I-a deschis iar. Întunericul domnea în jur.

Mai departe.

— Acum, Terry, concentrează-te pe interiorul tău.

Vocea lui Brenner ar fi putut la fel de bine să vină din capul ei.

— Vreau să-ți lași memoria să se deschidă; descrie ce simți. De data asta, nu vreau să mai cauți durerea. Caută confortul.

Poate pentru că mintea ei nu avea după ce să se ghideze în afară de vocea lui, poate pentru că drogul își făcea efectul sau amândouă la un loc, memoria ei s-a activat de îndată ce i-a sugerat el. Mintea ei a găsit un loc în care să fie în afara containerului. Senzația că era tot mai trează, mai vie, dansa la marginea conștiinței ei.

— Unde te afli?

Își imagina că-și vâra degetele în covorul gros și mișos din livingul de acasă. Ea și Becky stăteau una lângă alta și se uitau la Johnny Carson^[9] cu tatăl lor. Mirosul de pop-corn, mama ei în bucătărie scuturând oala pe aragaz, ele două sărind în sus să vadă capacul oalei ridicându-se în timp ce boabele pocneau...

— Mă uit la televizor cu tata și cu sora mea. Avem voie să stăm treze după ora de culcare pentru

asta. Mama face pop-corn, ceva special. Suntem toți împreună.

De obicei, amintirea momentelor în familie îi provoca tristețe, dar asta era ca o îmbrățișare caldă.

— Să mergem mai departe... mai există un loc reconfortant pentru tine?

Dormitorul lui Andrew. Nu era vorba doar de unde, ci și de când. Prima noapte când rămăsese la el acasă. O lumânare pe noptieră și bețișoare parfumate arzând. I se păruse că erau foarte maturi. Asta era maturitatea – aroma intensă de santal și senzația exotică din așternuturile altcuiva, așternuturile unui bărbat. Chiar dacă erau dintr-un bumbac obișnuit. Nu auzea ce-și spuneau, nu-și amintea discuția lor, dar auzea râsetele lor și o senzație de siguranță s-a topit în ea sau ea s-a topit în senzația aceea. Șiruri de culori ca un curcubeu apăreau în jurul feței lui Andrew și își dorea ca el să fie aici sau ea să fie acolo...

— Terry, unde ești? Râzi.

— Sunt cu Andrew.

— Andrew?

— Iubitul meu.

— Ce faceți? a întrebat el.

Nu putea să descrie *asta*.

— Suntem împreună.

— Și asta te liniștește?

— Da.

Creierul ei se învârtea întruna, iar ea a răspuns la toate întrebările până când, după extrem de puțin timp, după tot timpul din lume, vocea lui a spus:

— O să te scoatem în curând. Încearcă să mergi și mai departe.

Era un loc unde voia să meargă. Dar simțurile ei erau alunecoase. Uitase unde era și acum apa se agita în jurul ei în timp ce încerca să-și amintească.

Mai departe, s-a gândit ea. Mai departe.

Își imagina acele uși albe de biserică. Voia să se întoarcă acolo și nu știa de ce, dar gândul acesta nu o mai întrista.

— OK, o să deschidem capacul încet, a spus doctorul Brenner.

Voia să protesteze fiindcă mai avea nevoie de timp, dar luminile fluorescente de deasupra au orbit-o.

— Poate vrei să închizi ochii, i-a spus el.

Terry i-a închis și i-a deschis iar, mișcându-se încet, străină de lumină și mișcare.

2

— Nu ești îngrijorată? a întrebat-o Andrew pe Terry, luându-i mâna într-a lui când se plimbau prin campus.

— Nu chiar, a spus Terry. Poate doar puțin. De asta te iau cu mine.

Becky o sunase pe Terry să-i spună că primise acasă o scrisoare în care Terry era rugată să treacă pe la biroul administrativ de la școală. Păruse îngrijorată din cauza asta și o întrebase dacă trebuia să vină și ea, dacă avea necazuri...

Terry credea că era vreo neînțelegere sau niște documente uitate. Cursurile abia începuseră. Se mai întâmpla. Nu-i așa? OK, nu i se mai întâmplase *ei* până atunci, dar n-ar fi fost cel mai probabil lucru.

— Când m-au chemat pe mine, n-am primit vești bune, a spus Andrew.

Terry l-a strâns de mână într-un fel care spera să-l liniștească. Avusese probleme fiindcă plecase din campus la Woodstock. Era în perioada de probă academică. O chestiune foarte importantă, pentru că, dacă îl exmatriculau, își pierdea amânarea de la recrutare. Niciun băiat nu voia să vină momentul absolvirii.

— Trebuie să ai mai multă grijă, l-a sfătuit ea. Pe de altă parte, zici că a meritat.

El a încuviințat din cap, pierdut într-o amintire fericită.

— Ți-ar fi plăcut la nebunie!

— Știu.

— Ai început să citești cartea?

Terry a gemut. Pe drumul spre New York, Andrew făcuse o pasiune pentru *Stăpânul inelelor* și, la întoarcere, i-a adus o ediție veche a primului volum din serie. Pe copertă era un vrăjitor cu barbă albă și lungă, în veșminte galbene și largi, pe vârful unui munte. S-a jurat că avea să-i placă și ei.

— Sunt *trei* cărți!

— Iubito...

Andrew a clătinat din cap.

— E grozavă!

— O s-o citesc, promit.

— Bine, pentru că *asta* îmi doresc de ziua mea săptămâna viitoare.

— Am reținut.

Au ajuns la clădirea administrației, trei etaje de cărămidă și sticlă. Andrew a deschis ușa. În scrisoare era menționată camera cu numărul 151, pe care au găsit-o la capătul primului etaj. Registratura. Mai fusese aici.

Andrew s-a așezat pe un scaun de plastic din zona de așteptare, iar ea s-a apropiat de recepție.

— Bună ziua! a spus ea. Sunt Terry Ives. Sora mea a primit o scrisoare care mă anunța să mă prezint aici.

Funcționara a privit-o indiferentă prin ochelarii cu ramă ochi-de-pisică.

— Ce fel de scrisoare?

— Nu știu. Nu suntem sigure la ce se referă.

— Terry Ives, spuneai?

— Theresa, a precizat Terry și a dat aprobator din cap.

— Numele îmi sună cunoscut. Așteaptă aici.

Femeia s-a răsucit și s-a îndreptat către vizuina cu birouri și dulapuri cu dosare.

Terry s-a întors și s-a strâmbat la Andrew. S-a strâmbat și el, apoi a dat din cap arătând spre zona din spatele ei.

Femeia revenise, bineînțeles. Terry se pricepea să facă o primă impresie grozavă.

Femeia nu a reacționat la jocul lor.

— Trebuie să te informăm că ești scutită de la cursurile de joi, a spus ea.

— Poftim? De ce?

Terry știa cum mergeau lucrurile la școală, se așteptau să participe la cursuri. Nu s-a putut abține să nu privească înapoi la Andrew, care a ridicat din umeri, la fel de nedumerit.

— O să primești credite pentru cercetarea în psihologie la care participi, a explicat femeia. Nu trebuie să faci proiecte pentru acele zile. Școala i-a anunțat pe profesorii tăi. Trebuie să te prezinți la clădirea de psihologie la nouă dimineața, în fiecare joi, dacă nu ți se spune altceva între timp.

— OK, a spus Terry și a dat din cap. Dar care-i faza?

— Rezultatele tale academice în ansamblu vor fi legate de participarea ta continuă, a răspuns femeia. În afară de asta...

A ridicat din umeri.

Terry plănuia oricum să participe în continuare, așa că nu era o problemă.

— Hmm.

— E neobișnuit, dar... așa ni s-a spus.

Apoi femeia a adăugat în șoaptă:

— Ce fel de cercetare e?

La asta, Terry sigur nu putea răspunde.

— E secretă, a zis ea. Nu mai trebuie să fac altceva?

— Nu, deocamdată, a răspuns femeia, nemulțumită că i se tăiase vorba și arătând că discuția se încheiase.

Andrew s-a ridicat și au ieșit împreună pe coridor.

— Ce naiba? a întrebat el.

— Exact la asta mă gândeam, a spus Terry.

— Cine sunt oamenii ăștia, Terry?

Andrew se încruntă, ceva ce rareori făcea, și asta doar când asculta știrile. Era îngrijorat pentru ea. Ce frumos!

— Ți-am spus, e o chestie importantă. De asta o fac.

— Nu sunt sigur că-mi convine.

Privirea lui s-a întors spre camera de unde ieșiseră.

— Dar vezi și tu că e importantă?

Terry s-a aplecat spre el și au vorbit încet în timp ce alți studenți treceau pe lângă ei.

— Pur și simplu au sunat la școală și le-au spus să-mi dea zilele de joi libere și mai primesc și credite pentru asta? Ne leagă notele de chestia asta. Și nimeni nu a pus vreo întrebare. Doar au fost de acord. Trebuie să mă duc în continuare.

Andrew și-a sprijinit fruntea de a ei.

— Iubito, sper că știi ce faci!

— Știu și nu știu, a spus ea și l-a sărutat scurt.

Un bărbat în costum, din personalul administrativ, și-a dres glasul și cei doi s-au depărtat, dar ea a întins mâna și Andrew și-a împletit degetele cu ale ei.

— Ești martorul meu la orice va ieși din asta, a spus ea.

— Jur solemn!

Chiar își făcea griji pentru ea. Avea ochii de un căprui intens, zâmbetul atât de drăguț... O vreme, Terry nu a mai avut nicio grijă.

3

Zilele ușoare la restaurant erau puține și la distanță mare unele de altele, ca un târâm al făgăduinței în care să-ți tragi sufletul în timp ce erai plătit. Unul dintre chelneri și-a scos șorțul și i-a spus lui Terry că ia o pauză de țigară. Ea s-a asigurat că sala era goală și a spus:

— Fumează una și pentru mine.

El nu remarcase că Terry nu era fumătoare.

Ca să-și umple timpul, s-a apucat să pună tacâmuri pe mese. De altfel, asta însemna că nu trebuia să o facă mai târziu. Era marți și se părea că următoarea ei vizită la laborator era peste două zile – la o săptămână de la ultima. Înainte se ducea acolo o dată la două sau trei săptămâni. Accelerarea

programului, cu tot cu veștile de dimineață, trebuia să însemne ceva... dar ce?

Becky avea să pună prea multe întrebări despre lozul cu „scutirea de școală” pe care îl trăsese. Terry avea de gând să-i spună că era o confirmare a faptului că școala era mulțumită de lucrările ei.

Dacă îi mai rămânea timp după ce termina cu tacâmurile, avea în geantă ediția veche din *Frăția inelului*. Putea să înceapă capitolul doi.

Clopoțelul de deasupra ușii a sunat și Terry a zâmbit când l-a recunoscut pe Ken.

— Bună! a spus ea, ieșind de după tejghea cu un meniu și niște tacâmuri. Mă bucur să te văd aici. Așază-te oriunde vrei!

O clipă, Ken a rămas în dreptul ușii, apoi a luat-o spre dreapta. S-a strecurat la a doua masă.

— Asta e perfectă.

Terry a clătinat din cap amuzată. A pus pe masă meniul și tacâmurile.

— Dacă spui tu. Ce pot să-ți aduc?

— Nimic, a răspuns el.

— Nimic?

Terry nu-l înțelegea.

— Atunci de ce ai venit la restaurant?

Clopoțelul a sunat din nou și, când s-a întors, a văzut-o intrând pe Alice.

— Alice, i-a zis ea încet lui Ken când fata i-a zărit și a pornit spre masă. Ești aici să te întâlnești cu Alice? E ceva ce ar trebui să știu?

Însă Alice s-a oprit lângă Terry și și-a pus mâinile în șold, peste salopeta unsuroasă.

— El ce caută aici?

Apoi a arătat spre locul din fața lui:

— E ocupat?

Ken a ridicat din sprâncene uitându-se la Terry.

— Nu, e doar al tău, i-a spus lui Alice.

Ea s-a așezat.

— Așa, a rostit ea și s-a oprit, adunându-și gândurile.

Terry voia să știe ce căutau *amândoi* aici, fără să-și fi dat întâlnire; era o coincidență prea mare. Dar

când a ridicat privirea, a văzut încă o figură familiară pe trotuarul de afară – Gloria.

— Stai puțin, a spus Terry, iar clopoțelul a sunat din nou când a ieșit afară.

— Gașca e aici! i-a strigat Gloriei. Ai vorbit cu Alice să vă întâlniți?

Gloria șovăia. Ținuta ei de azi era destul de lejeră. O bluză în culori pastel, înflorată, și o fustă verde-închis, lungă până la genunchi. Se asorta cu poșeta.

— Ce e? a întrebat Terry.

— Nu vin de obicei în partea asta a orașului, a răspuns ea. Nu m-am prea gândit înainte să vin încoace.

— E în regulă aici, a spus Terry, înțelegând la ce se referă. Nu o să ne deranjeze nimeni în privința asta.

Bloomington nu era segregat oficial în perioada aceea, cu excepția unor locuri precum cluburile exclusiviste și terenurile lor de golf. Neoficial, majoritatea oamenilor rămâneau în cartierul lor și respectau granițele rasiale. Campusul era locul protestelor importante inițiate de studenții negri care luptau pentru tratament egal.

Gloria a înaintat pe trotuar și a intrat în restaurant după Terry. A clătinat din cap când i-a văzut pe Alice și pe Ken.

— Credeam că glumești că sunt și ei aici, a comentat ea ușor încruntată.

— Nici ei nu se așteptau unul pe altul, a precizat Terry. Cel puțin, așa cred.

— Nici pe tine nu te așteptam, a spus Alice. Ce căutăm toți aici?

— Cred că asta am întrebat eu, a zis Terry. Fiindcă sunt singura care are motiv să fie aici.

Gloria s-a așezat la masă lângă Alice. Terry a aruncat încă o privire în jur ca să se asigure că șeful ei era încă în spate, apoi s-a așezat.

— O să vă iau comanda într-o clipă. Ce s-a întâmplat?

Gloria era tot încruntată.

— Tu ai primit o informare de la școală?

— Da, a răspuns Terry, neștiind de ce părea Gloria îngrijorată.

— Ce informare? a întrebat Alice. Putem să luăm niște cartofi prăjiți?

S-a oprit și s-a foit pe scaun, frângându-și mâinile de parcă ar fi fost neliniștită. Era ceva nou.

— Stai, sunt buni aici?

— Sunt grozavi, a răspuns Terry și s-a ridicat.

A notat comanda pe un bilet și l-a dus la bucătărie. Câteva secunde mai târziu, friteuza a pornit și mirosul îmbietor de grăsime sfârâind a umplut aerul.

Terry s-a întors la masă, dar nu s-a așezat. La bucătărie lucrurile mergeau repede.

— Eu și Gloria suntem scutite de la frecventarea cursurilor de joi.

— Și eu, a adăugat Ken.

— Nu știam că ești student, a spus Gloria mirată.

Ken și-a împreunat mâinile pe masă.

— Nu mi-ai prea pus întrebări despre mine.

Alice a dat ochii peste cap.

— Ne temeam de ce-ai putea spune.

Ken s-a strâmbat la ea.

Alice a râs.

Gloria a pus mâinile pe masă.

— Nu doar că avem joia liberă. Mi s-a spus că viitorul meu academic e legat de experimentul ăsta.

— Când am întrebat eu, nu s-au exprimat chiar așa, a spus Terry. Au zis doar că am joia liberă și, ei bine, că trebuie să mergem în continuare... pentru notele noastre.

S-a oprit.

— O!

— Da, asta e partea cu viitorul academic.

Gloria a scuturat din cap.

— Nu-mi place.

— Dar o să fie în regulă, nu-i așa? Oricum voiam să mergem... tu trebuia oricum să mergi pentru diplomă.

— Prea multe sfori înseamnă ceva.

— Că ceea ce facem e important, a spus Terry.

Gloria își examina unghiile.

— Poate.

— Tu de ce ești aici? a întrebat-o Terry pe Alice.

— Ai zis că lucrezi aici, a răspuns ea, ca și cum era evident. M-am gândit că, dacă ai avut tura asta săptămâna trecută, probabil o ai și săptămâna asta.

— De asta am venit și eu acum.

Gloria a strâns din buze.

— Dar cred că a vrut să spună de ce ai venit la ea. E o coincidență momentul ales, cel puțin pentru mine.

— Pentru mine, nu, a zis Ken.

S-a auzit vocea bucătarului.

— Gata comanda!

Terry s-a dus să ia cartofii și s-a întors cu farfuria plină. Alice a luat un pumn de cartofi și s-a strâmbat când a simțit fierbințeala. Era o masă solicitantă – Terry s-a întors cu apă pentru toți trei. S-a așezat la loc, apoi a luat un cartof, a suflat peste el și l-a mâncat.

— Deci au sunat la școala voastră și l-au sunat pe unchiul meu, a spus Alice după ce a terminat de mestecat. I-au zis că s-ar bucura să-l plătească pentru zilele în care au nevoie de mine la laborator, dacă mă lasă să mă duc. El a fost de acord, dar a intrat la bănuieli. Nu prea îi plac oamenii de la guvern.

A mai luat un cartof și a vorbit mai departe.

— Vouă nu vi se pare ciudat? Ce facem noi acolo? Unchiul meu a vrut să știe despre ce e vorba și i-am spus că-s „chestii de fete” ca să nu mai întrebe. Nu poți să vorbești cu altcineva despre asta pentru că o să aibă impresia că ai suferit un scurtcircuit în creier sau așa ceva... și am semnat documentele alea. M-am gândit să trec pe aici să discutăm.

— Nu-mi place că trec așa peste noi, a spus Gloria. N-ar trebui să ne spună înainte să-i contacteze pe ceilalți?

Terry se întreba dacă și ei avuseseră aceleași experiențe în timpul transei. Nu a apucat să răspundă, căci clopoțelul a sunat iar și Terry s-a mirat să-l vadă intrând pe Andrew.

— Ce populară sunt azi! a spus ea. El e iubitul meu, Andrew.

El s-a oprit nesigur la marginea mesei.

— Andrew, ei sunt prietenii mei de la laborator, a spus ea. Ken, Gloria și Alice.

— Avem o conversație privată, a spus Alice.

Terry a pufnit în râs.

— E în regulă. Puteți avea încredere în el. Știe.

— Cam asta a fost cu hârtiile pe care le-am semnat!

Alice a ridicat din sprâncene.

— Îmi dai voie? a întrebat Andrew și a așteptat semnul lui Alice ca să ia un cartof. Despre ce vorbiți?

— Bună întrebare, a răspuns Terry. Despre ce vorbim?

— De ce e laboratorul atât de interesat dintr-odată să se asigure că nu renunțăm, a spus Gloria.

— M-am tot gândit la asta, a spus Andrew, trăgându-și un scaun mai aproape de capătul mesei. Ați aflat cine conduce experimentul?

Gloria s-a uitat la Terry. Despre asta încă nu-i povestise lui Andrew.

— E o ramură a FBI-ului, a explicat Terry.

Andrew a înclinat capul.

— Asta nu mi-ai spus.

— Pentru că știam cum o să reacționezi.

Terry nu voia să se certe de față cu noii ei prieteni. Aparent, nici Andrew nu voia.

— Așadar... nu credeți că e ciudat ca agenții FBI să-și piardă timpul cu așa ceva când e război? N-ar trebui să lucreze la arme sau la altceva mai important?

Ken a coborât glasul, deși erau singuri.

— Poate chiar asta fac.

Terry a pufnit disprețuitor.

— Cine e arma, eu sau Alice? Sau Gloria?

— Nu uita de mine, a spus Ken.

Andrew se uita când la unul, când la altul.

— OK, probabil că nu.

Gloria nu a comentat.

Niciunul nu a mai rămas multă vreme pe acolo, în afară de Andrew. Terry a plătit din bacșișuri cartofii lor și nu s-a lăsat cuprinsă de griji. Avea să-i pună toate aceste întrebări, joi, lui Brenner.

4

Alice transpira în spatele genunchilor, exact la îndoitură, în timp ce mergeau pe holul alb al laboratorului către liftul lucios a cărui imagine o ura acum. Genunchii erau un loc neplăcut în care să transpiri de emoție. Și, de când începuseră să-i administreze șocuri electrice, își imagina că luminile din acest loc râdeau de ea, vorbeau despre ea, despre cum s-ar putea să fie și ea una dintre ele.

Blocată aici pentru totdeauna. Forțată să lumineze întunericul. „Iluminare” era un cuvânt bun, totuși. Își amintea cum descria preotul de la biserică manuscrisele iluminate pe care le văzuse într-o excursie misionară, iar imaginea pe care și-o crease ea prin asociere cu expresia ținea probabil mai mult de miracole decât de realitate.

Gânduri asemenea celor despre luminile vorbitoare o făcuseră să se ducă la restaurantul lui Terry, ca o nebună. Se îngrijorase cu adevărat pentru telefonul primit de unchiul ei abia după ce auzise întrebările Gloriei.

— Ești bine? a întrebat Terry, îndepărtându-se de Gloria și venind lângă ea. Ești foarte tăcută azi. Și nici n-a trebuit să te opresc să umbli la vreo chestie electronică.

Doctorul Brenner a mișcat capul, așa că Alice îl vedea acum din profil.

— Sunt bine.

Alice a dat din cap spre Terry, apoi spre Gloria și Ken, care păreau și ei îngrijorați.

— Ești sigură că te simți bine? a întrebat Terry, punând mâna pe fruntea lui Alice.

Alice a tresărit și a regretat că a făcut asta.

— Sunt bine.

— O să mă asigur că doctorița Parks îți ia temperatura și ne spune dacă ești sănătoasă ca să poți participa, a intervenit doctorul Brenner.

— Mulțumesc, i-a spus Terry. Dacă e bolnavă, nu trebuie să participe azi, nu?

— Sigur că nu, a spus doctorul Brenner calm.

Alice aproape îl credea. Era experiența lui Terry atât de diferită încât să-l creadă? Probabil că era.

Doctorul Brenner a tastat codul pe panoul de acces. Alice vedea fiecare deget mișcându-se de parcă o făcea cu încetinitorul. Când ușile liftului s-au deschis, și-a imaginat cum desfăcea cu grijă întregul aparat, tăind cabluri pentru ca liftul să nu se miște.

În curând, avea să se întoarcă în ea însăși, căutând locul tăcut de sub tot restul, cu ruinele și sporii mișcători. Problema era că nu în acel loc voia să meargă.

5

Halatele de spital pe care le purtau obligatoriu în timpul experimentelor reprezentau o jignire adusă demnității. Era o realitate, nu doar părerea Gloriei. Nu trebuia să facă un studiu științific ca s-o dovedească.

Nu era prima dată când își punea întrebări despre protocoalele pe care le respecta laboratorul. Oare ea, Terry, Ken și biata și speriața Alice treceau prin aceleași experiențe? Nimic din acest laborator nu se potrivea cu așteptările ei sau cu ce citise în cărți despre studiile științifice, așa că se îndoia cumva.

Nici măcar nu putea să nu mai vină... Nu acum, când notele ei depindeau de asta.

Unde merge mia, merge și suta. Așa se zice.

A împreunat mâinile în poală și a așteptat să vină tânărul doctor. Numele lui era Green^[10] la fel ca

vârsta. Era atent cu ea și ea spusese o rugăciune de mulțumire în gând că nu fusese trimisă la Brenner. Câteodată îl putea întreba ceva pe Green și primea răspuns.

El a venit cu un clipboard într-o mână și o hârtiuță, fără îndoială îmbibată în LSD, în cealaltă.

— Bună, Gloria! a spus el, de parcă aveau să bea ceai.

Ea a rămas cu mâinile în poală.

— Domnule doctor Green, mă întrebam... ați spus că ați studiat la Stanford, nu-i așa? Dar doctorul Brenner?

El a lăsat jos clipboardul și i-a evitat cu grijă privirea. Își suflecăse mânecile dincolo de locul unde i se termina bronzul.

— Sincer, nu sunt sigur, a răspuns.

A luat o foaie de hârtie de pe clipboard și i-a întins-o.

— Vreau să faci tot posibilul să ții minte informațiile de aici. Apoi, după ce doza își face efectul, o să te întreb despre ele. Obiectivul tău va fi să încerci să *nu* îmi spui nimic despre asta. Ai înțeles?

Gloria a luat foaia. Îi amintea de întrebările de la testele din liceu, dar era fie un fals, fie un raport militar real despre mișcarea trupelor inamice.

— Am înțeles.

Când a terminat, Green a schimbat foaia de hârtie cu una mai mică, cu un cerc galben în mijloc, iar ea și-a pus-o pe limbă. Apoi a lăsat-o singură să „mediteze”. Puțin probabil.

Gloria s-a relaxat și a repetat iar și iar în gând informațiile de pe foaia pe care el o luase ca să i se fixeze în memorie.

Cifrele ceasului de perete aveau tendința să dispară de parcă sângerau pe măsură ce LSD-ul își făcea efectul. Gloria a descoperit că, dacă închidea un ochi și aștepta cinci secunde, îl putea corecta. Așa că, atunci când a revenit doctorul Green, știa că trecuseră aproape trei ore de când luase drogul.

Era la apogeul transei sau aproape. Ceea ce explica luminile colorate care dansau în jurul lui. Transa nu avea niciun sens pentru ea și nu-i venea să creadă că i-ar face plăcere cuiva. Avea să se răzgândească doar dacă, prin experimentele la care participa, reușeau să găsească o aplicație utilă a drogului.

Se îndoia de asta.

El ținea clipboardul în mână și dădea din cap spre ea. Îl vedea în trei exemplare.

— Domnișoară Flowers? a întrebat-o.

Înainte îi spusese Gloria, era aproape sigură. Un infirmier înalt și bine făcut a intrat în cameră și s-a postat într-un colț.

— Da, a răspuns ea.

— Ne puteți spune, vă rugăm, unde se află trupele din sectorul nouăsprezece?

Privirea încruntată îl făcea să pară mai în vârstă. Îi spusese mai devreme să se împotrivească și ea se gândise la acest lucru când repetase. Voiau să aibă cel mai puternic control posibil asupra unui experiment despre obținerea de informații sub influența drogurilor, nu? Acesta trebuia să fie scopul.

— Mă tem că nu știu la ce vă referiți, a zis ea.

Sau cel puțin asta credea Gloria că a spus. Certitudinea lăsa loc nesiguranței după ce LSD-ul își făcea efectul.

El și-a tras un scaun de la birou și s-a așezat în fața Gloriei, care stătea cocoțată pe marginea tare a patului. Ea s-a întins să-și așeze fusta și și-a amintit de halatul subțire de spital pe care îl purta. Deodată, s-a gândit la cât de transparent putea fi.

Concentrează-te.

— Ești sigură? a întrebat el.

— Sigură?

— Că nu știi ce vreau să spun, despre sectorul nouăsprezece. Despre direcția în care se îndreaptă trupele.

— Sunt, a zis ea, cu un zâmbet vag, căci își îndeplinea sarcina foarte bine.

Green a aruncat o privire în spate, spre infirmier. Urișul a pășit în față. Părea prea mare să încapă în cameră, dar iată-l acolo, înălțându-se deasupra ei. O umbră. O amenințare.

— Ești sigură că ești sigură? a întrebat doctorul Green.

Voia să-i vorbească prin luminile colorate și ceața drogurilor, să-i spună că nu așa trebuia condus un experiment. Exprimarea lui era greșită. Folosea greșit niște împrejurări care ar fi fost dificil de reprodus pe teren.

— Domnișoară Flowers? i s-a adresat Green. Unde sunt trupele?

Expresia uriașului nu era un zâmbet, dar cu siguranță nu arăta dezaprobarea. *Îi face plăcere.*

Gloria și-a amintit zvonurile și studiile de caz despre care niciun profesor nu vorbea vreodată. Bărbați cu sifilis netratat. Sclavi vânduți doctorilor pentru experimente, cadavre negre la toate școlile de medicină. În urmă cu doar zece ani, armata și CIA eliberaseră țânțari infectați cu febră galbenă printre negrii din Florida. Pielea ei o făcea o bună candidată pentru studiu, pentru unii oameni, și ceva de care te puteai dispensa, pentru o parte din aceștia.

Gloria și-a dat seama că, pentru a rămâne în joc, trebuia să pretindă că nu știa că era un joc. Nu aveau să fie niciodată mulțumiți să o lase să câștige o rundă. Nici măcar dacă era vorba de cele mai bune practici.

— Desigur! Nu mi-am dat seama la ce vă refereați! Se deplasează spre nord cu aproximativ șapte kilometri pe zi...

A întins mâna.

— Dacă-mi dați un creion, pot să vă desenez o hartă.

Doctorul Green a ridicat din sprâncene și i-a zâmbit trufaș infirmierului uriaș. Acum infirmierul arăta dezamăgit.

— Foarte bine, a asigurat-o doctorul Green.

Scuze, s-a gândit Gloria la ei doi, nu, nu e bine.

Prima parte a transei lui Alice s-a prelungit într-o ceață calmă și ea s-a relaxat. Poate azi nu avea să fie electricitate. Voia tava aceea cu scule ca să demonteze ceva în loc să stea în pat și să lenevească. Dar a păstrat asta pentru ea, a păstrat totul înăuntru și în tăcere, sperând că aveau să uite că era aici până când venea timpul să plece.

Doctorița Parks îi luase o eprubetă de sânge, cum făceau o dată la câteva săptămâni, și îl etichetase cu o dată și cu numele lui Alice. Îi ascultaseră inima, îi verificaseră tensiunea, apoi îi dăduseră o doză din medicamentul acela rău. Uneori, Alice se gândea la tiparnița care tipărise anunțul ce ajunsese în garajul unchiului și în atenția ei. La fel cum se întâmplase înainte cu liftul, își imagina că o dezasamblează încet, scoțând fiecare piesă până când nu se mai putea transmite niciun mesaj.

Asta o făcea să se gândească la experiența lui Ken aici. El părea la fel ca atunci când începuseră. Dacă *era* clarvăzător, atunci i-ar plăcea să-l pocnească în nas fiindcă le spusese în prima zi să se urce în dubă.

Alice, a auzit vocea mamei ei în gând, *noi nu lovim băieți*.

— Nici atunci când merită? a replicat ea.

— Ce-ai spus? a întrebat doctorița Parks, intrând pe ușă.

Cel puțin, așa *credea* Alice, că abia intrase. Apoi și-a dat seama că așa era, pentru că în spatele ei se aflau doctorul Brenner și infirmierul acela bărbos care era mereu lângă el. Infirmierul bărbos care aducea aparatul pe care voia cel mai mult să-l desfacă și să-l strice. Cel pe care îl foloseau pentru șocuri.

— Nimic, a răspuns ea, dând din picioare și ridicându-se în capul oaselor. Stați, credeam că o să-mi luați temperatura. Nu mă simt bine azi.

Doctorița Parks s-a încruntat.

— Ce simptome ai?

În afară de faptul că ochii mei văd ceva ca niște moriști după mizeria asta?

Doctorul Brenner a pășit în față.

— E psihosomatic. Tratatamentul te va ajuta.

Alice n-a reușit să se abțină și a pufnit.

Doctorul Brenner a ridicat din sprâncene atât de tare, încât păreau că levitează.

— Da? Pentru că, în calitate de medic, pot să-ți spun că probabil nu te simți bine fiindcă a trecut o săptămână de la ultimul tratament.

Mă simt mai bine în secunda în care scap de aici.

— N-ai vorbit cu nimeni despre asta, nu?

Doctorul Brenner a venit mai aproape, a făcut semn să fie adus aparatul și a început să fixeze electrozii pe tâmpilele lui Alice.

— Știu că nu trebuie să vorbim.

Nu vorbise. Se gândise că ar putea s-o facă în ziua în care se dusesse la restaurant, apoi iubitul lui Terry spusese chestia aia despre arme și ea își dăduse seama că poate începe să se simtă mai mult ca o armă decât ca o persoană, cu dorința ei de a dezasambla tot...

Era ridicol. Știa că e ridicol.

— Bine.

Brenner a pus o mână pe umărul ei și a împins-o încet în jos.

— Să creștem voltajul săptămâna asta.

Doctorița Parks a dus mâna la gât.

— Sunteți sigur că e o idee bună? Dacă nu se simte bine...

— O s-o învioneze imediat, a spus el.

Apoi i s-a adresat lui Alice:

— Nu-i așa?

Ce putea ea să facă decât să dea din cap? A decis că în mod sigur nu avea să țipe sau să strige ori să scoată vreun sunet, dar apoi fulgerul a trecut prin ea și Alice a icnit, iar scânteile au început să plutească în spatele pleoapelor.

Nu, nu scânteii.

Acei spori în jurul cărora nu putea să-și strângă degetele niciodată.

S-a dus în locul ei tăcut din interior, de sub realitatea de care tânjea să scape. Alice se simțea dezarticulată aici, în Dedesubt, cum începuse să și-l imagineze, de parcă nu-și găsea locul. Un vis cu ochii deschiși despre descompunere, plin de umbre.

Astăzi umbrele erau nemișcate, pereți și ferestre crăpate, curpeni uscați. Alice se mișca prin roata de imagini din mintea ei căutând dovezi că era încă viață acolo, că ea era încă vie.

Drogurile de săptămâna asta erau *ceva*.

S-a întors în cerc, închizând și deschizând ochii. Umbrele creșteau acum de câte ori clipea. Floarea-soarelui se ridica, lipsită de culoare. Amețea.

Alice s-a întors spre locul unde a simțit că se mișcă ceva.

Un monstru, lucios și diform. Un vis. Un *coșmar*.

Genul de coșmar din acele benzi desenate citite de verișorii ei. Acel tip de creatură care apărea dacă dezasamblai o formă de viață și o puneai greșit la loc; cu brațe prea lungi, cu capul ca o floare închisă la culoare.

Se întreba dacă și el tânjea să dezmembreze lucrurile, la fel ca ea.

— Alice, mă auzi?

Vocea doctoriței Parks.

— Poți să deschizi ochii, dacă vrei.

Pălăriile alb-negru de floarea-soarelui se legănau, monstrul a dispărut printre ele. Fusesse unul dintre ele de la bun început? Poate că da... Fluturii au tâșnit de pe tulpinile unduitoare ale florilor ce redeveniseră galbene-aurii.

Când a deschis ochii în lumea reală, în încăperea mică a laboratorului, l-a văzut mai întâi pe doctorul Brenner.

— Monștri, a spus ea. Normal că sunt în creierul meu.

Câtă vreme rămâneau acolo, totul avea să fie bine. Nu-i așa?

Terry se pierduse într-un anumit moment, apoi în următorul și în cel de după aceea, examinând podeaua, pereții, tavanul. Tavanul! În timp ce-l privea, tavanul se mișca precum cerul. Tot ce era obișnuit devenea extraordinar de ciudat prin lentila creierului ei îmbibat cu LSD. Până să-și amintească ce voia să-l întrebe pe doctorul Brenner despre telefoanele primite de universitate și de unchiul lui Alice, el ieșise din cameră.

Oriunde s-ar fi dus, infirmierul îl însoțea. Săptămâna asta se afla în camera mică de examinare, nu mai era nimeni în jur să vorbească atunci când Terry voia să facă ceva diferit, când își reamintea regretele.

Dacă nu-l întreba pe Brenner când se gândea la asta, ar putea să uite iar. *Testul cu LSD înseamnă să-ți amintești orice...*

Nu l-ar fi deranjat dacă se ducea să-l caute, nu? Nu credea. Nu-i spusese niciodată să rămână acolo.

Terry s-a ridicat și s-a dus la ușă, unde mânerul s-a învârtit. Nu o încuiaseră. Era un semn: *Du-te!*

Când a ieșit pe hol, era singură. A început să meargă.

A luat-o pe primul coridor pe care nu mai fusese până atunci. Poate că biroul lui Brenner era pe aici? Faianța de pe pereți dansa în jurul ei.

A auzit zgomotul unei uși care se deschidea și zgomot de pași, așa că s-a lipit de perete. Un bărbat în halat a apărut de după colț în fața ei și s-a îndepărtat pe coridor, departe de Terry. Ea a continuat să fugă, simțindu-se de parcă era într-un joc.

Ușa pe care venise el dădea în altă aripă. Avea unul din acele panouri de acces complicate alături și... era încă întredeschisă. Oare putea să treacă?

A alergat și s-a strecurat înăuntru chiar înainte să se închidă.

Da!

Alt coridor s-a desprins din primul aproape imediat, dar ea a mers înainte.

Camerele pe lângă care trecea erau goale, pline cu o varietate de aparate și paturi. Apoi văzu una care nu era ca celelalte.

În camera respectivă era o copilă. Oare avea halucinații?

Nu, copila era tot acolo. Fetița stătea la o masă joasă, colorând atât de apăsător, încât aproape sfâșia hârtia.

Ce Dumnezeu?

Terry a ciocănit ușor și a deschis ușa să intre.

— Bună! a spus ea, făcând tot posibilul să-și păstreze vocea calmă, mângâietoare.

De ce era un copil aici, într-un loc unde se făceau experimente cu LSD? Fetița purta un halat la fel ca al lui Terry.

— Cine ești tu? a întrebat fetița privind-o.

Terry s-a așezat pe un scaun din fața fetiței. Ea era prea mare și genunchii îi ieșeau nostim în afară. Pe fetiță nu părea să o deranjeze.

— Sunt o pacientă. Tu cine ești?

— Kali.

Fetița s-a oprit.

— Ce este o pacientă?

— A, un om bolnav.

Fetița s-a încruntat. Terry a remarcat că desenul ei înfățișa un bărbat cu părul negru, pieptănat pe spate. Brenner? Așa credea.

— Ești bolnavă? a întrebat fata.

— Nu, a răspuns Terry. Sunt bine.

— Atunci de ce ești aici?

— O, fac parte dintr-un experiment. Știi ce înseamnă asta?

— Ești un su-biect.

Fetița rostise cuvântul trăgănat.

— Și eu. Papá știe că ești aici? N-ar trebui să vorbesc cu oamenii.

Papá. Era copilul lui Brenner?

O umbră a trecut pe lângă ușa dinspre coridor. În mintea lui Terry a încolțit brusc ideea că nimeni nu s-ar bucura dacă o descopereau aici.

S-a ridicat de pe scaun și s-a ghemuit lângă Kali.

— Ce-ar fi să păstrăm secretă vizita mea? Trebuie să plec acum, dar o să mai vin să te văd.

— OK.

Fetița a ridicat din umeri.

— Îmi plac secretele.

Terry trebuia să plece, dar a rămas pentru o ultimă întrebare.

— Și *tu* ești un secret?

Kali a ezitat, apoi a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Așa cred.

— O să revin să te văd cât de repede pot.

Kali a dat din nou din cap și a dus degetul arătător la buze, semnul universal pentru tăcere. Ar putea un copil atât de mic să păstreze un secret? Terry presupunea că un copil care se considera un secret probabil exersase mult.

La fel se întâmpla și cu doctorul Brenner, și-a dat ea seama.

CAPITOLUL PATRU DESPRE OAMENI ȘI MONȘTRI

Octombrie 1969
Bloomington, Indiana

1

În weekend, Andrew plecase să-și viziteze părinții, așa că Terry avea de așteptat până să-i povestească despre descoperire. Știa de la el la ce oră o să ajungă, așa că s-a dus să-l aștepte în apartamentul lui. S-a repezit spre el de îndată ce a intrat pe ușă și și-a lăsat rucsacul pe podea.

— Are un copil acolo, Andrew! Un copil. O fetiță.

— Bună, iubito! a zis el, evident bucuros să o vadă, dar și zăpăcit. Ia-mă încet! Cine are un copil și unde?

— O! a făcut ea, trecându-și mâna prin păr. Scuze! În laborator... doctorul Brenner...

Nu știa de unde să înceapă.

— Cred că avem amândoi nevoie de o bere, a spus el.

A mângâiat-o pe obraz și a sărutat-o pe frunte, apoi s-a dus la bucătărie.

— Bună idee! a zis Terry. Îmi pare rău. Doar că eram nerăbdătoare să vorbesc despre asta.

— Nu le-ai spus prietenilor tăi din laborator? Mi-au plăcut toți.

Andrew a deschis ușa, a găsit două doze pe raftul de sus și i-a întins una lui Terry.

— Nu știi ce înseamnă... Așa că m-am gândit că ar fi mai bine să păstrez secretul deocamdată. Dar nu mi se pare în regulă.

— OK, povestește-mi!

El a desfăcut berea și s-au dus în living. Andrew s-a așezat pe canapea, dar Terry era prea agitată ca să se relaxeze.

În timp ce se plimba prin cameră, descria rătăcirile alimentate de drog, cum ajunsese la Kali și discuția lor. A încheiat cu promisiunea ei de a reveni la fetiță, apoi s-a oprit să ia o gură de bere.

— Sigur că e ciudat, a comentat Andrew de pe canapea. Crezi că mai știe cineva că ai văzut-o? Nu i-ai spus doctorului, nu?

Terry a clătinat din cap.

— În niciun caz. M-am... temut să-i spun ceva. Mă bucur că nu m-au prins pe coridor.

El a întins mâna și a mângâiat-o pe braț.

— Crezi că ai fi avut probleme?

— Nu știu.

Terry s-a așezat în sfârșit lângă el.

— Probabil crezi că e numai vina mea. Că m-am oferit.

— Absolut deloc, a zis el, punându-i mâna pe genunchi. Până acum, doar ai văzut o fetiță. Presupunând că e fiica lui, ar putea fi bolnavă?

— Nu părea bolnavă. Dar cine știe? Dacă e copilul lui Brenner, poate că face toate astea ca să găsească un leac.

Terry a lăsat capul pe spate.

— Dar nu mi se pare în regulă. A fost ceva... ciudat cu chestia asta. Camera ei mică... avea paturi suprapuse.

— Probabil ca să-i fie mai comod în timpul tratamentului... Poate ar trebui să-l întrebi despre ea?

— Poate.

Terry se gândea că acum o săptămână l-ar fi întrebat. Dar și-a amintit nemulțumirea Gloriei că notele ei depindeau de experiment. Îi trebuiau mai multe informații.

— Ceilalți ce fac acolo? a întrebat Andrew, apoi a tras-o pe Terry pe podea, în fața lui, ca să-i maseze umerii. Ea nu-și dăduse seama cât de încordați erau.

— Par în regulă. Alice nu se simțea bine, dar cred că e doar puțin răcită.

— Ai putea *să-i întrebi pe ei ce cred*.

Avea dreptate.

— O să-i întreb... Dar vreau să aflu mai multe și despre scopul experimentului. De ce este secretizat? Are ceva de-a face cu copila asta?

— Iubito, motivul ar putea fi că le dau LSD unor adulți tineri și sănătoși?

Terry a oftat.

— Da, pare evident.

Și atunci i-a venit o idee înfiorătoare.

— Dacă îi dau fetei droguri?

— Cu siguranță, nu, a spus Andrew. Părea drogată?

— Nu, arăta bine.

Dar în siguranța lui, ea a auzit glasul mamei, în urmă cu mulți ani, spunându-i tatălui ei că lucrurile pe care le văzuse în război nu se puteau petrece aici. Terry știa că ei puteau face asta. Dar mai credea și că oamenii puteau și aveau să facă eforturi să-i oprească.

— Trebuie doar să văd ce pot să aflu, a conchis ea. Despre toate astea. Vreau să știu ce căuta ea acolo. Așa o să mă simt mai bine.

— Știi că am încredere în tine, a zis el, continuând să-i maseze umerii.

— Știu.

— Dacă trebuie să faci asta, atunci, fă-o.

Cine era Brenner și de unde venise? Ce făcuse înainte? Terry avea tot mai multe întrebări cu fiecare secundă, ceea ce însemna că trebuia să găsească un loc care să-i ofere răspunsuri.

2

A doua zi, biblioteca era foarte animată. Nu trecuse mult de la începutul semestrului, așa că erau încă vii intențiile tuturor de a ține ritmul și de a ajunge pe lista decanului. Terry a așteptat o bibliotecară pe rândul patru, lângă un raft înalt, plin de cărți îmbrăcate în piele.

A scos din geantă ediția veche din *Frăția inelului* și a deschis-o la capitoulul trei. Putea totuși să mai

progreseze cu Tolkien până progresa cu cercetările despre trecutul lui Brenner.

— Domnișoară?

Terry a clipit nedumerită, abandonând o scenă cu hobiți. Andrew nu se înșela – o prinsese acțiunea.

Bibliotecara avea o față obosită și un coc prins în clame imposibil de desfăcut.

— Bună ziua! a spus Terry. Sper să mă puteți ajuta cu ceva.

I-a explicat că voia informații despre un doctor care se mutase recent în zonă – probabil profesor doctor, poate doar medic sau amândouă – și despre cercetările lui din trecut.

— Și nu știți unde a lucrat ultima dată sau la ce universitate a absolvit? Nimic despre specializarea lui?

Din tonul bibliotecarei se înțelegea clar că doar un prost nu s-ar fi deranjat să afle mai întâi cel puțin unul dintre aceste lucruri.

— Mă tem că nu. Dar s-ar putea să aibă ceva de-a face cu psihologia.

— Hmm.

Bibliotecara a privit pe lângă Terry la rândul tot mai mare din spatele ei.

— M-ați putea îndruma spre ceva care să mă ajute? a adăugat ea, rugătoare. Nu mă deranjează să petrec ceva timp căutând.

Bibliotecara a dat aprobator din cap. A luat o foaie dintr-un blocnotes și a întocmit o listă.

— Căutați în locurile acestea numele lui. Dacă avem ceva, ar trebui să fie aici. Succes!

Mai întâi a cercetat un raft plin cu cărți groase numite *Cărți publicate*, care s-au dovedit a fi titluri de catalog, autori și edituri.

După ce a dat greș până a găsit volumul potrivit, a verificat în sfârșit la BR și a găsit trei Brenner, dar niciunul nu era Martin. Prima încercare.

Următorul pas. A consultat lista și a ajuns la *Personalități din America*, un catalog cu schițe biografice, care părea să includă toate persoanele care fuseseră vreodată importante și încă vreo

câteva în plus. A dat peste o mulțime de cercetători, iar speranța i-a înflorit din nou în suflet când a ajuns în sfârșit la B...

A recunoscut unele nume de acolo, dar nici de această dată nu l-a găsit pe Martin Brenner.

Bibliotecara scrisese o notă lângă ultimul titlu de pe listă: șanse slabe, dar merită încercat. A trebuit să se întoarcă la recepție ca să întrebe unde erau dosarele. Ajunsă la etajul al doilea, a dat de un șir de dulapuri înalte, cu un amestec de pamflete și articole științifice republicate. Colecția era vastă, așa că a verificat energic fiecare dosar. *S-ar putea să fie asta...* De câte ori dădea să sară peste unul, se oprea și îl răsfoia.

Până să ajungă la capăt, avea degetele amorțite de atâta răsfoit. Luminile au clipit, apoi un anunț pâraind prin sistemul audio i-a informat pe studenți că peste zece minute biblioteca urma să se închidă.

Terry trebuia să accepte situația. Nu găsisese nimic. Zero barat. Parcă Martin Brenner nici nu existase înainte să se mute în Indiana și să preia laboratorul prestigios al guvernului. Evident că nu era așa, dar ce putea face acum?

Bibliotecara i-a surprins privirea când se târa înapoi la primul etaj spre ieșire, iar Terry a clătinat cu tristețe din cap. Bibliotecara a dat la rândul ei din cap, ca și cum ar fi spus *Asta e*.

Numai că nu era genul de subiect „Asta e”. A mers pe jos până acasă la Andrew, luptându-se cu oboseala.

— Ar fi fost mult mai ușor pentru hobiți să rămână în Comitat, i-a spus ea când a deschis ușa. Dar nu rămân, nu-i așa? Frodo primește inelul și pleacă cu el.

— Știam că o să-ți placă, a replicat el, zâmbindu-i și sărutând-o pe obraz. Anunță-mă când ești gata pentru următorul volum. Unde ai ajuns?

— Sunt încă la început. Poate că hobiții sunt lipsiți de magie, dar simt ce o să se întâmple.

— Poți să treci peste partea cu Tom Bombadil și Goldberry, dacă vrei. E cam mult.

— Acum e *imposibil* să sar peste Terry, a spus ea, apoi s-a oprit. Adică tocmai ai recunoscut că *nu* este o carte perfectă în toate privințele?

— Ha-ha, ce nostimă ești!

Apoi a prins-o în brațe, gâdilând-o până a auzit-o râzând, la fel de priceput ca orice Făt-Frumos care o trezește pe prințesa fermecată cu un sărut.

Atingerea lui o trezise la viață. Exista o lume întreagă în jur, nu doar laboratorul, visele psihedelice febrile și copila misterioasă. Nu trebuia să uite asta.

3

Terry bătea cu degetele în patul din camera mică, dar s-a oprit când ochii doctorului Brenner s-au îndreptat spre ele. Curcubeiele unduitoare păreau să radieze din mâna ei chiar și după ce a încetat să o miște.

— Încă mai ești neliniștită din pricina medicamentelor? a întrebat doctorul Brenner cu un zâmbet reținut care-i spunea cât de ridicolă ar fi îngrijorarea ei.

— Nu chiar.

Ceea ce era destul de adevărat; nu medicamentele o nelinișteau.

— Asta e bine, Terry, a spus doctorul Brenner. Ai încredere în mine, nu-i așa?

A simțit un fior rece de paranoia. De ce o întreba asta?

— Bineînțeles.

El ezita, urmărind-o.

— Foarte bine. Pentru că munca noastră merge bine. Ești gata să continui?

Ce este munca noastră? Sau, mai bine zis, care e munca ta? Cine e Kali?

Nu știa cum să pună întrebări astfel încât să poată fi retrase dacă era nevoie – dacă trăgea concluzii prea repede avea să piardă ocazia să participe la ceva important. Însă știa cum voia el să răspundă.

— Da.

— Bine.

A scos cristalul mic din buzunarul hainei și l-a ținut în fața ei.

— Concentrează-te exact aici, concentrează-te și, după ce te-ai concentrat, numără descrescător, rar, în gând, de la zece.

Nu avea chef și, fiind mintea *ei*, era imposibil ca el să știe dacă nu o făcea. A stat acolo, privind înainte, dar nelăsându-și atenția să se fixeze asupra cristalului.

— Acum închide ochii.

Pleoapele i s-au închis, curcubeiele și scânteile zburând în spatele lor.

— E timpul pentru următorul pas, Terry, a spus vocea doctorului Brenner, moale ca satinul. E timpul să vedem de ce ești în stare. Ceea ce se întâmplă aici va fi secret. Vei păstra informația asta și vei îndeplini o sarcină, dar nu-ți vei aminti că eu ți-am cerut-o. Înțelegi? Poți să repeți?

Terry trebuia să se străduiască să țină ochii închiși și să nu-și dea minciuna în vileag prin reacția ei. Ce era asta? Se mai întâmplase până atunci, când o mai hipnotizase cu succes? Ar fi trebuit să rămână trează, să fie mai atentă.

— Ceea ce se întâmplă e secret, a repetat ea. Voi reține informația și voi îndeplini o sarcină, dar nu-mi voi aminti că mi s-a cerut.

— Bine, foarte bine.

A urmat un moment de tăcere, apoi a auzit cum se deschide ușa camerei. Infirmierul îi lăsase singuri, așa că poate se întorcea. Ceva a zgâriat podeaua, apoi ușa s-a închis din nou. Inima îi bubuia în urechi și se ruga să poată auzi cuvintele lui Brenner prin zgomotul acela.

— Terry, ești gata?

— Da.

— Vei rămâne în stare de transă când vei deschide ochii.

El s-a oprit, dar ea nu era sigură dacă trebuia să-i deschidă sau nu, așa că a rămas nemișcată. El a continuat:

— Acum deschide ochii.

Terry i-a deschis.

Doctorul Brenner stătea la o măsuță ce fusese așezată în fața ei. Pe ea era un telefon negru, fără fir sau altceva. El a ridicat întâi receptorul, apoi un obiect atât de mic, încât ea nici nu-l văzuse la început. O bucată mică de metal negru, mai subțire decât o monedă.

— Vezi asta? a întrebat el.

Ea a dat din cap aprobator.

El l-a pus la loc pe masă, apoi a deșurubat capacul receptorului.

— Vezi cât de ușor se scoate? Atât de ușor încât oricine ar putea s-o facă, nu-i așa?

— Așa este.

— Chiar și tu poți s-o faci, a adăugat doctorul Brenner, punând bucata de plastic în receptor, printre metalul și firele de acolo. Trebuie așezată chiar aici, să atingă firele ca să se activeze.

Apoi a înșurubat capacul la loc.

— Și o vei face și tu, la fel cum am făcut-o eu. Înțelegi?

Terry a întins mâna să ia receptorul după ce el l-a lăsat în furcă, presupunând că se referise exact la acel moment.

— Nu, nu aici, nu acum.

Doctorul Brenner a dus mâna la buzunarul hainei, apoi a apucat-o ușor de mână și i-a așezat-o în poală. I-a strecurat ceva în mână și, când a întors palma în sus, Terry a văzut un obiect identic cu bucățița de metal negru pe care el o introdusese în receptor.

— Vei pune acest dispozitiv în telefonul din birou de la Flowers' Flowers and Gifts, afacerea părinților Gloriei Flowers. Vei face asta înainte de următoarea ședință din laborator. Înțelegi?

Nu. De ce?

— Da, înțeleg.

— Bine. Închide ochii.

Și i-a închis.

Terry conducea încet pe Seventh Street, de teamă să nu treacă de Flowers' Flowers and Gifts. N-ar fi trebuit să se teamă.

Clădirea mare avea o copertină lungă și castanie, cu numele scris cu alb. Se vedea o vitrină cu dulciuri, alături de figurine, rame de fotografii și mobilă sub cuvintele AND GIFTS. Pe cealaltă parte, cu intrare separată, era florăria, cu buchete colorate și ferigi masive aranjate în vitrine. Adresa fusese destul de ușor de găsit în cartea de telefoane de la cămin, fiind însoțită de un anunț pe un sfert de pagină în care erau înșirate lucrurile pe care le vindea magazinul.

Terry a parcat lângă trotuar, peste drum de magazin și a coborât din mașină. Când a traversat strada, cei câțiva copii care jucau șotronul, trasat cu cretă pe trotuar, i-au aruncat o privire ce spunea: „Ce caută ea aici?” A dus mâna la buzunarul hainei, asigurându-se că micul dispozitiv de metal de la Brenner era acolo.

Ușa a scos un sunet de clopoțel când a deschis-o, iar aroma plăcută, dar puternică de flori proaspete i-a ajuns la nas.

O versiune mai vârstnică, dar la fel de dichisită a Gloriei s-a ridicat de pe un scăunel de după tejghea.

— Bun venit! a spus ea. Vă pot ajuta cu ceva?

Terry a înaintat nesigură pe culoarul din mijloc și a răsuflat ușurată când a zărit-o pe Gloria stând în spatele mamei ei pe scaun.

Era ocupată cu o revistă de benzi desenate și nu o remarcase încă pe Terry.

— Speram să stau de vorbă cu Gloria, a spus ea.

— Da? a zis mama ei întorcându-se.

Gloria a ridicat privirea auzind vocea lui Terry și a lăsat revista pe scaun când s-a ridicat.

— Terry? Ce e?

Gloria a ieșit de după tejghea să o salute pe Terry. A zis apoi peste umăr:

— E o prietenă. De la experimentul de la laborator.

— Mă bucur să te cunosc, a spus mama ei – o primire mai caldă de data asta. Orice prieten al Gloriei este prietenul întregii familii Flowers.

— Mulțumesc, a răspuns Terry, simțind cum crește greutatea obiectului din buzunar.

Apoi i s-a adresat Gloriei:

— Putem discuta între patru ochi?

— Mamă, vrei să te duci să vezi ce face tata ca să vorbesc cu Terry? a întrebat ea. Supraveghez eu magazinul.

— N-ai nimic de supravegheat până când nu ies oamenii de la serviciu. Mă întorc în câteva minute.

Mama ei a ieșit printr-un hol care făcea legătura între magazine.

— Acum, ce este? a întrebat Gloria, ridicând sprâncenele ca să sublinieze întrebarea.

Terry a înghițit în sec și a scos dispozitivul din buzunar. A desfăcut degetele și a întins palma ca să-l vadă Gloria.

— Ce-i asta?

— E un microfon, a zis Terry. Așa cred, cel puțin. Brenner mi-a spus să-l pun în telefonul vostru aici... Credea că sunt hipnotizată.

Gloria a clătinat din cap, uitându-se mai atent la obiect.

— Ce chestie drăcească, a murmurat ea. El credea că ești hipnotizată, dar nu erai?

Terry a încuviințat din cap, ușurată că Gloria nu o dăduse afară. Riscase venind aici, dar chiar dacă nu o cunoștea bine pe Gloria, nu avea de gând să o trădeze. Nu atunci când Brenner tocmai adăugase alte întrebări la cele pe care ea le avea deja.

— M-am prefăcut. Trebuie s-o fac înainte să mă întorc în laborator. A zis că e etapa următoare a verificării mele.

— Verificările lor sunt niște porcării, a spus Gloria. Asta e încă o dovadă. E cel mai puțin științific procedeu de care am auzit vreodată.

A întins mâna și a mișcat degetele.

— Dă-mi-l mie! Spune-mi ce să fac și o fac eu.

— Dar o să ai microfon!

— Îl las doar câteva zile, a explicat Gloria cu un zâmbet firav. Și-apoi, suntem un magazin de flori și cadouri. Dacă cineva vrea să asculte aceste telefoane, atunci nu are decât să se plictisească.

După ce a ezitat o secundă, Gloria a adăugat:

— Nu cred că este vorba de ascultat... vor să vadă dacă o s-o faci.

Terry se gândise la același lucru. Faptul că Gloria era de acord făcea să pară totul și mai probabil... și o tulbura și mai tare.

— Ție ți-au cerut să faci ceva de acest fel?

— Nu, nu încă, a răspuns Gloria. Dar experimentează cu amintirile noastre, cu mintea noastră... e logic că vor să ne controleze. Dacă ar putea folosi oameni obișnuiți să le facă treburile murdare... Ești sigură că nu a bănuț că te prefaci?

Terry chiar era sigură.

— Nu cred că avea habar. Și se presupune că am uitat că mi-a cerut s-o fac.

— Bine.

Gloria s-a dus la teșghea.

— Ar fi bine să ne grăbim. Mama o să se întoarcă în curând.

Terry s-a dus lângă ea la teșghea și a arătat spre receptor.

— Desfaci capacul de jos și lipești obiectul de firele dinăuntru. Așa o să funcționeze.

Gloria a scos capacul cu atenție.

Terry și-o imagina pe Kali. Kali, la care nu reușise să se furișeze din nou. Cum avea să treacă de ușa cu panou de acces? Nu putea să aștepte să mai iasă cineva. Și nu avea idee *când* o să fie Kali în cameră. Putea să riște și să-i spună Gloriei despre copilă. Poate că Gloria ar fi avut o teorie despre ce căuta fetița acolo...

Gloria nu mai avea nevoie de alte instrucțiuni. A strecurat cu grijă bucățica de metal înăuntru și a așezat la loc capacul receptorului.

— Asta e, a spus ea și i-a zâmbit conspirativ lui Terry.

— Ar trebui să vii la petrecerea de Halloween a lui Andrew, a zis Terry brusc. Îi invit și pe Ken, și pe Alice.

— OK, pare distractiv, a răspuns Gloria.

Poate că până atunci Terry avea să-și dea seama ce să le spună și celorlalți.

5

Halloween fusese întotdeauna sărbătoarea preferată a lui Alice. Nu o deranja să iasă în evidență, să fie diferită. Dar era o ușurare să aibă o zi în care să nu observe nimeni asta. O zi în care toți ieșeau în evidență, vrând să fie altfel decât de obicei. În plus, avea și ocazia să se costumeze.

Când salopetele erau hainele ei obișnuite și cheile tubulare, accesoriile, reacțiile atunci când le schimba cu o rochie frumoasă se dovedeau ușor umilitoare. Lui Alice îi plăcea să se îmbrace elegant, însă nu-i plăcea felul în care toți ceilalți o tachinau. Cu afecțiune, însă substratul rămânea: *Nu ești genul de fată care poartă rochii... Din coadă de câine nu poți să faci o sită de mătase.*

Viața cerea compromisuri. Al ei era să nu-i spună nimeni câteodată „Arăți drăguț” fără să-i dea un ghiont și să-i facă semn cu ochiul. O parte din ea voia să fie o adevărată Cenușăreasă pentru petrecerea de Halloween a lui Terry și a iubitului ei – dar, în cele din urmă, se temuse să nu aibă parte de aceleași priviri pe care le primea de la oamenii de la biserică atunci când purta cea mai bună rochie. Așa că a ales alt personaj din visurile ei. Costumul avea totuși puțin sclipici. Modificase un costum de Elvis dintr-o drogherie și obținuse unul cu guler lat, stele mari cusute ici și colo la marginile de sus și pantaloni albi evazați...

— Evel Knievel^[11]! a exclamat Terry atunci când a deschis ușa apartamentului.

Muzica năvălea din interior, camera era deja plină de oameni. Fumul aromat se rostogolea afară.

— Alice, e perfect! Intră! Andrew, vino s-o saluți pe Alice!

Alice a zâmbit auzind că Terry ghicise personajul. În seara aceea, era într-adevăr îndrăznețul care făcea salturi cu motocicletă. Terry era desculț, cu blană lipită pe labele picioarelor, purta pantaloni suflecați și o cămașă veche. Avea părul aranjat în bucle mici, dat pe spate ca să se vadă urechile ascuțite de ceară.

— Dar *tu* cine ar trebui să fii? a întrebat Alice nedumerită.

Andrew s-a strecurat lângă Terry, iar înfățișarea lui plăcută era ascunsă doar de propriile bucle ridicole și de costumul asemănător. El avea blană lipită de mâini.

— Ea e Frodo și eu sunt Samwise Gamgee. Din cărțile mele preferate. Am lăsat-o pe Terry să aleagă, iar ea m-a făcut aghiotantul ei. Dar nu mă deranjează să fiu aghiotantul *ei*.

Terry a ridicat din umeri.

— Îmi place Sam.

— Și mie îmi place Frodo. O să-ți aduc ceva de băut.

Alice nu bea, dar nu a comentat.

— Mulțumesc.

A zărit un tip cu mască de monstru, din plastic subțire, cu gura strâmbă și dinți uriași. Dacă ar fi știut el cum arătau monștrii adevărați! Bucuria ei de a se costuma a pălit o clipă amintindu-și de laborator. Locul acela întunecat și lucrurile și mai întunecate pe care le văzuse acolo...

Terry a luat-o de braț și a condus-o înăuntru, închizând ușa după ea.

— Ken și Gloria sunt deja aici.

O fată cu buze roșu-aprins, cu perucă lungă și neagră, cu cărare pe mijloc, și o rochie neagră, strâmtă și lungă până la pământ, a întins mâna spre Alice cu degetele în jos.

— Morticia Adams. Mă bucur să te cunosc.

— Ea e colega mea de cameră, Stacey, a precizat Terry și a surprins privirea cuiva peste umărul lui Alice. Mă întorc imediat și o să-i găsim pe ceilalți. Urăsc petrecerile unde nu cunosc decât câțiva oameni.

Alice s-a uitat la camera plină și la cei ce dansau și s-a întrebat câți oameni cunoștea Terry și la câte petreceri fusese. Trebuie să fie ceva obișnuit la facultate. Era prima petrecere la care mergea Alice în viața ei. Picnicurile cu biserica și cartofii cu pește nu intrau la socoteală. Bineînțeles, acolo cunoștea pe absolut toată lumea.

— De unde o cunoști pe Terry? a întrebat Stacey, ferindu-se de un tip cu machiaj de clown și cu o rochie care împrăstia lichid dintr-o cupă. De la restaurant?

Alice și-a amintit brusc cum ajunsese Terry în laborator. Îi luase locul colegei sale de cameră.

— Experimentul, a rostit ea încet.

— Cum merge? a întrebat Stacey, bălmăjind deodată cuvintele. Terry nu vorbește niciodată despre asta.

Hm. Doar cu Andrew, nu cu colega ei de cameră.

— Ție nu ți-a plăcut? a întrebat Alice în loc de răspuns.

— Am simțit că-mi pierd capul și nu în sensul bun.

Stacey a clătinat din cap și a pufnit.

— Păi cam așa e, a zis Alice.

Stacey s-a încruntat, dar tocmai atunci a reapărut Terry.

— Pe aici, a spus și a tras-o pe Alice după ea.

Primele acorduri de chitară ale formației Beatles, *With a Little Help from My Friends*, au răsunat și mulțimea de astronauți și vrăjitoare, de fantome și supereroi a aclamat. Când au început versurile, s-au pornit toți deodată să cânte despre cum să te descurci și cum să te amețești (ceva mai tare la partea respectivă) cu sprijinul prietenilor și despre cum aveau nevoie de o persoană pe care s-o iubească.

Alice cânta versurile cât de tare putea, iar Terry făcea la fel alături de ea. Melodia lentă și cântatul o făceau pe Alice să simtă că inima ei era mai bine, ca și cum motorul corpului ei funcționa din nou așa cum trebuie pentru prima dată în ultimele săptămâni. A râs când s-a terminat cântecul, la fel și Terry. Apoi Terry a condus-o din nou prin mulțime. Au ieșit în curtea mică și comună din spate, unde era o masă de picnic și un foc de tabără. Cerul nopții era senin, cu stele cusute parcă pe catifea.

Așa erau mereu petrecerile? Te făceau să regreti c-ai venit într-o clipă și să te bucuri nespuns în clipa următoare? Alice era șocată. *Măcar port costumul potrivit pentru asta.* Knievel era celebru atât pentru că se accidenta, cât și pentru că supraviețuia cascadoriilor sale nebunești.

— Alice!

Ken s-a ridicat de la masa de picnic. Părul îi cădea pe umeri ca de obicei. Nu se deranjase să-și tundă barba de zile întregi. Purta un tricou cu Led Zeppelin și blugi.

— Ești îmbrăcat ca tine însuși? a întrebat ea, jignită. Ce tupeu, să vii la o petrecere costumată fără să depui niciun efort!

— E în regulă.

Terry încerca să potolească lucrurile, dându-și seama că Alice vorbea serios. Era ciudat și drăguț să fii înțeleasă fără să fie nevoie să te explici.

— O, nu, a răspuns el. Se presupune că sunt de la Antidrog.

Ea a mijit ochii.

— Deci ești de la Antidrog și în viața reală, nu?

— Nu.

Ken râdea, dar ea nu înțelegea de ce era amuzant.

— Ești leneș, asta ești, i-a spus ea.

Apoi a trecut pe lângă el când a văzut-o pe Gloria ridicându-se de la masă cu mâinile sus pentru a fi admirată.

— Ei, *ăsta* da costum! a exclamat Alice, dându-i roată Gloriei și analizând costumele ei perfect de Catwoman. Versiunea Eartha Kitt^[12], cu salopetă

mulată, neagră și lucioasă, cu colier cu cercuri mari de aur și curea identică. Avea o mască cu ochi de pisică, cu urechi și tot tacâmul.

— Și al tău la fel, a zis Gloria, zâmbindu-i lui Alice.

Andrew a venit lângă ele.

— Nu mi-a plăcut cum a fost săpată de lady Bird.

— Nu a făcut decât să spună ce gândește despre război, a confirmat Gloria.

Alice a dat din cap spre Andrew.

— Îmi placi.

Andrew i-a întins doza de bere pe care ea nu și-o dorise și a ciocnit-o de a lui.

— Am senzația că o să fii surioara pe care nu mi-am dorit-o niciodată.

— Nu, a spus Alice. Nu vreau încă un frate! E ultimul lucru de care am nevoie.

Terry a intervenit:

— Nu uita, are o Barracuda.

Alice știa când să se dea bătută.

— Atunci, aș putea să mai am un frate onorific.

S-a așezat la masa de picnic, iar Ken s-a întins discret și i-a luat băutura din față. Surprinsă, ea s-a uitat la el și l-a văzut cum ridică întrebător din sprâncene.

— Mersi, a zis ea.

— Îți aduc imediat niște apă.

Alice l-a iertat că nu purta costum.

Terry și Andrew au fost nevoiți să se întoarcă în casă și să fie gazde bune, iar Alice s-a bucurat să împartă curtea cu singurii oameni pe care îi cunoștea la petrecere. Câtă vreme reușea să nu se gândească la *felul* în care se cunoscuseră, era în regulă.

Alice s-a mirat că Gloria a acceptat să bea ceva când Terry s-a întors cu un pahar și i l-a oferit.

— Noroc! a zis Gloria primindu-l.

Terry a ciocnit cutia cu bere de pahar și au băut amândouă.

În afară de un cuplu care se săruta într-un colț al curții, doar grupul lor era acolo. Chiar și Andrew

intrase în casă. Alice trebuia să muncească devreme a doua zi și plănuise să se distreze costumându-se, dar să plece devreme. Acum voia să rămână cât mai mult posibil. Inerția petrecerii.

— Spune-mi de ce-ți place biologia, a întrebat-o pe Gloria. Ce te-a făcut să o înveți?

— Ooo, și eu vreau să aud asta, a zis Terry, așezându-se lângă Ken.

El fusese foarte tăcut întreaga seară.

— Probabil vă așteptați să spun celula sau miracolul vieții.

Gloria și-a împreunat mâinile pe masă.

— Eu mă aștept să spui benzi desenate, a replicat Terry zâmbind.

— Sunt mulți oameni de știință în ele, a încuviințat Gloria, dar de obicei sunt personaje negative.

— Iar tu nu ești un personaj negativ, a declarat Alice.

Era evident, dar tot a spus-o.

— Mulțumesc, a zis Gloria. În fine, biologia e felul în care noi toți funcționăm... și totul în jurul nostru. Asta a fost la început, dar nu mai e acum.

— Ei bine, acum ce e? a întrebat Terry.

— S-ar putea să sune caraghios, a răspuns Gloria.

— Niciodată, a spus Alice din adâncul inimii.

— În regulă.

Dar Gloria studia cerul nopții în timp ce răspundea, de parcă nici ei nu-i venea să creadă.

— Oamenii lucrează împreună. Progresele științifice se pot produce când oamenii folosesc aceleași standarde și împărtășesc descoperirile. Neînțelegerile personale nu contează atunci când totul merge bine. Singurele diferențe se află în rezultate.

Alice era entuziasmată.

— Ce frumos!

Gloria zâmbea.

Andrew a ieșit iar din casă, împleticindu-se, și s-a trântit lângă Alice.

— Despre ce vorbiți?

— Despre magia științei.

Gloria nu a dat declarației grandoarea pe care o merita, dar Alice a adăugat:

— Cel puțin, a științei bune.

Cuplul care se săruta dispăruse în ultimele minute, iar Alice și-a dat seama că nu se mai auzea muzică dinăuntru. Iat-o aici cu singurii oameni care ar putea înțelege. În preajmă nu se afla niciun șofer să tragă cu urechea. Nici tehnicieni de laborator sau doctori cu aparate pe care ea și-ar fi dorit să le distrugă și să nu le repare niciodată.

Nu se gândise să spună ceva în seara asta. Dar aici, acum, putea să riște.

— Vede vreunul dintre voi monștri?

Cuvintele i-au ieșit din gură destul de încet pentru ca noaptea să le înghită. O secundă, i s-a părut că poate nu o auzise niciunul dintre ei.

Terry s-a întors pe scaun ca să se uite la Alice.

— Monștri?

Alice putea să-și retragă cuvintele, să păstreze restul pentru ea. Însă a continuat să vorbească.

— Nu mă refer la Brenner, Parks și la restul personalului. Vorbesc despre ce văd în ședințele mele, când vine el și îmi face șocuri, întrezăresc monștri, sunt rapaci și nu se opresc. E ca și cum ai privi printr-o gaură în realitate. Mă îngrozește.

Alice de-abia răsuflase, lăsase totul să iasă, cât de mult putea să îndure.

— I-ai văzut de mai multe ori? a întrebat Terry.

— Da, a răspuns Alice, refuzând să încerce să decodeze expresiile lor, recunoscătoare că era întuneric și bucuroasă că tonul vocii lui Terry era neutru.

— Probabil e de la droguri, dar...

— Cum arată monștrii? a intervenit Ken.

— Ești clarvăzător, n-ar trebui să știi? s-a răstit Alice și imediat i-a părut rău. Iartă-mă!

— Ești speriată. La mine nu funcționează așa, a zis el.

— Arată ca niște coșmaruri, chestii din filmele de groază: înalți și deșirați, musculoși, acoperiți de

piele și solzi și nu seamănă cu oamenii. Mă rog, cu excepția unuia care merge ca un om. Aproape. Nu-i văd pentru multă vreme, dar îi văd mereu.

— Când spui că-ți produce șocuri... vrei să spui că folosește terapia cu electroșocuri asupra ta?

Vocea Gloriei nu era neutră, era furioasă.

— Da, el i-a spus „electricitate”. Cred că e din cauză că-mi plac aparatele – n-ar fi trebuit să-i las să afle nimic despre mine.

— Eu n-am văzut monștri, a zis Terry.

Alice simțea o greutate în stomac. N-ar fi trebuit să spună nimic.

Terry a vorbit mai departe.

— Dar... am întâlnit o fetiță în laborator. Îi spune „papá” lui Brenner.

— Când s-a întâmplat asta? a întrebat Ken.

— Mă gândeam eu că a mai fost ceva deunăzi, a zis Gloria.

— Nu era sigură cum să vă zică, a intervenit Andrew. Iubito, povestește mai departe.

Alice s-a aplecat în față. Nu era singura care avea un secret?

— Eu... voiam să-l întreb pe Brenner despre faptul că a sunat la școală și la familia ta, însă am găsit copila. O cheamă Kali și-i spune papá. A zis că e un subiect cum suntem și noi... Andrew crede că e bolnavă sau așa ceva.

— Ai văzut-o doar atunci? a întrebat Gloria.

— Nu m-a mai lăsat singură, a răspuns Terry. Și ea era într-o aripă securizată – dincolo de un panou de acces. Am avut noroc că am ajuns acolo prima dată.

— Și Brenner a încercat să te convingă să plantezi un microfon pentru el, a intervenit Gloria.

— Ce-a făcut?! a întrebat Alice.

Terry le-a explicat misiunea pe care o primise când credeau că e hipnotizată și modul în care ea și Gloria colaboraseră ca să finalizeze sarcina fără ca Terry să-i trădeze încrederea.

— Nu pot să cred că ți-a cerut să faci asta, a spus Ken.

— Eu pot. În ce ne-am băgat? a întrebat Gloria. Asta e întrebarea.

— Nu știi, a răspuns Terry. Dar încep să cred...

A întins mâinile pe masă și părea mai serioasă ca oricând, de parcă nu băuse niciun strop.

— Încep să cred că toată povestea e de rău augur. N-am găsit nimic despre Brenner la bibliotecă. Trebuie să existe o cale să obținem informații... Trebuie să aflăm cât de mult se poate despre ce fac ei.

S-a așternut liniștea, iar Alice a așteptat să vadă ce aveau să spună toți.

— Știam eu, a rostit Ken.

Alice a dat ochii peste cap.

— Sigur că știai.

— Chiar știam.

Gloria a intervenit.

— Fără ceartă. Eu v-am spus de ce-mi place știința și voiam să aflu mai multe despre condițiile de laborator. I-am spus deja lui Terry... nimic din ce se întâmplă acolo nu e așa cum trebuie. Mai ales când știu că-ți fac electroșocuri, Alice! Nimic din toate astea nu ar trebui să se întâmple. Poate dacă lucrăm toți împreună... putem afla răspunsurile pe care le caută Terry.

Alice era de acord, dar nu asta reprezenta principala ei preocupare.

— Monștrii pe care îi văd... cred... Dacă sunt cumva adevărați? Brenner ar putea... Dacă află, i-ar putea folosi. M-ar folosi pe *mine*.

Terry s-a întins și i-a luat mâinile într-ale ei.

— Asta nu o să se întâmple. Nu o să-i permit.

— Nu o să-i lase, surioară, a întărit Andrew. Pot să-ți promit asta!

Alice nu credea că era ceva ce puteau promite Terry sau Andrew. Dar a acceptat chiar și așa.

— Tu crezi că sunt adevărați? a întrebat Ken.

— Nu știu.

Acesta era adevărul. Însemna ceva și faptul că întrebase. Alice începuse să se teamă că erau adevărați, dar nu era sigură.

— Așadar, dacă toți suntem de acord, ce facem?
— E o întrebare bună, a răspuns Terry. Trebuie să mă gândesc.

6

Brenner a întins mâna și a luat un prosop mare pe care îl pregătise un laborant. Opt intrase prima dată în bazinul pentru inhibarea simțurilor și el îi dăduse un stimulent specific ca să încerce să creeze o zi însorită în cameră.

Nu se întâmplase nimic și simțea ușurarea în mișcările neliniștite din jurul lui. Sperase ca bazinul să-i sporească abilitățile. Personalul de față se temuse probabil de aceeași posibilitate.

— Opt.

S-a aplecat și a vorbit într-un microfon legat la casca ei.

— Poți să nu mai încerci acum. Te scoatem noi.

Avea să înțeleagă dezamăgirea din tonul lui. Îi promisese o recompensă dacă reușea. Și se gândise cu atenție la ce i-ar putea oferi dacă îi reușea o iluzie controlată – fără să o încurajeze să-i tot pună întrebări.

Dar nu avea să existe recompensă pentru lipsa rezultatelor.

La semnul lui, un laborant a deschis trapa bazinului și a ajutat-o pe Opt să iasă. Ea și-a smuls casca și a aruncat-o spre laborant.

— Papá, nu mi-a plăcut asta!

El a văzut firicelul roșu-închis de sânge curgând din nara ei în aceeași clipă în care a început iluzia. Lumina puternică a soarelui îl orbea și a mijit ochii. S-a tras înapoi, la fel și asistenții.

S-a forțat să privească. O furtună de valuri puternice îi înconjură, arcuindu-se mult deasupra capetelor. A auzit un strigăt în dreapta, zgomotul pașilor cuiva care fugea... Trebuia să afle mai târziu cine era.

— Opt, a spus el pe un ton mângâietor. Impresionat!

Nu-și dăduse seama că ea văzuse deja oceanul, dar avea sens. La urma urmei, se născuse dincolo de unul. Brenner urmărea pur și simplu valurile cum cădeau peste ei. Apă nu exista, dar în jur totul arăta și suna foarte convingător. De-abia distingea forma zidurilor și contururile de dedesubt.

S-a ridicat, așteptând în vârtejul creat de Opt în timp ce ea plângea cu suspine aspre și mânioase.

— Brioșele, s-a răstit el după câteva minute în care ea a menținut iluzia.

A întins mâna după recompensă. A auzit un zgomot lângă el și un laborant s-a întors, răsuflând din greu în timp ce pune pachetul de brioșe Hostess în mâna lui – preferatele lui Opt, ceva care să o mulțumească temporar, căci devenise din ce în ce mai insistentă cerând să aibă prieteni. Orice pauză de la aceste rugăminți era bine-venită.

Forța demonstrației ei era o revelație excelentă cu care să încheie săptămâna. Fusese deja încurajat de rapiditatea cu care Terry Ives își îndeplinise misiunea. Ea nu păruse să-și dea seama de intenția lui de a-i reprograma creierul, prin sugestie, puțin câte puțin.

— Opt.

Brenner s-a apropiat cu grijă de ea. Sângele din nară i se scurgea spre gură, amestecându-se cu lacrimile. El i-a atins brațul.

— Am ceva pentru tine.

— Nu, nu, se văita ea, iar valurile se izbeau și mai tare în jurul lor. Nu mă pot opri. Nu pot.

El a luat pachetul cu brioșe și i l-a pus în mână, așteptând. Fetița l-a apucat, aproape zdrobind dulciurile dinăuntru, apoi s-a prăbușit în genunchi. Iluzia a dispărut.

El a îngenuncheat să-i dea prosopul. Ea l-a ignorat, tremurând în timp ce desfăcea pachetul. Și-a înfipt dințișorii într-o brioșă, iar umplutura albă s-a scurs într-o parte. Trebuia să o disciplineze mai mult, dar asta funcționa. Devenea mai puternică. Și coopera încă... mai mult sau mai puțin.

Așa stăteau lucrurile deocamdată. Într-o bună zi, ea avea să o poată controla. Trebuia să aibă răbdare.

Opt mesteca. După ce a terminat o brișă întreagă, a întrebat stins:

— Când se întoarce femeia să mă viziteze?

— Doctorița Parks? a întrebat el nedumerit.

Nu știa că ea o vizita pe Kali, dar nu-l mira. Femeile și slăbiciunea lor. Nu rezistau în fața unui copil.

— Nu, a răspuns Opt.

— Dar cine?

El s-a încruntat.

— Nu pot să spun. E secret.

Brenner a prins-o de braț și a condus-o înapoi în camera ei, unde a ținut-o trează în următoarele treisprezece ore, refuzând să o lase să doarmă. Ea i s-a împotrivit cât a putut. Dar în cele din urmă a spus:

— Doamna cu halat de pacientă. A venit doar o dată. Mi-a spus că o să mai vină.

— Cum arăta?

— Drăguță, a spus ea. Era de treabă. Era un secret.

— Ai făcut bine că mi-ai spus, a zis Brenner. Noi doi nu avem secrete.

Opt l-a privit cu ochi limpezi, muștrători. *Ba da, avem*, se gândea; practic, putea s-o audă. Dar a păstrat gândul pentru ea, așa că el a lăsat-o, în sfârșit, să doarmă. Când a ajuns în camera de control, le-a ordonat să revadă fiecare filmare cu camera lui Opt, să înregistreze toate persoanele care intraseră și ieșiseră de când erau acolo.

Opt devenea mai puternică. Nu putea risca să-i încurce cineva treburile.

CAPITOLUL CINCI NU DA ATENȚIE

Noiembrie 1969
Bloomington, Indiana

1

Principalul fel din meniul cantinei în seara aceea erau hamburgerii cu cartofi prăjiți. Mirosul de carne puțin arsă și de cartofi prăjiți persista, amestecat cu apa de colonie, deodorantul și transpirația mulțimii. Universitatea făcuse obligatorie vizionarea discursului către națiune al președintelui Nixon... de parcă asta îi putea opri pe protestatari.

Terry credea că se amăgesc singuri; nu lucra la restaurant în seara aceea, așa că era la cantină. Înghiontită din ambele părți, nu avea destul loc să-și pună tema pe masă. Dar nu se putea plânge – nu când cel puțin alți o sută de studenți trebuiau să stea pe podea după ce scaunele se ocupaseră. Un televizor atât de mic încât aproape nimeni nu putea să-l vadă fusesse adus pe roți în fața lor.

Andrew trebuia să se întâlnească cu ea acolo, dar nu apăruse. Când îl sunase mai devreme la telefonul din cămin, Dave se lansase într-o tiradă despre cât de nedrept era că școala decretase că trebuiau să dea dovadă de respect pentru Nixon. Poate că Andrew avea de gând să nu vină în semn de protest. Spera să nu observe nimeni.

— Terry! strigă Stacey peste zumzetul conversațiilor, chinându-se să ajungă la ea.

În loc să ocupe un loc în spate, s-a strecurat între Terry și străinul de alături și s-a așezat chiar pe masă.

— A sunat Andrew, a spus ea, aplecându-se în față și ignorând privirile urâcioase ale celor din jur. A spus...

— Liniște, vă rog! a cerut la microfon un bărbat din personalul administrativ.

Microfonul a fost așezat apoi în fața televizorului cu volumul dat la maximum. Nixon a apărut în mijlocul ecranului în Biroul Oval, cu fruntea mare și nasul borcănat.

„Bună seara, dragi conaționali”, a spus el, iar stația de amplificare a șuierat și a zumzăit.

Stacey i-a șoptit la ureche lui Terry.

— Vin. Aici.

— OK, a zis Terry, neînțelegând insistența din glasul lui Stacey.

— Ssst, a spus peste umăr un băiat din fața lor, de pe podea.

Stacey s-a strâmbat în spatele lui, dar a tăcut.

Nixon a continuat să explice de ce erau încă în Vietnam, deși promisese să-i retragă de acolo. Mulțimea privea neliniștită.

Ușile din fața cantinei s-au deschis și trei siluete au intrat în fugă. Pe Terry a cuprins-o teama când a văzut că purtau măști de Halloween... Apoi a recunoscut-o pe una dintre ele. Frankenstein. Alta era Nixon însuși. A treia era Superman, cu șuvița neagră cârlionțată pe frunte. Toți trei bărbații purtau măști rămase după petrecerea lui Andrew.

Stacey a ridicat din sprâncene spre Terry.

— Ți-am zis eu.

Mândria și îngrijorarea se războiau în ea în timp ce protestatarii s-au înșirat în fața televizorului și s-au prins de brațe. Administratorul a coborât, spunându-le să plece și chemând paza.

— Nu-l ascultați! a strigat Dave pe deasupra vocii lui Nixon.

Apoi s-a auzit vocea lui Andrew:

— Gata cu minciunile! Puneți capăt războiului!

Câțiva studenți strigau în sprijinul lor și scandau „Puneți capăt războiului!” Alții strigau să-l lase pe președinte să vorbească. Toți erau în picioare, înghesuindu-se agitați. Terry încerca să-și croiască drum prin mulțime, dar degeaba. Paza a ajuns prima.

Nu, nu paza din campus. Polițiștii locali. Poliția era aici.

Ultimul strigăt al lui Andrew înainte de a i se pune cătușe a fost un slogan pe care i-l arătase într-o fotografie cu un miting din Bay Area: „Frodo trăiește!”

Terry a clătinat din cap. O copleșea mândria.

Îl iubea, amândoi erau niște nebuni eroici.

Terry a ajuns la secția de poliție la treizeci de minute după încheierea discursului. Administratorul spusese că oricine pleca mai devreme avea să li se alăture arestaților. Becky nu ar fi fost de acord.

Așa că așteptase, puțin panicată, în timp ce Nixon pretindea că politicile lui reprezentau majoritatea tăcută a americanilor și că cei care protestau erau o minoritate care spera că avea să câștige într-o zi făcând gălăgie. Apoi plecase acasă să ia toți banii pe care îi avea, în caz că trebuia să plătească o cauțiune pentru Andrew.

Iar acum aștepta pe hol într-un loc care-i amintea de laboratorul Hawkins. Doar că nu prea strălucea de curățenie. Oamenii, unii în uniformă, intrau și ieșeau.

— Pentru cine ai venit?

Polițistul de la birou avea sprâncenele atât de împreunate încât rezultatul era o figură permanent dezaprobatore.

Terry a sărit în picioare, lipindu-și poșeta de abdomen.

— Andrew Rich.

— A fost acuzat de tulburarea ordinii publice și încălcarea proprietății. Universitatea vrea să-i pedepsească aspru.

Se temuse de asta. Era deja în perioadă de probă.
Concentrează-te pe problema urgentă.

— Cât costă să-l scot?

— O sută de dolari.

Șocant de mult. Refuzul băncii de a-i deschide un cont unei femei tinere și singure era deodată în favoarea lui Terry. Avea acces la bani, pe care îi ținea într-un plic, în sertarul cu lenjerie intimă. O să

cheltuie și ultima centimă câștigată la Hawkins, dar merita.

— O să plătesc în numerar.

— Bine, pentru că nu primesc cecuri de la o tânără fără aprobarea părinților.

— Părinții mei au decedat.

El a avut delicatețea să privească în jos spre birou.

— Îmi pare rău, domnișoară.

Terry a numărat banii și polițistul i-a acceptat.

— Puteți să luați loc și să așteptați.

Ea a ezitat.

— Aș dori o chitanță.

Sprâncenele dezaprobatore s-au ridicat, dar tipul i-a scris o chitanță. A făcut semn cu mâna spre zona de așteptare.

— O să pun pe cineva să-l aducă imediat.

S-a dovedit a nu fi tocmai adevărat. Terry a așteptat încă o jumătate de oră până ce o figură familiară a apărut însoțită de alt polițist. Fetei nu-i păsa ce credeau ei. A alergat și l-a îmbrățișat.

— Iubito, a spus el încet, ar fi trebuit să mă lași să rămân peste noapte. Cauțiunea a fost prea mare.

— Nici să nu aud.

L-a sărutat pe obraz și și-a strecurat mâna într-a lui, trăgându-l spre ieșire. I se părea esențial să păstreze contactul cu el. Și să iasă împreună din acest loc.

— N-ar fi trebuit să te aresteze.

— Știam că e posibil să ne aresteze.

Au ajuns afară și Terry a inspirat aerul curat de parcă ea petrecuse două ore într-o celulă.

— Probabil te întrebi ce-a fost în capul meu, a spus Andrew. Am încercat să te sun. Motivul a fost tocmai ordinul că *trebuia* să urmărim discursul lui. Că trebuia să ne prefacem că înseamnă ceva. Eu... Trebuia să facem ceva!

— Știu.

Pentru Terry era foarte simplu. Înțelegea.

— M-am gândit la tine și la laboratorul tău... cât de curajoasă ești, a spus el clătinând din cap. Nu o

să se termine aici.

Se gândise la *ea*. Și știa că nu avea să se termine simplu.

— Să mergem acasă! A fost suficient pentru seara asta.

Dar nu era așa. Posibilele consecințe se agățau de ei ca niște umbre. Au rămas tăcuți în mașina veche, cumpărată la mâna a doua, pe drum spre apartamentul lui Andrew și al lui Dave. Dave și celălalt prieten al său hotărâseră să rămână în închisoare peste noapte. Terry nu știa sigur dacă era decizia lor sau mai degrabă refuzul părinților de a-i scoate pe cauțiune.

Terry a oprit în parcare, dar a lăsat motorul pornit. Andrew s-a întors și a mângâiat-o pe obraz.

— Hei, salvatoarea mea, te pot convinge să intri? Să rămâi la noapte?

Întrebarea plutea grea între ei. Vedea nevoia din ochii lui.

Și în ai ei se citea probabil același lucru.

— Credeam că nu mă mai rogi odată!

Tăcerea din mașină i-a urmat în apartament, în dormitorul lui Andrew, unde buzele li se atingeau deja. Își spuneau tot ce nu puteau spune cuvintele. Amenințarea era oriunde nu își atingeau pielea. Lumea de afară voia să-i despartă, să tulbure ce aveau. Amenințarea consta în ceea ce avea să facă școala ca să-l pedepsească pe Andrew, în Brenner și în puterea laboratorului, dacă Terry trebuia să-i conteste.

Așa că s-au împotrivit lumii exterioare în singurul fel în care puteau: prefăcându-se că nu exista.

Și, măcar pentru seara aceea, ar fi putut să nici nu existe.

2

Terry a tăiat o felie generoasă de plăcintă Hoosier cu zahăr și cremă de brânză și a dus farfuria rotundă de desert la ultima masă ocupată la ora prânzului. A trecut înapoi pe lângă teighea și a făcut un semn din

cap spre Laurie, cealaltă chelneriță din tura de zi, care făcea și plăcintele.

— Iau o pauză zece minute, a anunțat Terry.

— În regulă, scumpo, a spus femeia mai vârstnică. Du-te și stai cu prietenii tăi.

Terry a luat un scaun și l-a mutat la capătul mesei la care stăteau Ken, Gloria, Alice și Andrew după ce își terminaseră prânzul. Sendvișuri BLT și cola pentru toți. Fuseseră mai ușor de servit de data asta, mai ales fiindcă îi așteptase.

— De ce ai vrut să ne vezi? a întrebat Alice fără vreun preambul. Ți-a venit o idee?

Andrew i-a dat un ghiont.

— Surioară, știi bine că așa e.

— Poate, dar numai dacă sunteți de acord.

Terry vorbea încet.

— Mă întreb... Presupunând că pot să ajung cumva în aripa unde am văzut-o pe Kali...

— Cred că pot să te ajut cu partea asta, a zis Alice. M-am uitat când Brenner a introdus codul. Nouă-cinci-șase-trei-nouă-șase. E același de fiecare dată. Probabil funcționează la toate panourile cu acces din locul ăla, așa că ar trebui să poți intra formându-l.

O clipă de tăcere.

— Alice, a continuat Terry, nu o să încetezi niciodată să mă uimești. Trebuie să-l scrii pe ceva ca să-l pot memora.

— Sigur.

Alice a ridicat din umeri, puțin stânjenită.

— Doar observ anumite lucruri, atâta tot.

— Care e planul tău? a întrebat Gloria.

— Dacă am rezolvat asta... Dacă unul dintre voi ar putea crea o diversiune, aș putea să o găsesc pe fată și să vorbesc cu ea, presupunând că e acolo. Dacă nu e, aș putea căuta biroul lui Brenner, să cotrobăi puțin în el. Știm că nu putem pur și simplu să nu mai mergem...

— Ești sigură de asta? a întrebat Andrew.

Terry se simțea extrem de iritată.

— Unu la mână, e implicat un copil și nu știm dacă e în siguranță.

— Și doi la mână, a adăugat Gloria, nu o să fie atât de ușor. Noi trei am fi dați afară din școală și asta, *dacă* ne lasă să plecăm.

— Cum adică să *vă lase* să plecați? a întrebat Andrew indignat.

Terry a întins mâna spre el ca să-i amintească să vorbească încet. El a coborât glasul.

— Aveți drepturi. Sunteți americani.

Gloria a zâmbit mucalit.

— Când e implicat guvernul nostru, cred că vei descoperi că drepturile noastre urmează deseori a fi definite.

Andrew a căzut pe gânduri.

— Nu-mi place chestia asta.

— Bine ai venit în clubul meu! a zis Gloria. Eu sunt președintă.

— Uitați, o să fac tot ce trebuie, i-a întrerupt Alice. Mor de nerăbdare să desfac liftul acela în bucăți. Probabil i-aș putea convinge să mă lase.

— Alice nici măcar nu e la școală, probabil ar putea să nu se mai ducă, a zis Andrew din nou.

Gloria și-a dres glasul.

— Nu ai de unde să știi. Oamenii ăștia au resurse.

Alice și-a îndreptat spatele.

— Nu dezbateți treaba asta de parcă eu nu am de ales. Nu plec până nu pleacă toată lumea. Iar eu pot să le distrag atenția.

Ken a intervenit într-un târziu.

— Nu. Ai destule pe cap. O fac eu.

— Tu?

Tonul lui Alice era sceptic.

— Sunt grozav la diversiuni, omule!

A ridicat din umeri.

— Și LSD-ul nu funcționează la mine. Doar simt că am nevoie de un pui de somn. Ei nu lasă decât un începător lângă mine. Nici nu știu sigur de ce sunt acolo, doar că trebuie să fiu.

Alice a oftat.

— Ei bine, dacă tu ești diversiunea, să nu adormi, a zis Terry, simțind că începe să piardă controlul asupra întâlnirii. Putem să stabilim momentul. Pot s-o întreb pe Kali despre „papá” și ce se întâmplă cu ea în laborator. Dar... dacă găsesc biroul lui Brenner? Mi-aș dori să știu ce ne-ar fi de folos cel mai mult.

Gloria a pus coatele pe masă.

— Aș putea să vă ajut eu cu partea asta. Dacă poți intra în biroul lui, cele mai bune ar fi documentele cu protocoalele experimentului. Și dosarele subiecților.

S-a încruntat.

— S-ar putea să fie nevoie să găsești o cheie. Brenner nu e neglijent. Majoritatea oamenilor de știință ar încuia informațiile secrete.

— Eu pot să sparg încuietoarea, s-a oferit Alice.

La naiba, dar atunci...

— E un plan prea îndrăzneț, a spus Terry. Pun pariu că la Hawkins securitatea din jurul lui este suficient de bună, încât să nu se îngrijoreze în legătură cu biroul.

Gloria a ridicat două degete încrucișate.

— Cred... Aș putea să pun mâna pe câteva mostre din cocteilul de substanțe. În cazul în care am avea nevoie de dovezi sau ca să-l analizăm cumva.

— În regulă, a spus Terry.

Gloria a ridicat din sprâncene.

— Atunci avem un plan nesigur și foarte riscant.

— Într-adevăr, a confirmat Terry.

Era mai bine unul nesigur decât deloc.

Alice i-a dat un cot lui Andrew.

— Am citit despre protestul tău, frățioare. Nu pot să cred că ai fost arestat. E totul în regulă?

Îngrijorarea ei evidentă i-a încălzit inima lui Terry. Erau poate singurele cinci minute de azi în care nu-și făcuse griji pentru el.

— Sunt bine, a zis Andrew, lăsând capul în jos.

— Se întâlnește cu consilierul și cu decanul vineri. Sperăm să scape datorită celorlalți, a adăugat

Terry.

Andrew a privit-o cu recunoștință.

Gloria a ridicat din nou degetele încrucișate.

— Da, a spus Terry. Acum avem nevoie de tot norocul din lume.

3

Ken a ieșit ultimul din dubă și s-a grăbit să-i prindă din urmă pe ceilalți ca să meargă împreună spre intrarea în laborator.

Toate împrejurimile îi deveniseră familiare ca propriul scris. Odată ieșiți din oraș, apăreau câmpurile de porumb, urmate de păduri, apoi gardul de sârmă și denivelările pentru reducerea vitezei, una, două, trei, în timp ce treceau de punctele de control și intrau în clădire pentru LSD. Se simțea ca și cum văzuse totul în frânturi înainte să fie conduși acolo prima dată. Știa că ceilalți nu credeau că e clarvăzător. Nu conta ce credeau alții.

Adevărul conta. Nu vedea monștri, dar avea senzații. Siguranța își găsea loc în pieptul lui. Avea vise amestecate cu fragmente de realitate. Sclipiri de intuiție. Acestea apăreau în mod imprevizibil – i se părea nostim –, așa că nu era niciodată surprins dacă se ivea un indiciu sau nu.

Nu mințise nici când le spusese celorlalți că știa că vor fi importanți unii pentru ceilalți. Doar că... asta era cam tot ce știa.

Așadar, sigur, înțelegea de ce alți oameni nu credeau că e clarvăzător. Poate nici nu era. Poate pur și simplu nu exista alt cuvânt mai bun ca să-l descrie.

Protocolul de intrare căpătase și el un ritm familiar. Fiecare fată își scana legitimația, apoi, la urmă, Ken. De obicei îi escorta șoferul, ducându-i la lift, unde Brenner sau unul dintre angajații lui îi aștepta. Șoferul, bineînțeles, era și el infiltrat – era unul dintre infirmierii lui Brenner care aproape întotdeauna o ștergea cu Brenner și cu Terry în orice cameră ar fi dus-o pe fată.

La fel s-a întâmplat și azi.

Când s-au împlinit cele două ore de transă asupra cărora conveniseră și a început să urle că pereții sângerău, tipul desemnat să-l supravegheze a început să se foiască neliniștit.

— Sângerează! Pe pereți curge sânge!

— Vorbește mai încet, a zis tipul agitat.

— Dă alarma! a urlat Ken. Trebuie să le spui tuturor! Invadatorii! Nu vezi sângele?

— Ăăă...

Bărbatul în haine de infirmier privea în jur ca și cum l-ar fi putut ajuta cineva, dar erau singuri.

Acum avea Ken să scoată arma cea mai importantă – un pachet de bomboane ZotZ. Cumpăraseră proviziile de Halloween pentru mama lui și, când văzuse pe raft acest tip nou de bomboane, se simțise cucerit. Cumpăraseră trei pachete și le pusese în sertarul de la birou, în camera de cămin. Înțelesese motivul abia când Terry spusese că avea nevoie de o diversiune.

Țipând și acoperindu-și buzele, și-a îndesat în gură o mână de bomboane cu mijlocul acru exploziv și le-a mestecat, apoi a dat capul pe spate pentru ca tipul să audă sfârâitul și să vadă spuma. Se zvârcolea cât de convingător era în stare, imitându-l pe unchiul său când avea crize.

După cum anticipase, infirmierul, care era aproape un puști, și-a pierdut mințile.

— Cred că e turbat! a spus el înainte să iasă pe ușă.

— Sânge! Sânge! striga Ken, abia abținându-se să nu izbucnească în râs. A fugit pe hol și a tras mânerul alarmei de incendiu de pe perete, apoi a fugit înapoi în sala de consultații și a început să înghită și restul bomboanelor, zbătându-se în convulsii pe podea.

Alarma urla și infirmierul s-a întors în cele din urmă cu o doctoriță înaltă care s-a uitat o dată la Ken și a spus:

— Trebuie să-l chemăm pe Brenner.

Infirmierul nu s-a clintit, așa că ea l-a împins.

— Cheamă-l pe Brenner! Și spune-i să aducă niște sedative.

Ken s-a întors cu fața în jos ca să poată zâmbi.

Du-te, Terry, du-te! și-a zis el. *Poți s-o faci!*

4

Terry a descoperit că totul părea diferit când aveai tovarăși de arme și un plan comun.

Simțea pe umeri o greutate deopotrivă mare și mică.

Și ceilalți credeau că Brenner era amestecat în niște lucruri cu care n-ar fi trebuit să se ocupe. Întâlnirea cu Kali, mărturisirile lui Alice despre monștri și electroșocurile lui Brenner nu făceau decât să-i ofere alte motive pentru care trebuia să descopere adevărul. Oamenii din zonă erau conservatori, în general. N-ar fi fost de acord cu transele cu LSD finanțate de guvern. Asta ar fi fost suficient ca să pună capăt la tot. Dar chiar și Terry știa că le trebuiau dovezi, nu ajungea doar cuvântul lor împotriva cuvântului lui Brenner. Și oricum nu avea o idee clară despre ce se întâmpla.

Ken promisese că ea o să-și dea seama când va avea loc diversiunea – hotărâseră să se întâmple cât mai repede în timpul transei, încât Terry să fie încă în faza de urcare și nu în cea de coborâre, când devenea obosită și paranoică. Și nu mințise. O alarmă de incendiu a urlat și un infirmier tânăr a ciocănit la ușa camerei.

— E o urgență? Un incendiu? a întrebat Brenner.

Fusese mulțumit de relatarea ei că nu știa nimeni că plantase microfonul și părea să știe deja că fusese montat. Slavă Domnului că Gloria se hotărâse imediat să o facă!

— Eu... nu cred. Am o urgență cu un pacient.

Infirmierul era îmbujorat și se bâlbâia.

— Doctorița Parks m-a trimis să vă chem. Veniți repede! A, și a zis să aduceți sedative.

— Pregătește-le! s-a răstit la infirmierul care-l însoțea, adică șoferul înalt și bărbos.

S-a dus spre Terry și a îngenuncheat lângă patul ei.

— Vreau să stai aici și să te relaxezi. Alarma e doar în mintea ta.

— Doar în mintea mea, a spus ea, pe cât de euforică era în stare să pară. Ca muzica frumoasă.

— Să mergem!

Brenner le-a făcut semn infirmierilor să-l urmeze. Terry îi privea printre pleoapele întredeschise. S-a ridicat de îndată ce au dispărut dincolo de ușă.

Coridorul era plin de persoane care păraseau clădirea sau întrebau dacă trebuie s-o părăsească. Un paznic a trecut pe lângă Terry și i-a spus unui angajat că sistemul de alarmă fusese declanșat manual și că nu exista niciun incendiu. Amenințarea era investigată și alarma avea să se oprească în scurt timp.

Terry credea că știe traseul spre locul unde o întâlnise pe Kali, dar a luat-o într-o direcție greșită. Apoi încă o dată. Aproape abandonase orice speranță când a recunoscut coridorul, aripa separată, protejată de panou. A fugit spre el și a introdus codul dat de Alice.

Panoul a scos un bip și ușile s-au deschis cu un clic.

Terry a trecut în grabă pe lângă ușile încăperilor goale până a ajuns la cea cu paturile suprapuse și măsuța cu creioane colorate. Dar Kali nu se vedea nicăieri.

Cel puțin, asta înseamnă că nu locuiește aici. Terry nu reușise să-și scoată oribila idee din minte, oricât de improbabilă părea.

Așa că pasul următor era să încerce să găsească biroul lui Brenner. Dacă fetița îl numea papă, trebuia să fie pe aproape, nu? Era ori fiica lui, ori importantă pentru el în alt mod.

Terry s-a întors din drum și a încercat celălalt hol, dincolo de panoul cu acces. A ajuns aproape imediat la alte uși cu alt panou, unde codul a funcționat din nou și a prins curaj când a văzut că pe acest hol erau

birouri în loc de încăperi goale. Lângă uși erau plăcuțe cu nume.

Le-a verificat pe toate, rugându-se ca literele să nu mai vibreze și să danseze, știind că LSD-ul nu avea să le lase să se oprească.

DR. MARTIN BRENNER. A pipăit cu degetele literele îngroșate.

Aleluia. A încercat ușa, care s-a deschis. Alarma de incendiu s-a oprit brusc, dar Terry știa că Ken avea să facă tot posibilul să prelungească diversiunea. Totuși, nu avea timp la nesfârșit. Nu-și puteau permite ca Brenner să afle ce puneau la cale.

Nu încă.

A încercat sertarul din mijloc de la birou și l-a găsit încuiat. *Gloria a avut dreptate.*

Dar câte dosare puteau să încapă? Era un dulap înalt de lemn în spatele biroului. A spus o rugăciune în gând și a tras de al doilea sertar de jos.

Acesta s-a deschis. Terry a răsfoit dosarele, văzând cuvinte precum *MK ULTRA* și *INDIGO* scrise deasupra, cu ștampila SECRET. Niciun cuvânt nu avea vreo semnificație pentru ea. A trecut mai departe, căutând termenii menționați de Gloria, dar nu a găsit nimic. A deschis următorul sertar.

Interesul ei a crescut pe măsură ce asimila ce descoperise.

Nu erau nume pe aceste dosare. Numere. 001. 002. 003. Și continuau așa până la 010. Sub ele scria *PROIECT INDIGO*. Alte ștampile cu SECRET în partea de sus a paginilor din interior. Dar descrierile fizice îi spuneau ce găsise. Greutățile scăzute. Înălțimile care porneau de la un metru. Și vârstele notate cu *intrat la*:

4 ani.

6 ani.

8 ani.

Dacă detaliile astea reprezentau un indiciu, Kali nu era singurul copil implicat. Dar implicat în ce, mai exact? Notițele se concentrau mai ales pe progresul fiecăruia și se părea că nu fusese prea

mare. Cu excepția dosarului 008, care conținea notițe încurajatoare...

Nu ai timp să citești toate astea.

A închis sertarul.

Inima îi bubuia când a ieșit din birou și a alergat pe coridor, apoi după colț, refăcând drumul înapoi. A riscat să o mai caute o dată pe Kali și a găsit-o la masă, desenând, tot în halat.

S-ar putea să aibă programări în aceeași zi în care ești tu aici.

Până să ciocănească la ușă și s-o întrebe, o mână a prins-o de braț. Kali nu a apucat să o vadă, căci bărbatul îmbrăcat într-un costum ce nu-i venea bine a tras-o pe Terry pe coridor.

— Ce cauți aici? a întrebat-o el. E un sector restricționat.

Ea s-a străduit să găsească o explicație. Apoi și-a dat seama că îi dăduse Ken acoperirea perfectă.

— Am auzit alarma și încercam să părăsesc clădirea.

— Dar cum ai ajuns aici? a insistat el.

— Nu sunt sigură... cred că m-am luat după cineva.

Nu-și dădea seama dacă o credea.

5

Alice trebuia să se abțină să bată din palme când alarma s-a declanșat și a cuprins-o veselie. Un infirmier cu figură tânără și panicată a apărut în ușă o clipă mai târziu și, înainte ca doctorița Parks să întrebe măcar de incendiu, a implorat-o să vină să vadă alt subiect.

Pe Ken.

Reușise. Ce zici de asta? Alice se gândise la planuri B și C pe tot parcursul drumului până aici. Gândindu-se că acele cuvinte făceau să plutească în mintea ei versiuni gigantice ale literelor B și C de parcă avioane le scriau pe cer. *Asta* era de la droguri. Încă nu folosiseră electricitatea astăzi, ceea ce însemna că nu aveau să apară nici monștri.

Trecuseră două săptămâni; poate că monștrii dispăruseră.

A închis ochii și s-a lăsat purtată de alarmă. Ce sunet hotărât! Greu de ignorat, puternic și asurzitor, perfect pentru scopul în care fusese creat.

Alice aprecia eleganța.

Ceea ce însemna că a remarcat imediat ce s-a oprit. Cât timp trecuse? Nu știa, dar doctorița Parks s-a întors cu un aer agitat. Dacă Terry mai avea nevoie de timp?

— Vreau să-l văd pe doctorul Brenner, a spus Alice, iar B-urile și C-urile îi dansau în minte. Am ceva să-i spun.

— Nu știi dacă e o idee prea bună.

Doctorița Parks s-a încruntat privind înapoi, spre ușă. Infirmierul a intrat.

— Du-te după doctorul Brenner! i-a spus Alice. Am ceva de făcut. Am nevoie de electricitate.

Alice uitase să urmărească ceasul. Terry trebuia să aibă la dispoziție cât mai mult timp.

Toate obiectele din încăpere cu indicator sau cadran pulsau acuzator spre Alice.

— Adu-l pe Brenner! a cerut ea.

— Bine, a zis doctorița Parks.

Infirmierul a plecat.

Alice a gesticulat spre aparatul coșmarurilor ei. Crezuse întotdeauna că mașinăriile sunt bune, ordonate, dar aici aflase ceva ce ar fi trebuit să știe. Orice lucru ar fi inventat oamenii, găseau ei o modalitate de a-l face să producă durere.

— Montează-l! i-a spus ea doctoriței Parks.

Doctorița a strâns din buze și a clătinat din cap. A murmurat pentru sine:

— Să ceri terapie cu electroșocuri nu e normal.

Doctorul Brenner a intrat nervos.

— Ce e?

— Dați-mi electricitate și o să vă descriu monștrii. Cred... că sunt reali.

Interesul i-a alungat enervarea. Doctorița Parks a terminat de potrivit firele pe pielea lui Alice. Avea o privire compătimitoare.

Nu, și-a spus Alice, să nu-ți fie milă de mine. Azi eu o să vă controlez pe voi.

S-a pregătit pentru curentul care trecea prin ea, o încărcătură ca o baterie, apoi a povestit ce vedea. Imaginea unei păduri încetoșate prin care se plimbase cu verii ei. Apoi, o haită de câini cu multe labe. Câinii pe jumătate sălbatici, pe jumătate domesticiți pe care îi crescuse pe lângă garaj. Poate nu aveau să fie monștri deloc... Dar pe urmă n-au mai fost câini, doar *semănau* cu niște câini cu patru picioare. Monștri mârâind, mușcând, luminile în culorile curcubeului jucau în aer în jurul lor.

Alice a deschis ochii să vadă dacă doctorul Brenner mai era atent.

— Rămâne fascinantă, a spus el.

Evident că el nu credea că monștrii erau reali. Și poate că avea dreptate. Ea tot nu *știa*.

— Trebuie să mă întorc la subiectul meu. Aștept un raport complet despre orice alt lucru interesant care se mai petrece azi.

Efortul făcut ca să rămână concentrată a epuizat-o pe Alice. Când doctorița Parks i-a scos firele care o conectau la aparat, a început să moțăie – sau *a sperat* că moțăie – pentru că o morișcă de străfulgerări de electricitate trecea prin Terry în loc să treacă prin ea. Electrozi pe tâmpilele lui Terry și o siluetă neclară care, și-a dat seama Alice, era doctorul Brenner ce stătea lângă Terry, în timp ce ea urla neconținut.

6

Gloria venise pregătită să se furișeze afară din cameră și să încerce să găsească o cantitate însemnată de droguri. A atins clanța și a răsucit-o, dar ușa era încuiată. Chiar în timp ce alarma de incendiu răsuna cu o disperare panicată.

Nu e un incendiu adevărat, și-a spus ea și a socotit cât a durat până când ei și-au amintit să vină după ea.

Zece minute.

Zece minute în care a stat în sala de examinare încordându-se tot mai neliniștită. Când a sosit doctorul Green, cel ușor de păcălit, aproape se aștepta să fie toți duși în șir și... Nu știa ce.

O informase doar că nu a fost cu adevărat un incendiu. Ea nu s-a deranjat să mai întrebe de ușa încuiată.

Și, cel puțin, nu terminase ziua chiar cu mâinile goale. Se hotărâse să-și păstreze cumpătul, așa că ascunsese doza de LSD și se prefăcuse că intră în transă. Se simțea și așa destul de paranoică. Doctorul Green nu observase nimic în neregulă și o trecuse prin etapele de recitare. El chiar credea că asistă la un mare progres demonstrând cât de eficient poate fi interogatoriul sub influența drogurilor.

Așa că avea o doză care să-i justifice eforturile.

Bineînțeles, niciunul dintre ei nu putea spune nimic pe drum. Conversația trebuia să aștepte. Dar, ca un acord tacit, au rămas lângă mașinile lor din parcare până când duba a plecat, apoi le-au lăsat în parcare și s-au adunat sub strălucirea slabă a luminilor de siguranță.

— În primul rând, putem să-l aplaudăm pe omul zilei? a întrebat Terry, păstrând un ton degajat.

Ken s-a înclinat, îndoindu-se de mijloc, și toți au aplaudat, dar niciunul din toată inima. Gloria credea că toți voiau să știe dacă meritase riscul.

— Ei bine?

Alice se legăna înainte și înapoi, tremurând de neliniște. Gloria făcea la fel.

— Ai aflat ceva?

— Am aflat, a răspuns Terry. Dar tot nu știu ce înseamnă.

— Ce anume? a insistat Alice.

— Cred că lucrează cu copii. Nu doar cu Kali. Dar nu-mi dau seama de natura experimentelor.

La orice s-ar fi așteptat, sigur nu era asta. Gloria și-a lipit palma de abdomen, i se făcea rău. Și-a amintit cum era să fii încuiat în camera aceea. Nu ar fi lăsat niciun copil cu oamenii ăia.

— Ce-ai descoperit?

— Dosare, cum ai spus tu, pentru mai mulți copii într-un experiment numit Indigo. N-am avut timp să văd dacă erau notițe detaliate în ele. Doar câteva observații despre progresele înregistrate, a spus Terry cu o îndârjire sumbră. Am revăzut-o și pe Kali, dar n-am putut vorbi cu ea. Părea sănătoasă. Dar... mi se pare clar că ceva *chiar* se întâmplă.

— O să aflăm despre ce e vorba, a zis Alice cu vocea vibrând de emoția promisiunii făcute.

— Tu ce-ai făcut? a întrebat-o Terry pe Gloria.

Gloria se concentra asupra lui Alice.

— Poți să mă înveți să sparg o broască?

Alice a dat din cap încruntată.

— Bineînțeles. Precum cele din laborator?

Gloria s-a simțit mai relaxată.

— M-au lăsat încuiată în cameră când s-a declanșat alarma lui Ken.

— Uau! a exclamat Ken.

— N-a fost tocmai grozav să aflu asta, a spus Gloria. Așa că n-am găsit nimic concret, dar am ascuns doza. O să încerc din nou săptămâna viitoare.

— Deci, ne întoarcem? a întrebat Terry.

— Nu avem de ales, a răspuns Gloria. Nu s-a schimbat nimic.

— Dar măcar acum știm unde să căutăm dovezi, a replicat Terry, dând altă interpretare lucrurilor. Codul lui Alice a funcționat. Eu nu abandonez.

— Niciunul dintre noi nu abandonează, a adăugat Gloria.

— La naiba! a zis Ken când lumina unor faruri a trecut peste ei.

O dubă mergea în cerc. Pe întuneric, Gloria nu putea fi sigură. Se întorcea duba de la Hawkins?

— Ar fi mai bine să mergem. Aveți grijă cu toții, i-a sfătuit Terry.

Alice ezita.

— Ești bine? a întrebat-o Terry.

— Foarte bine, nu-ți face griji pentru mine.

Alice a dat din cap într-un mod care o făcea pe Gloria să se gândească de ce întrebuse.

7

Doctorul Brenner a intrat în camera de supraveghere la opt și jumătate în seara aceea. Șirurile de stații de ascultare erau pline de angajați ocupați. Angajatul care-l sunase la birou să-l cheme – conform instrucțiunilor – s-a ridicat și i-a făcut semn lui Brenner să ia loc.

— Vorbesc de vreo cinci minute, a spus bărbatul.

A pus căștile pe urechile doctorului Brenner, deși Brenner ar fi putut s-o facă și singur.

Brenner a auzit o voce de femeie pe care nu o cunoștea punând întrebări care nu-l interesau, dar avea să aștepte. Opt fusese extrem de bosumflată când se dusese la ea în cameră, după ce plecaseră ceilalți. O zi deconcertantă, în care fusese trimis când într-o parte, când în cealaltă. Încă nu înțelegea totul, dar instinctul îi spunea că ceva nu era în regulă.

Protejata sa, Terry Ives, fusese găsită plimbându-se pe holuri, departe de locul unde o lăsase. Urmase pe cineva într-o aripă securizată, mult prea aproape de Kali. Bărbatul, Ken, se pare că avusese o criză, dar fără efecte evidente ulterioare care să indice că așa fusese. Brenner se obișnuise cu mintea surprinzătoare a fetei mecanic din oraș, dar azi chiar și ea avusese solicitări. Singurul subiect neproblematic era biologa și transmiterea liniștită a informațiilor descrise în timpul ședinței ei îl tulbura de asemenea.

Ceruse să fie monitorizate cu atenție liniile telefonice din căminul lui Ives și din casa prietenului ei în seara aceea. Ceva din felul în care se prefăcuse nevinovată când se întorsese nu îl prea convingea. Acum fusese chemat să asculte o conversație cu sora ei din Larrabee.

— Terry, abia dacă ai scos o vorbă și *tu* m-ai sunat pe *mine*. Ce s-a întâmplat? E vorba de

Andrew? Când află?

— Măine, a răspuns Terry.

— Mi-aș dori să se fi gândit mai bine.

Un pâraie ușor pe fir.

— S-a gândit. Pentru el a contat să-și exprime părerea.

— Nu înțeleg de ce – ar trebui să nu se bage în necazuri și să se bucure că e acolo. Nu o să pună capăt războiului purtând o mască la cantină.

Iritarea lui Terry se simțea în răspunsul ei.

— Poate că nu, dar e mai bine decât să nu facă nimic.

— Aici nu suntem de acord.

Sora ei a oftat.

— Nu vă puteți permite să fiți egoiști niciunul dintre voi.

El auzise tot ce trebuia. Și-a scos căștile și s-a ridicat.

— Mulțumesc. Continuați s-o ascultați.

A făcut o pauză.

— Cum se numește prietenul ei?

— Andrew Rich.

— Domnule? Cred că am găsit, în sfârșit.

Un angajat nou intrase să-l cheme.

Camera de lângă stația de monitorizare a telefoanelor găzduia filmările de la camerele de supraveghere din clădire. Verificarea fiecărei ore de filmare din camera lui Opt de la sosirea lor și înregistrarea tuturor vizitatorilor le luase mult timp, chiar și cu trei bărbați care se ocupau de asta.

Brenner s-a oprit în fața unui monitor unde o imagine încremenită îi arăta altă piesă care se potrivea cu conversația pe care tocmai o auzise. Theresa Ives stătea la o masă cu Opt. Purta un halat, deci reușise să se furișeze.

— Când? a întrebat el.

— Acum două săptămâni.

O subestimase. Trebuia să recâștige controlul asupra ei.

Cel mai bun mod era să-i distragă atenția, să-i dea niște probleme mai mari. Știa ce era cel mai

important pentru ea, pentru că îi spusese. Soluția era evidentă.

— Bună treabă, băieți! a spus el și a pornit spre biroul lui de la etaj.

Odată ajuns acolo, și-a sunat omul de legătură din Washington, omul care putea pune lucrurile în mișcare. Doctorului Brenner îi plăceau oamenii de acest gen.

— Îți cer o favoare. E vorba de un tânăr pe nume Andrew Rich.

8

Terry stătea pe canapea, așteptându-l pe Andrew. Dave aștepta împreună cu ea. Ea venise imediat după ultimul curs, nerăbdătoare să afle verdictul.

— O să fie în regulă, a spus Dave pentru a treia oară. Mie doar mi-au dat una peste mână.

Părinții lui Dave angajaseră un prieten avocat al familiei ca să contacteze universitatea în numele băiatului. Reușiseră să-i convingă să renunțe la plângerea penală și – sperau cu toții – la orice acuzație gravă din partea școlii. „Un colectiv studentesc implicat, care săvârșește acte de nesupunere civilă ar trebui încurajat în vremurile de azi”, fusese argumentul.

Terry bănuia că părinții lui Dave scriseseră probabil și un cec gras pentru școală. Familia lui Andrew nu fusese încântată să afle că avea necazuri din nou. Nu sprijineau nesupunerea civilă, deși îl adora destul pe Andrew cât să-i ierte orice. Aveau bani, dar nu la fel de mulți ca Dave. Al treilea prieten, Michael, fusese și el iertat.

Așa că Terry nu știa de ce era atât de neliniștită. Andrew o să fie bine. Era logic. De ce nu putea credea asta? Și simți stomacul strângându-i-se. Poate din cauză că se certase cu Becky seara precedentă.

Andrew a deschis ușa din față și a intrat. S-a dus la bucătărie să-și ia o bere. S-a întors și s-a așezat,

apoi s-a înclinat ca să pună capul în poala lui Terry. S-a uitat în sus la ea.

— Bună! a spus el. Ce priveliște frumoasă!

Ea aproape a zâmbit.

— Mulțumesc. Nu ne mai ține în suspans! Ce s-a întâmplat?

Andrew s-a ridicat și a desfăcut berea, apoi a luat o gură.

— Afară.

Terry se simțea amorțită.

— Cum? Afară?

— Te-au dat afară?

Dave clătina din cap, șocat.

— Te rog, spune-mi că glumești!

Ei îi tremurau mâinile și nici nu se chinuia să le potolească.

— Aș vrea eu.

Andrew a ridicat din umeri.

— Știam că se poate întâmpla. O să accept consecințele.

Consecințele...

— Loteria recrutărilor se apropie. Săptămâna viitoare!

Terry știa că nu-l ajuta spunând asta, dar cuvintele i-au scăpat înainte să le poată opri. Îl vedea pe Andrew în uniformă de soldat. Nu se putea întâmpla una ca asta.

— Știu, a spus Andrew. Trebuie doar să sperăm că asta e ghinionul meu deocamdată. Mă pot reînscrive peste șase luni. Trebuie doar să aștept.

Dave devenise mai tăcut decât îl văzuse Terry vreodată. Șase luni însemnau o veșnicie pentru o persoană sănătoasă care stătea acasă când recrutarea se apropia.

— Ai putea să pleci în Canada, a spus ea.

— Nu, s-a împotrivit Andrew. Am familia aici. Rădăcinile mele sunt aici. Știam ce fac. Astea sunt consecințele. Nu o să-mi trădez țara.

Dave a clătinat iar din cap.

— Nu e corect, omule! Poate avocatul nostru reușește să dea niște telefoane... E vina mea.

— Nu, a replicat Andrew. Am dat și eu un telefon.

Un val de mândrie a copleșit-o pe Terry. Aceeași mândrie pe care o simțise în cantină când ei dăduseră buzna protestând. Dar acum era mai mult. Poate că Andrew fusese răsfățat. Poate că îi fusese mai ușor în viață decât îi fusese ei, dar se maturizase.

— Te iubesc! a spus ea brusc.

Andrew a zâmbit. Un zâmbet adevărat.

— Și eu te iubesc, scumpo. Vezi? Ziua asta nu e atât de proastă. Dar era. Micile victorii abia contau în războaie atât de mari. Era o zi foarte proastă.

CAPITOLUL ȘASE DARURILE MINȚII

Decembrie 1969
Bloomington, Indiana

1

De pe o banchetă, la finalul turei, Terry privea pe fereastră așteptând să vadă mașina sport a lui Alice. În clipa în care aceasta a apărut, Terry a sărit în picioare și le-a făcut cu mâna colegilor.

— Ne vedem mâine!

— Noroc ție și lui Andrew! i-a strigat bucătarul, un refren repetat de ceilalți oameni din sala de mese.

— Mersi, a spus Terry, primind toate urările de bine, căci o ajutau.

A alergat să se întâlnească cu Alice și a sărit înăuntru de cum s-a oprit mașina.

— Am întârziat? a întrebat Alice.

— La timp, ca de obicei.

Terry trebuia să zâmbească.

Alice se oferise să o ia pe Terry după ce ieșeau amândouă de la lucru. Mergeau acasă la Dave și Andrew să urmărească loteria televizată, care stabilea ordinea în care aveau să fie recrutați bărbații. Nu era o petrecere adevărată, doar o mică adunare între prieteni. Ocazia era prea tensionată pentru a sărbători.

— Gloria nu a putut să vină, a explicat Alice. Cei de la biserica ei urmăresc loteria împreună.

— L-ai întrebat pe Ken?

— Nu, dar dacă e clarvăzător, atunci nu are nevoie să urmărească loteria, nu? Și, în plus, beneficiază de amânare, fiind student.

Alice a ieșit cu mașina spre autostradă.

— Cum a fost la lucru?

Amândouă vorbeau despre nimicuri. Din toate lucrurile posibile. Terry nu o auzise niciodată pe Alice flecărind până atunci, ceea ce probabil

însemna că nu făcea asta decât cu oamenii pe care îi plăcea cu adevărat sau cu care se simțea în largul ei. Terry a zâmbit din nou.

— Aglomerat. Tu?

Alice și-a frecat cu palma obrazul pe care încă avea o urmă de unsoare pe piele.

— Ne-a venit una greu de reparat azi-dimineață și m-am luptat toată ziua cu ea. Dar în cele din urmă a cedat farmecelor mele.

Terry nu avea să se obișnuiască niciodată cu felul în care funcționa mintea lui Alice.

— A învățat ce e bine pentru ea.

— Da, așa e.

Alice a luat-o pe un drum necunoscut – cel puțin, pentru Terry.

— O scurtătură, a explicat ea. Începe la opt?

— Asta spune toată lumea.

Terry fusese atât de îngrijorată toată ziua, încât ar fi putut la fel de bine să aibă o experiență extracorporală.

— Dacă nu merge bine, a spus Alice, am rude în Canada, verișori apropiați. Nu c-aș sugera că Andrew fuge de recrutare sau ceva de genul ăsta.

Terry a pufnit.

— Mi-aș dori să fie așa. A fost prima mea sugestie, dar cred că o să meargă până la capăt, oricare ar fi verdictul.

— Presupun că așa e.

Alice a clătinat din cap.

— Bărbații! Chiar și cei buni îți fac viața grea.

A spus-o cu o asemenea convingere, încât Terry și-ar fi dorit să știe tot despre experiența ei în materie. Dar intrau deja pe strada din fața complexului de apartamente. Era o conversație pentru o altă zi.

Alice a parcat și au coborât din mașină. Alice și-a ridicat mâneca jachetei și a spus:

— Mai sunt cinci minute.

Totuși, s-au grăbit în tăcere. Când au ajuns la ușă, Alice a dat să ciocănească în clipa în care Terry a apăsat pe clanță.

— Am venit! a strigat Alice.

— Iubito!

Andrew s-a apropiat și a sărutat-o pe obraz pe Terry. A întins mâna să bată palma cu Alice. Palma ei s-a lovit de a lui cu o plesnitură.

— Hei, surioară! Ați ajuns exact la timp.

Se prefăcea că era în regulă. Așa se purta de când primise verdictul că era exmatriculat. Trimisese cereri de angajare a doua zi și avea deja un interviu pentru un post de manager de noapte la un motel local. Dar ea îi vedea pe față încordarea, cearcănele de la trezitul la trei dimineața și privitul în tavan.

— Bărbații cu vârsta eligibilă pentru stagiul militar primesc locuri pe canapea, a spus Dave. E lege!

Stacey a încetat să mai umble la televizor ca să ridice mâna către Terry și Alice.

— La fel și iubitele lor, l-a informat Andrew pe Dave.

S-a așezat împreună cu Terry pe canapea. Alice s-a așezat lângă Terry.

— Cred că începe, a spus Andrew.

Acum nu-și mai putea ascunde emoțiile. Terry a pus mâna peste a lui.

Stacey s-a întins și a dat sonorul mai tare când au început Știrile CBS cu anunțul că *Mayberry R.F.D.* ⁽¹³⁾ era precedat de o intervenție a crainicului Roger Mudd, în direct de la sediul din Washington al Serviciului de Selecție. O serie de oficiali așezați la birouri și un panou mare se vedeau în spatele lui. A anunțat că începea prima loterie a recrutărilor organizată în ultimii douăzeci și șapte de ani.

— Ascultați-mă, a spus Stacey, lăsându-se pe podea. Roger Mudd e foarte sexy.

— Bleah, e de-o seamă cu taică-tu! a contrazis-o Dave.

Stacey a suflat peste unghii.

— Nu înseamnă că nu-i adevărat. Ce zici, Ter?

— Nu mi se pare.

Terry a râs cu jumătate de gură.

— Dar tu ce zici? a insistat Stacey uitându-se la Alice.

— Fiecare cu ce-i place.

Vocea lui Alice era neutră.

— Așadar, Roger Mudd e doar al meu. Știe cineva cum funcționează? a întrebat Stacey, dând din cap spre televizor.

Mudd a început să explice de parcă o auzise. Un bol mare era plin cu capsule albastre care corespundeau unei zile din an. Se extrăgea câte o capsulă odată și apoi toți cei cu ziua de naștere corespunzătoare știau în ce ordine aveau să fie chemați. Primii, ultimii, undeva la mijloc.

— Se extrage primul număr.

Andrew o strângea pe Terry de mână.

Un bărbat a ales o capsulă albastră și a întins-o unui bărbat de la birou, care a deschis-o. Nimeni nu vorbea în timp ce așteptau verdictul.

— Paisprezece septembrie... spunea bărbatul care citea bilețelul. Paisprezece septembrie este numărul zero-zero-unu.

Altă persoană din birou a trecut la panou și a scris data în timp ce era aleasă următoarea capsulă. Terry nu putea să respire. Nu știa ce să spună. Andrew o strângea mai tare și îl strângea și ea pe el.

— Paisprezece septembrie? a întrebat Dave. Eu zic să transformăm totul într-un joc de băut. Bem dacă nu-ți anunță data nașterii.

— Atunci, o să trebuiască să beau, pentru că ziua mea e pe paisprezece septembrie, a zis Andrew.

Și-a retras încet mâna dintr-a lui Terry.

— Se pare că am fost ales pentru prima rundă.

Tăcerea care s-a lăsat nu putea fi descrisă decât drept groază.

— Omule! a spus Dave și a izbucnit în plâns.

— Hei, omule, e în regulă! a zis Andrew, cu vocea gătuită.

— Nu, nu e! a replicat Dave.

Terry s-a ridicat și l-a tras pe Andrew după ea.

— Stacey, Alice, o să-l duc pe Andrew afară un minut. Îl ajutați voi pe Dave să-și revină?

Totul părea să se învârtă în jurul ei, dar acum devenise expertă. Nu era LSD. Era lumea ei care se prăbușea.

Andrew a închis ușa în urma lor și au rămas pe palier, expirând aburi în aerul rece.

— Îmi pare atât de rău, iubitule! a spus Terry.

S-au îmbrățișat.

— Știu.

— Nu suntem foarte siguri ce înseamnă... a început ea.

El a clătinat din cap, aproape râzând.

— Suntem destul de siguri. Am la dispoziție câteva luni, probabil. Nu mai sunt la școală și o să fiu în primul grup chemat. Aș zice că știm destul.

Lui Terry i s-a pus un nod în gât. Trebuia să vorbească cu el, să îmbunătățească situația cumva...

Dar nu era nimic de spus care să poată realiza asta.

— Uite, a zis el, avem prezentul. Trebuie să ne concentrăm doar pe el.

Ea a înghițit în sec, dând din cap.

— N-ar trebui să te consolez eu pe tine?

— Pot să vin cu niște idei despre cum să faci asta, a răspuns el ridicând din sprâncene.

El a ridicat din sprâncene.

Ea l-a împins ușor.

— Cum poți să te ții de glume într-un asemenea moment?

El a dat din umeri.

— Ce rost are să fii altfel?

Destul de corect – nu că ceva ar fi fost corect în toate astea. S-au întors în casă și Dave a început să plângă din nou. Terry a rămas peste noapte, dar gândurile i se întorceau mereu la întrebarea cât timp mai aveau la dispoziție.

2

Alice plutea prin spațiu. Se întrebase dacă picioarele ei puteau atinge pământul de Dedesubt, unde monștrii trăiau și prietena ei țipa. Nu puteau,

bineînțele. Nu cu picioarele navigai într-un vis, mai ales unul alimentat de LSD și electricitate.

Spera să aibă din nou o viziune cu Terry, încă nesigură dacă fusese o halucinație, adevărul sau vreo versiune distorsionată a ambelor... Dacă reușea s-o vadă din nou, poate își dădea seama.

Dar mintea ei nu coopera.

Frunzele uscate pluteau în aerul încremenit la fel ca ea, înconjurată de crengi agățătoare și de liane uriașe care smulgeau zidurile prăbușite. Totul era moale, cețos, ca și cum ai fi fost blocat într-un vis...

Sau. O transă, și-a spus Alice.

O ușă atârând, spartă, din lemn crăpat, s-a despicat în două ca jumătățile unei inimi desenate. Dincolo de ea, era un loc de joacă pustiu, dintr-un loc cunoscut. Școala? Biserica? Apoi a dispărut și acesta. Imagini neclare s-au perindat prin capul ei pentru o vreme care i s-a părut nesfârșită. Ce însemnau? Nu ceva ce-ar fi putut Alice să înțeleagă... Și nu era nici Terry.

Dar era un chip pe care îl recunoștea.

Al lui Brenner.

S-a concentrat până a devenit mai clar. Ridurile de la coada ochilor. Cruzimea din colțurile gurii.

În fața lui, stătea o fată slabă cu părul castaniu, tuns scurt ca al unui băiat într-un halat de spital ca al lui Alice și pe cap cu o cască metalică din care ieșeau fire.

Ce Dumnezeu?

Fata și-a smuls cască. Alice a văzut numerele de pe antebratul fetei. *011.*

La ce era martoră? Da, „martoră” era cuvântul potrivit. Se simțea ca o martoră. Cineva care trebuia să *depună* mărturie. Un copil Indigo, exact cum spusese Terry. Asta era probabil fata.

Deodată, Alice se afla pe un coridor lung și, în capătul îndepărtat, fata a ridicat o mână străvezie și a lovit cu putere un bărbat în costum de infirmier izbindu-l de perete. Cum era posibil?

Viziunea a început să se estompeze. Apoi a dispărut.

Alice a deschis ochii în propria cameră din laborator, în timp ce aparatul pe roți, care producea electricitate, era scos din încăpere.

— Locul ăsta e malefic, a spus ea înainte să-și poată înghiți vorbele.

Se gândea la fetiță și la cel mai rău dintre oamenii răi, Brenner. Ce făcea cu ea? Oare era real ceea ce văzuse?

Doctorița Parks nu i-a contrazis afirmația. A strecurat degetele în jurul încheieturii lui Alice, un cerc ușor care să o aducă acolo, în prezent.

— O să-ți iau pulsul.

3

Terry detesta mersul la laborator săptămâna asta în mod special. Detesta să fie departe de Andrew când orice moment părea să fie ultimul. Nu era ultimul – încă mai avea la dispoziție puțin timp înainte să fie chemat cu adevărat să se prezinte la examenul fizic și să înceapă procedura de înrolare, darămite să fie trimis în Vietnam – dar așa *părea*.

Brenner i-a dat o ceașcă cu un lichid amar, pe care ea l-a înghițit. A întins mâna după hârtiuța obișnuită de LSD, iar Brenner i-a dat-o. A pus-o pe limbă, ignorând gustul de chimicale.

— E ceva în neregulă? a întrebat Brenner.

A simțit grija din vocea lui, de parcă îi păsa. *Sigur.*

Terry o să-l întrebe în curând despre fată, despre *copii*. Însă inima ei era prea slăbită săptămâna asta, creierul prea concentrat asupra lui Andrew. Nu se simțea destul de puternică pentru încă o luptă, dacă întrebările ei se transformau în așa ceva. A scuipat hârtia și a aruncat-o în coșul de gunoi.

— Nimic despre care să vreau să vorbesc.

Nu fusese niciodată exagerat de dependentă emoțional. În liceu, îi picaseră cu tronc o serie de băieți despre care era convinsă că aveau profunzimi ascunse (nu aveau niciodată). Șocant la Andrew era că ea nu crezuse că o să fie interesant. Stacey

presupunea că ei doi o să se placă reciproc. Când le-a făcut cunoștință, Terry a devenit și mai sceptică. Era prea arătos, cu genele acelea lungi și clăia castanie de păr, cu mașina curată. Apartamentul din afara campusului. Se așteptase să se dovedească a avea o personalitate ori dezagreabilă, ori plictisitoare. Să sărute oribil, pipăind-o, sau să fie un tip anost, care să vorbească numai despre el.

Dar Andrew vorbea despre politică, despre știri, despre cărți. Despre muzică. A întrebat-o pe Terry ce făcea. I-a ascultat răspunsul. Îi păsa de lume și îi păsa de ea. Săruta excelent. Se simțise în largul ei lângă el din primul minut.

Nu vorbiseră niciodată despre căsătorie și nici despre viitor. O înțelegere tacită apăruse totuși între ei. Ei doi împreună funcționau.

Trebuiau să aibă o discuție mai serioasă despre ce însemna asta pentru cuplul lor... Terry știa. Dar nu era pregătită și nu voia să-l forțeze pe Andrew. Avea doar să stea acolo, să plece în călătoria psihedelică și să observe. *O, ce bucurie!*

— Întinde-te, a spus Brenner, tăindu-i șirul gândurilor ca un cuțit.

S-a întins. Abia dormise în ultimele nopți, toate petrecute acasă la Andrew. Când el a întrebat dacă cei de la căminul ei aveau să remarce și să obiecteze, ea a râs și a spus că probabil laboratorul o putea scoate din necaz. Deci la asta se gândea.

Nu era într-un loc bun. Deloc.

Era atât de obosită, încât întinsul pe pat părea să fie cea mai bună sugestie a zilei. S-a lăsat pe spate și a închis ochii. Poți să dormi în timpul unei transe cu LSD? Putea să încerce.

Un sunet ca un hârșăit pe podea a tulburat-o. A deschis ochii și l-a văzut pe Brenner stând pe un scaun prea aproape de pat.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea.

— O să încercăm ceva puțin diferit azi.

Brenner i-a făcut semn infirmierului să intre.

— Ce-ar fi să începi să-i iei probe de sânge?

Terry s-a ridicat în capul oaselor.

— Sânge?

— Prima ședință din lună, mai ții minte? Întotdeauna vrem să vă verificăm nivelurile. Să ne asigurăm că sunteți sănătoși și în formă, că nu aveți o reacție negativă la ceva.

Doctorul Brenner făcea totul să pară rezonabil. Și ea chiar și-a amintit că îi mai luaseră sânge și înainte.

A dat din cap cu gâtul uscat. Infirmierul a adus trei eprubete goale și ea a privit cum acul a alunecat în piele și lichidul închis la culoare s-a scurs în prima eprubetă. El a umplut-o și a schimbat-o cu alta. Stomacul i s-a strâns, apoi s-a liniștit.

Ciudat! Nu se simțea niciodată amețită când i se lua sânge; asta era problema lui Becky. Terry o ținea de mână și vorbea cu ea, îi distrăgea atenția, iar Becky stătea să leșine până se termina totul. Nu suporta acele.

Terry simțea că o invoca pe sora ei. Orice îi dăduse Brenner săptămâna asta trebuia să fie deosebit de puternic. De obicei, dura mai mult până când drogul își făcea efectul. Moriștile se învârtteau la periferia câmpului ei vizual.

— Acum, ai întrebări pentru mine? a spus Brenner.

Terry a auzit o ușă deschizându-se și închizându-se, probabil plecase infirmierul.

— Ai vrea să le pui?

Terry voia, dar își simțea limba grea.

— E un truc?

— Nu știu, este? Ce vrei să știi?

— Vreau să știu ce faceți aici... Cum e cu...

Terry simțea că o prinsese în capcană.

— Aș strica experimentul, dacă ți-aș spune. O să am nevoie să mă crezi pe cuvânt că munca noastră aici este crucială pentru siguranța națiunii. Nu poate fi tulburată pentru niciun motiv, înțelegi, nu-i așa?

— Nu, nu înțeleg.

Răspunsese sincer. Asta avusese de gând? O parte înghețată din ea s-a gândit din nou la Andrew. Era

oarecum mai puțin înspăimântător decât orice ar fi fost asta.

— Scopul tău nu este să știi, Terry, a continuat Brenner. Înțelegeți asta, măcar? Există consecințe ale faptelor tale și ar trebui să ții minte asta.

S-a oprit și s-a aplecat spre ea, afișând o expresie de compasiune.

— Înțeleg că ai primit niște vești proaste despre tânărul tău prieten.

Chiar și prin ceața rotitoare de la marginea câmpului vizual, ea înregistra ce spunea el. Nu avea de unde să știe asta... Doar dacă...

— Tu ai făcut-o.

Cuvintele i-au scăpat din nou fără să vrea.

Brenner o privea fix.

— Pun pariu că nu știi ce-ai face fără el. Spune-o! Că nu știi.

Nu putea să se controleze.

— Nu știu ce-aș face fără Andrew.

— O să afli.

El îi zâmbea.

— Acum, închide ochii și mergi mai departe ca o fată cuminte. Am terminat cu tine... pe ziua de azi.

Ochii ei s-au închis și a căzut într-un vis în stare de trezie.

Mergi mai departe, îi spunea creierul. Depărtează-te de el cât de mult poți.

Un spațiu care era peste tot și nicăieri s-a ridicat în jurul ei. Un vid negru ca smoala. Avea picioarele în apă.

Asta părea real, nu ca drogurile. Nu ca amintirile.

Era mai în siguranță aici, mai mult decât în locul în care fusese. Nu era așa?

O mână pe umăr a adus-o înapoi în camera în care se afla, de fapt. Se aștepta să fie Brenner, dar era Kali.

Terry s-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat, cu ochii măriți, după Brenner. Nu era acolo.

A atins mâna lui Kali. Fata era reală.

— N-ai mai venit să mă vezi, a spus Kali.

Terry a făcut tot posibilul să înțeleagă ce se întâmplase, ce se întâmpla. Marginile vederii ei se învârteau ca niște farfurii pe vârful degetului, răsucindu-se în aer... *Nu le scăpa... Nu le sparge...*

— Ce e cu tine? a întrebat Kali. Ești bolnavă?

— Omul căruia îi spui papá – cine e? a întrebat Terry, căutându-și întrebările. Tatăl tău?

— E papá, a spus Kali, ca și cum răspunsul era evident și întrebarea prostească.

A coborât glasul.

— Nu știe că sunt aici.

O, *nu!*

— Este periculos, a spus Terry, deși nu-și amintea de ce. O să te caut eu, dar nu trebuie să afle că ai vorbit cu mine.

— El află tot.

Fata a ridicat un umăr.

— Nu există secrete față de papá.

Terry a clătinat din cap.

— Pot exista. E doar un om. Nu poate ști totul.

S-a oprit.

— Îți face rău? Papá?

Kali s-a încruntat, dar nu a răspuns.

— Dacă îți face rău... pot să te ajut.

Terry trebuia s-o facă să înțeleagă.

Fetița a scuturat din cap.

— Nu cred. Dar s-ar putea să te ajut eu.

Un câmp de floarea-soarelui galbene a crescut în jurul lor. Un curcubeu se arcuia peste vârfurile aurii.

— E frumos, a spus Terry.

S-a ridicat și s-a întors în cerc, zâmbind.

— Cum?

S-a uitat la Kali în timp ce fata a ridicat mâna și și-a șters sângele de sub nară. Kali a închis ochii strâns.

Florile au început să se legene înainte și înapoi. Curcubeul îi rănea ochii lui Terry.

— Eu o să-ți fac rău *ție*, a spus Kali aproape suspinând. Trebuie să plec.

Terry a ridicat o mână ca să-și protejeze ochii când lumina s-a întetit. Inima îi bătea cu putere. Era

ireal, dar știa că se întâmpla.

— E în regulă. Ce-i asta? Cum poți să faci asta?

— E ușor de făcut, dar nu de oprit, a răspuns Kali. Trebuie să plec acum.

— Stai!

Terry a întins mâna după ea.

Kali s-a tras înapoi tremurând, iar umbrele au înlocuit luminile strălucitoare, s-au furișat în jurul lui Kali și a lui Terry – o beznă fără formă.

— Nu, a spus fata.

Terry vedea în privirea lui Kali că voia să plece.

— Pot să te ajut, a spus Terry, nemaifiind sigură.

Kali a închis ușa de la coridor în urma ei.

Umbrele au plecat odată cu ea.

4

Brenner stătea de cealaltă parte a sticlei întunecate și se uita la Opt și la Terry. Floarea-soarelui era ceva sentimental din partea lui Opt. Se putea preface că nu era atrasă de Terry, dar dezvăluise că o plăcea cu acest simplu gest. Apoi, totul scăpase de sub controlul lui Kali, cum se întâmpla mereu.

Nu avea o diversiune mai bună ca asta să o țină pe Kali ocupată. În unele privințe, Terry îi făcuse un serviciu... Avea să lase lucrurile să se desfășoare câtă vreme beneficiile erau mai mari decât riscurile. Copiii care interacționau unii cu ceilalți îndeplineau o bună parte din sarcina de a-i distra. Opt, izolată, nu voia nimic mai mult decât tovarăși, o familie. Îi promisese asta.

Brenner nu înțelegea copiii, pentru că nu simțea că fusese vreodată copil.

Se gândise să o dea afară pe Terry. Dar investise prea mult efort și deja părea mai maleabilă; iubitul avea să plece în curând la război, datorită intervenției omului din Washington. Avea să fie mult mai dificil să o înfrângă la momentul potrivit. În schimb, îi dăduse un amestec nou de ser al adevărului odată cu doza de azi, care să susțină

revelația tăcută că el fusese implicat în recrutarea lui Andrew și că ea nu avea să facă față prea bine plecării iubitului. Apoi, cu oarecare mirare, o lăsase să o vadă pe Opt, care scăpase de supraveghetorul ei, din nou. Fusese alertat de îndată ce se descoperise totul, bineînțeles.

Se auzi un ciocănit în ușă, în spatele lui, și infirmierul intră în camera micuță de observație. Ochii lui senini și foaia de hârtie pe care o ținea în mână anunțau că avea vești.

— Ce este? a întrebat Brenner.

— Nu o să vă vină să credeți.

Infirmierul i-a dat foaia.

Brenner a studiat rezultatele analizelor de sânge ale lui Terry. Totul părea normal; tensiune puțin crescută, era de așteptat...

Apoi a văzut.

— E însărcinată, a zis el cu adevărat uimit.

De asta nu luai decizii pripite cum ar fi să elimini pe cineva pentru că dădea dovadă de același spirit care o făcuse de la bun început un candidat potrivit pentru experiment. Acum putea deveni găscă cu ouă de aur, în mai multe privințe.

S-a felicitat singur că scăpase deja de tată. Diseară o să-i ducă o prăjitură lui Opt. O să-i spună că promisiunea avea să se îndeplinească. În sfârșit, pregătea un prieten pentru ea. Unul special.

Teoria lui fusese mereu că aptitudinile excepționale puteau fi încurajate în condiții potrivite. Dar trebuia mereu să lucreze cu subiecții disponibili, niciunul cu un trecut curat. Însă acest copil... putea să înceapă să încurajeze aptitudinile acestui copil acum, din uter, în fiecare zi a vieții ei. Avea să se asigure că era specială.

— Va trebui să plece?

Infirmierul său era un soldat bun, dar nu chiar cea mai inteligentă persoană pe care o întâlnise vreodată. Potențial: mediocru, în cel mai bun caz. Dar făcea ce i se spunea fără să pună întrebări.

Supravegherea anunța că patru subiecți adulți se apropiiau și că trebuiau urmăriți. Alice avea să

rămână aici până la urmă, când electroșocurile vor atinge un prag fără întoarcere. Nu era sigur de Terry și de ceilalți... Dar nu avea să lase niciodată copilul să plece.

— Dimpotrivă, a zis Brenner. O să-i înmulțim protocoalele săptămâna viitoare și în fiecare săptămână după aceea. Trebuie să o ținem aproape. Să nu spui nimănui despre asta.

— Da, domnule!

5

Terry a știut că se întâmplase ceva neplăcut și cu Alice în clipa în care a văzut-o. Avea un aer agitat, era foarte încordată. Se juca puțin cu bretelele de la salopetă, apoi se oprea și se uita la fiecare coridor pe lângă care treceau în drum spre dubă. Era târziu. Transele îi lăsaseră obosiți și reticenți, pe toți în afară de Alice.

— Ce e? a întrebat-o Terry, vorbind încet.

De-abia aștepta să calce pe pământul de afară, chiar și împrejmuit de gardul de sârmă. Avea să răsuflă mai ușurată odată ce pleca din acest loc. O imagine cu floarea-soarelui, curcubeie... și umbre agățătoare venind spre ea. Cum făcuse Kali chestia asta? *Și ce era locul acela întunecat pe care-l vizitase cumva?* Partea din transa ei care părea imposibilă și reală deopotrivă.

Lumea nu mai era la fel ca atunci când venise de dimineață.

Gândul la Andrew i s-a cuibărit în minte. Se întreba ce făcea el acum. O durea inima amintindu-și că în curând avea să plece... și ce insinuase Brenner. Dacă îl putea trimite pe Andrew la război, atunci ce nu putea să facă?

— Mai târziu, a spus Alice.

— Haideți, doamnelor! le-a îndemnat Ken, iar Terry și-a dat seama că rămăseseră în urma grupului. A luat-o pe Alice de braț și au mers înainte. Odată ajunse afară, a inhalat aerul proaspăt de parcă era parfum.

N-au schimbat nicio vorbă pe drumul spre casă, în timp ce peisajul le trecea prin față într-o pâclă întunecoasă. Terry l-a surprins de două ori pe infirmier uitându-se la ea în oglinda retrovizoare și s-a prefăcut că doarme. Nu era greu, cu oboseala care o apăsa. Poate chiar a și ațipit.

Când au ajuns în parcare campusului, șoferul a coborât și le-a deschis ușa. Se întorseseră mai târziu ca de obicei și nu erau nici măcar cei câțiva studenți rătăciți care să se foiască pe acolo. Totuși, Terry nu voia să riște ca duba să se întoarcă, dacă încercau să discute acolo.

— Ar trebui să mergem undeva, a spus Alice după plecarea dubei. La Andrew?

Terry a respins propunerea.

— Nu vreau să-i mai dau altă bătaie de cap.

— Am putea merge la părinții mei, dar mă tem că nu ne-ar lăsa singuri destul cât să vorbim, a spus Gloria.

S-a uitat la Ken.

— Iar eu și Terry nu avem voie să aducem băieți în cămine.

— Nici eu nu am voie să aduc fete, a zis Ken.

— Sau orice musafir atât de târziu, adăugă Terry căutând alt loc.

— Putem merge la garajul unchiului meu, a propus Alice. Am cheie.

Nimeni nu s-a opus. Așa că Gloria, Terry și Ken au format o coloană, mergând împreună în sedanul Gloriei, în urma mașinii sport a lui Alice, dincolo de marginea orașului.

— Alice o să fie bine? l-a întrebat Terry pe Ken.

Spera cu disperare să aibă el un răspuns și încă unul pozitiv. Ca să fie sinceră, ocazia de a întreba era motivul principal pentru care se oferise să meargă cu Gloria și Ken.

— Nu știi încă. Aș vrea să știi.

— Și eu, a adăugat Gloria. Am ajuns.

Un indicator uriaș din metal, plin de zgârieturi din capătul unei străzi neasfaltate anunța sosirea lor

la ATELIERUL JOHNSON DE REPARAȚII, MENTENANȚĂ ȘI DEZMEMBRĂRI.

Terry nu încercase niciodată să-și imagineze garajul unde lucra Alice, dar se aștepta la ceva care să semene cu locul unde se ducea cu mașina ei la reparat. Acesta era un depozit enorm, înconjurat de tractoare și buldozere dezasamblate. Camioane cu roți care i-ar fi putut zdrobi mașina. Sinistru, ca un cimitir de mașinării în întunericul tăcut.

A clătinat din cap. *Te pierzi cu firea. Adună-te!* Pe de altă parte, poate erau doar rămășițele drogurilor de azi. Și faptul că fusese martoră la un lucru imposibil. Umbrele acopereau intrarea în depozit, singura lumină de siguranță neputându-se măsura cu puterea nopții. Probabil că Alice cunoștea perfect drumul, pentru că nu a ezitat niciun pas. Terry s-a uitat cum s-a apropiat de clădirea din fața lor, iar după câteva clipe o ușă lată s-a deschis și luminile s-au aprins înăuntru.

— După voi! a zis Ken.

Terry și Gloria au intrat primele – ușa era destul de lată pentru amândouă – și Terry a fluierat încet. Înăuntru erau și mai multe matahale de mașini, înălțându-se și părând și mai mari cu un acoperiș deasupra. Atelierul cavernos mirosea a ulei, a praf și a transpirație.

Alice repara cheștiile astea. Lucra la ele. Era, cu adevărat, un fel de geniu.

— Alice, este... Chiar e extraordinar! a zis Terry.

Alice își încrucișase brațele neliniștită.

— Știu că nu e ca la facultate, dar...

— E incredibil! a comentat Gloria.

Alice a dat ochii peste cap.

— Lingușeala nu e necesară.

Gloria a clătinat din cap.

— Și aici e o știință. Și încă multă.

Alice a încuviințat, eliberându-și brațele în sfârșit. Probabil fusese îngrijorată că aveau să se amuze pe seama ei. Alice a lor cea dură și fragilă. Afecțiunea pentru fiecare dintre acești străini care îi deveniseră

prieteni o copleșea pe Terry. Nu mai era nimeni pe pământ ca ei.

Terry, adună-te!

— Să-mi aduci aminte că am un radio pe care trebuie să-l repari, a spus Ken și i-a făcut cu ochiul lui Alice.

Alice a ridicat degetul mare și arătătorul și le-a frecat unul de altul:

— Sigur... pentru un profit mizerabil de zece dolari, se rezolvă.

Atmosfera s-a relaxat puțin.

— Mă tem că nu am multe scaune să vă ofer.

Alice a aruncat o privire prin atelier, unde Terry nu vedea niciun scaun.

— Unchiul meu spune că încurajează oamenii să stea pe aici și să-și bage nasul în treaba ta.

A arătat spre podeaua de ciment și s-a așezat, sprijinită de roata unei mașinării ca un bulldozer.

Ceilalți s-au lăsat în jos. Terry a ales să stea turcește, sprijinindu-se cu o mână de podeaua rece. Gloria a urcat și s-a așezat pe bancheta capitonată a unui tractor de mărime medie. Ken și-a întins picioarele unul peste altul lângă Terry.

— Ei bine, a spus Terry când a văzut că nimeni nu vorbea, suntem aici dintr-un motiv. Brenner știe ceva. M-a... amenințat. A făcut să pară că a avut legătură cu Andrew...

— Dar nu avea cum, a replicat Alice. A fost o loterie, o întâmplare.

Ken își freca buza.

— Ziarele scriu deja că nu a fost chiar atât de întâmplătoare pe cât ar fi trebuit să fie.

— Cum am mai spus, a adăugat Gloria, sunt oameni cu resurse.

Un val de emoție a străbătut-o pe Terry, copleșind-o.

— E vina mea? a întrebat ea îngrozită.

Gloria a intervenit imediat.

— Nu, nimeni nu spune asta. Cu siguranță *nu* e vina ta.

Slabă consolare.

— Mai am ceva să vă spun, dar, Alice, vrei să vorbești tu prima?

Alice a dat din cap.

— Am văzut ceva care ar putea fi mai rău decât monștrii.

— Ce? a întrebat Ken interesat.

— Brenner era cu o fetiță...

Alice le-a povestit despre Brenner și o fetiță în halat cu o cască cu fire și un tatuaj pe antebraț cu 011. Alice a văzut-o folosindu-și *puterile*, aruncând un om cât colo doar cu un gest.

— Părea un experiment. Nu pot fi sigură, dar părea foarte real.

011 îi amintea lui Terry de numerele din dosarele pe care le găsisese în biroul lui Brenner. Asta însemna că și Kali avea un număr?

— Kali a venit să mă vadă azi. Are puteri. Nu știu cum altfel să le descriu.

Terry le-a povestit pe scurt despre întâlnirea lor și despre aptitudinile pe care fetița le demonstrase.

— Eu cred ce ai văzut tu, i-a zis apoi lui Alice.

— Hm, a făcut Gloria, trăgându-se de buză. Cum arăta fetița ta, Alice?

— Avea părul scurt și castaniu – foarte scurt, ca al fraților mei sau ca și cum fusese ras și abia începuse să crească la loc. Mătușa mea a avut cancer... Poate că... Era prea slabă, dar părea sănătoasă.

Alice a închis ochii și i-a redeschis.

— Poate în jur de doisprezece sau treisprezece ani. Pielea albă. Ochi mari, pătrunzători.

Terry s-a încruntat. Presupusese că Alice avusese o viziune cu Kali.

— Și Kali a ta? a întrebat Gloria.

— Nu, a răspuns Terry. Nu e ea. Nu poate fi. Ea e mai mică.

S-a așezat în genunchi și a ridicat mâna ca să arate cu aproximație înălțimea lui Kali.

— Cinci ani, aș zice; pielea închisă la culoare, părul negru până la umeri. Cred că asta confirmă că

sunt mai mulți copii acolo. Cum de te-ai gândit să întrebi? i s-a adresat Gloriei.

— Puterile pe care le-ați descris amândouă... Evident, n-am auzit niciodată să existe așa ceva cu adevărat, dar dacă ar exista... Nu par la fel. Adică, aceeași persoană nu ar avea ambele tipuri de puteri.

— Ai scos asta din benzile desenate, a remarcat Ken.

— Și? a întrebat Gloria.

— E ciudat că ai văzut numărul 011, a comentat Terry, gânditoare. Îmi amintesc că am văzut dosare doar până la 010.

Gloria a explicat ce era evident.

— Poate încă aduce subiecți noi.

— Trebuie să oprim chestia asta, a spus Alice înfierbântată. Se folosește de copii. Sunt sigură.

— De acord.

Terry avea senzația că le scapă un lucru esențial.

— Alice, crezi că faci proiecții astrale?

— Crezi că Alice a văzut asta chiar în timp ce se întâmpla? a întrebat Gloria. Pe fată și pe Brenner.

Alice a ridicat din umeri neajutorată.

— S-ar putea. Nu m-am gândit prea mult la cum funcționează.

— Avem un singur lucru de făcut.

Terry și-ar fi dorit să înțeleagă cum funcționa *oricare* din lucrurile acelea. Se aflau pe un teritoriu necunoscut.

— Trebuie să aflăm câți copii sunt, să știm exact ce face Brenner cu ei. Kali a spus că Brenner nu-i face rău, dar ea are doar cinci ani. S-ar putea să fie nevoie să organizăm o misiune de salvare.

— Dar nu știm dacă el e papă, a zis Ken încetișor. Dacă nu e, asta ar fi răpire.

— Am spus poate, a explicat Terry. Dar ai dreptate. Între timp, Alice, fii atentă ce mai poți vedea.

— Nu pot s-o controlez, a ezitat Alice.

— Încearcă. El se bucură de toate avantajele. Trebuie să folosim tot ce avem.

Terry părea mai încrezătoare decât era.

— Nu o să ne ușureze sarcina de a obține răspunsuri.

Alice a încuviințat scurt din cap. S-a ridicat în picioare și a întins mâna.

— Dacă suntem o frăție, eu vreau să fiu Galadriel^[14], a declarat ea.

— Galadriel nu face parte din frăție, a spus Terry, ridicându-se.

— Nu-mi pasă! a zis Alice. Nu sunt multe femei dintre care să alegi în cărți. Vreau să fiu Galadriel.

Ken s-a ridicat în picioare.

— Și Brenner e Dușmanul.

Gloria a clătinat din cap și a sărit jos lângă ei.

— Sunt singura care nu a citit cărțile astea?

— Da, au răspuns Alice și Ken împreună.

Alice a dat aprobator din cap spre el. Măcar de data asta.

— Puneți toți mâinile aici! a cerut Alice.

Așa au făcut.

— Și acum? a întrebat Ken.

— Acum, la *unu*, a zis Terry, amintindu-și de meciurile de fotbal din liceu și de grămadă. Pentru Frăția Laboratorului!

Râsetele erau stânjenite. Genul de râs care apare când, de fapt, nimic nu e amuzant.

6

O săptămână mai târziu, Terry a închis ochii și a așteptat răbdătoare ca drogurile să-și facă efectul. Era mult mai obosită de câtăva vreme, dar în ultimele două zile simțise o energie reînnoită. Aproape ca nerăbdarea. Mai putea găsi vidul, la fel ca data trecută?

Brenner fusese elegant și grijuliu și-i dăduse un supliment de vitamine pentru acasă. Era ceva nou. „Unele medicamente pe care le folosim s-ar putea să aibă efecte secundare... umflături abdominale sau greață. Dă-mi de știre dacă se întâmplă – nu merge la doctorul tău obișnuit, pentru că nu va ști ce să facă. În orice caz, acestea ar trebui să-ți ajute

creierul să se refacă după efortul la care l-am supus aici.”

„Ăă, mersi!” spusese ea și-și mușcase limba ca să nu întrebe de ce erau supuși la efort și dacă primeau vitamine și copiii pe care îi au aici. Poate primeau din cele noi, cu familia Flintstone. Oricum ar fi fost, avea să le arunce de îndată ce ajungea acasă.

Acum poate că îi spunea să meargă mai departe, dar Terry se concentra atât de tare, încât nu ajunsese nimic până la ea. Nu asculta intenționat sunetul acelei voci mângâietoare prefăcute. Inspira și privea în interiorul ei, imaginându-și că merge înainte... tot înainte...

A călătorit printr-un deșert care s-a transformat în holul cu gresie de afară, apoi în gheață, care îi făcea picioarele atât de reci, încât tremura. Prima apă la care a ajuns era lângă o plajă. Avea nisip între degete, un ocean dintr-o vacanță de vară. Stătuseră într-un motel, la o stradă distanță de valuri, cu unul dintre prietenii soldați ai tatălui ei și familia lui. Terry trăsesese cu urechea la conversația mamelor, care noaptea stăteau la mesele de afară, în timp ce copiii se jucau sărind de pe platforma de scufundare. Abia dacă-și aminteau că Terry nu înota, așa că putea să rămână și să prindă frânturi de conversație.

— *Coșmaruri?*

— *Da, uneori e atât de rău, încât nu doarme zile întregi...*

— *Se ia de tine? De fete?*

Acestea formau o mare parte din ideea ei despre maturitate. Acum, când rătăcea prin testul cu LSD, a decis că da, avusese dreptate, dar era și mult mai ciudat.

Atunci a înconjurat-o întunericul pe care îl căuta. Acel nicăieri-pretutindeni. Nu știa cât durase să ajungă aici. Dar amintirile, acel dor din ele... I se părea cumva că amintirea și vidul erau similare. Un spațiu care lega oamenii.

Niciun miros, niciun gust.

Nu era nimic aici, nimic în afară de Terry.

Până când a văzut o figură în fața ei.
Gloria. O luminează în întuneric.
Cealaltă femeie stătea cu ochii închiși.
— Gloria, trezește-te! a șoptit Terry.
Nu dădea vreun semn că o vedea sau că o auzea pe Terry. Pe urmă a dispărut într-o clipă.
Terry a mers mai departe, cu picioarele plescând prin apă. Dar nu a mai văzut nimic altceva. Era singură.
În cele din urmă, Terry a deschis ochii și s-a prefăcut că-i povestește la comandă doctorului Brenner secretele din trecutul ei. Cu cât el știa mai puțin despre noua ei abilitate, orice ar fi fost, cu atât era mai bine.
El nu a mai părăsit încăperea, așa că nu avea cum să ajungă din nou la Kali.

7

Cuptorul făcea bucătărioara de acasă extrem de călduroasă și foarte primitoare. La radio, o orchestră cânta muzică de Crăciun și, de data asta, Terry nu avea nimic împotriva.

— Nu face asta! a tachinat-o Andrew. Nu ucide din nou!

Terry a luat un omuleț din turtă dulce, cald încă, de pe foaia de copt, l-a ridicat și i-a mușcat capul.

— Bietul domn Dulce!

Andrew dădea întristat din cap.

— Domnul Dulce? a întrebat ea cu gura plină.

— Prenumele e Turtă. Numele, Dulce. Sau așa era, până când a murit, fiindcă și-a pierdut capul dintr-odată.

Terry a izbucnit în râs.

Chiar și laboratorul Hawkins lua pauză de sărbători. Avuseseră două săptămâni libere și, cu toate că Terry abia aștepta să se întoarcă la investigație, se bucura că *nu* mergea acolo. Andrew trebuia să se ducă la părinții lui pentru sărbătoarea de a doua zi, dar aveau să petreacă Ajunul Crăciunului împreună la Becky. Că tot veni vorba...

— Vă sărutați? a strigat sora ei. Sau e cale liberă?
— Nu pot să mă sărut și să râd în același timp, a răspuns Terry.

— Ai putea, cu exercițiu.

Andrew s-a aplecat și a sărutat-o pe nas.

— Vin! a anunțat Becky. Trebuie să mă apuc de cartofi.

Și Becky era într-o dispoziție mai bună decât de obicei. Primele câteva zile fără părinții lor fuseseră cumplite. Trebuse să se prefacă de dragul lui Terry, dar niciuna dintre ele nu-și dorise asta. Faptul că Andrew era aici – chiar și cu amenințarea recrutării – făcea casa să pară mai puțin goală. Ea și Becky conveniseră deja să meargă a doua zi la film ca să aibă o ocupație. Rula *Butch Cassidy și Sundance Kid*^[15]. Becky avea o mare slăbiciune pentru Robert Redford.

— Hei, vino aici o secundă! a spus Andrew, trăgând-o pe Terry în camera de zi.

Instalația cu luminițe clipea în brad; același înger pe care îl aveau de când se știa ea se afla în vârf; dedesubt erau împrăștiate câteva cadouri.

— Vreau să-ți dau unul dintre cadourile tale când suntem singuri.

Andrew a scotocit și a scos o cutie de mărime mijlocie pe care o adusese în ziua aceea.

Știa că, dacă o întorcea invers, avea să vadă un dezastru de hârtie de ambalaj și bandă adezivă. O împachetase chiar el. Dar arăta drăguț din unghiul acela.

— O! a făcut Terry primindu-l.

— Haide!

Îi plăcea să deschidă cadouri. L-a desfăcut energic și a icnit, complet uimită.

— Un polaroid? E prea mult!

— O să-ți prindă bine totuși în misiunea voastră.

El a lăsat capul în jos, puțin timid.

— Și, știi, dacă-mi trimiți scrisori, poți să incluzi și poze câteodată. Ca să te văd când sunt plecat.

Lacrimile ardeau în colțul ochilor lui Terry și gâtul i se încordase.

— Nu vreau să pleci.

— Nici eu.

Era un cadou potrivit, chiar dacă nu era ceea ce-și doreau amândoi cel mai mult.

CAPITOLUL ȘAPTE ÎN PĂDURE

Ianuarie 1970
Bloomington, Indiana

1

Alice aștepta în întuneric, lângă ușa de la garaj. Creștea în ea o neliniște, dar fără tenta negativă pe care o avea de obicei. În timpul vacanței se gândise *cum* să-și folosească viziunile ca să ajute și era convinsă că merita să încerce. Și era nerăbdătoare să-și vadă prietenii. Se înțeleseseră că ar fi bine să se adune în noaptea dinaintea primului drum la laborator de după vacanță.

Acum se ascunsese și urmărea să vadă faruri la ora stabilită, 23.00. Când a auzit în sfârșit zgomot de pași, a aprins luminile și a sărit.

— Bau!

S-a auzit un țipăt, iar Gloria și-a lipit mâna de piept, în dreptul inimii, pe bluza perfect călcată.

— Felicitări! a spus ea. Ai reușit să-mi provoci un atac de cord.

— Ei, haide! A fost o glumă.

Alice a înghiontit-o în umăr.

— Am eu grijă de tine. Și te-am învățat să spargi o broască.

— Așa e.

Gloria a râs. Apoi s-a întors și a strigat în noapte.

— Alice e într-o stare ciudată – așteptați-vă la surprize!

— Știam asta deja, i-a strigat Ken.

Gloria și Alice au dat ochii peste cap.

— Credeam că un clarvăzător o să ne fie de mai mare ajutor, a comentat Gloria încet.

— Simpatia mea pentru el crește, a zis Alice.

— Ca un fel de algă specială și foarte atrăgătoare, a aprobat Gloria, cu o mișcare din cap.

Terry și Ken au intrat împreună. De două săptămâni și jumătate nu se văzuseră. Două săptămâni și jumătate fără dubă, fără laborator, fără LSD și fără curent. Sau monștri.

— N-ar trebui să vorbești despre oameni când nu sunt prezenți să se apere, a spus Ken.

— Lasă asta! i-a retezat-o Terry, apoi a dat la iveală o prăjitură într-un vas rotund. Declar deschisă această întâlnire a Frăției! În plus, am adus plăcintă!

— Dar fără Andrew? a întrebat Alice.

Terry s-a posomorât.

— Nu pot să-i spun despre Brenner și recrutare... s-ar îngrijora prea mult pentru mine după ce pleacă.

— Îi faci o favoare.

Gloria a pus încet mâna pe brațul lui Terry, iar Terry a dat din cap.

— Și vă fac *vouă* o favoare.

Ken ținea un teanc de farfurii de carton și patru furculițe de metal.

— Am adus cele necesare ca să mâncăm plăcinta.

Terry s-a prefăcut că șoptește.

— Și nici măcar nu i-am spus.

Alice s-a întins și a luat o furculiță de pe farfuria de sus, apoi a înfipt-o direct în plăcintă și a luat o îmbucătură.

— Caramel, a spus ea.

— Ce e caramelul, de fapt? a întrebat Ken. Scotch cu unt?

— Raiul, a răspuns Alice.

— Zahăr brun și unt de obicei, uneori cu puțină vanilie, a precizat Gloria.

— Gătitul e doar o altă formă de chimie, a adăugat când toți s-au uitat la ea.

Lui Alice nu-i venea să creadă.

— Ai mai multe talente decât orice altă persoană pe care o cunosc, Gloria Flowers.

— Și tu la fel, Alice Johnson.

— Frăție, picioarele lui Terry Ives sunt obosite după o tură la restaurant, toată seara. Putem să luăm loc?

Terry s-a dus glonț în aceeași zonă pe care o ocupaseră prima dată când veniseră în atelier.

Alice avusese emoții înainte să-i aducă aici. Iubea atelierul cu izul lui de unsoare, de ulei și de mașinăriile la care muncea. Conta enorm că nimeni nu râsese de ea. Ba chiar păruseră toți impresionați.

Buldozerul de la întâlnirea precedentă dispăruse, întors acasă. Acum, în locul lui se afla un concasor de granit. Terry s-a lăsat stângace pe podea lângă el, așezând plăcinta cu grijă în fața ei. Lui Alice i se părea că arăta mai puțin obosită după vacanță. Spera că Terry și Andrew petreceau mult timp împreună. Avusese un vis în care se căsătoreau și fiica unuia din verii ei din Canada împrăștia florile la nuntă. Ciudat, nu? I se păruse *doar* un vis, ireal, dar se trezise cu un zâmbet și îl pierduse imediat ce își aminti că el urma să plece dintr-o clipă în alta. În curând aveau să fie chemați primii recruți.

Ken a pus farfuriile și tacâmurile lângă plăcintă. Fiecare a luat o furculiță – chiar și Gloria, care purta pantaloni astă-seară – și s-au așezat cu picioarele încrucișate în jurul vasului ca să ia o înghițitură.

— Mi-aș dori să nu fim obligați să ne întoarcem.

Gloria a fost prima care a adus vorba de motivul pentru care se aflau acolo.

— Dar suntem.

Alice a înghițit.

— M-am tot gândit dacă există un mod prin care să folosesc ceea ce văd ca să ajut... Un mod de a folosi totul în avantajul nostru, cum spunea Terry. Nu cred că poate vreunul dintre voi să ajungă Dedesubt ca mine și v-am spus deja că nu-l pot controla. Cel puțin, n-am reușit încă.

Alice avea o teorie – începea să se descurce mai bine la *văzut*, și consideră că o creștere a intensității curentului electric i-ar arăta mai mult.

— Dar dacă v-aș spune exact ce văd atunci când văd, ca să ne asigurăm că nu se pierde nimic prin traducere... poate am merge într-o adevărată misiune de investigare.

— Dar cum să facem asta? a întrebat Terry, îndesându-și încă o furculiță plină în gură.

— Deci ai încredere că văd ce spun că văd?

Toți spuneau că o cred, dar Alice ar fi înțeles și dacă n-ar fi crezut-o.

— Fetița? Monștrii?

Terry nici nu a ezitat.

— Da.

— De ce nu te-aș crede? a întrebat Ken.

Gloria a dat aprobator din cap.

Terry a pus jos furculița.

— Ai o idee despre cum s-o facem, nu-i așa?

Aici apărea un aspect delicat. Alice și-a strecurat un deget în gaica de la cureaua salopetei.

— Am, dar speram că el – s-a uitat la Ken – are o idee mai bună. Nu cred că o să vă placă a mea.

Ken a clătinat din cap

— Nu am nimic. Nu așa funcționează darul meu.

— Dar cum funcționează? a întrebat Alice.

Voia să știe măcar atât.

Ken a răspuns cu calm, iar Alice l-a admirat din nou.

— Am senzații, uneori gânduri complet formate, și am sentimentul profund că sunt adevărate. Așa cum am simțit impulsul de a lua ziarul în ziua în care a apărut anunțul cu experimentul. Mai târziu, am văzut o imagine cu patru oameni și m-am gândit: „O să fim importanți unii pentru ceilalți.” Nu pot să explic mai bine. Îmi pare rău.

— Nu, mie îmi pare rău.

Alice trebuia să le povestească despre planul ei, așa cum era. Reprezenta un lucru important pentru ea și trebuia să lupte pentru el.

— Ai vreodată gânduri și senzații pe care ți-ai dori să nu le ai? l-a întrebat Gloria pe Ken.

— Da.

— Despre vreuna dintre noi? a întrebat Terry, privindu-l țință.

— Nu încă.

— OK, a zis Terry și i-a făcut semn lui Alice. Zi mai departe! Spune-ne ideea ta proastă ca să o

putem respinge.

Chiar nu avea să le placă, dar era cea mai bună posibilitate la care se gândise. *Singura* posibilitate. Înțelegea mașinăriile și le putea decoda pe cele din laborator; poate era capabilă să creeze efectul de care ea credea că aveau nevoie ca să-și deschidă mintea și mai mult.

Dar – chiar dacă funcționa – era nevoie de un șoc puternic pentru sistem. Sistemul ei.

Alice a răsuflat adânc.

— Are legătură cu curentul electric.

— Ai dreptate, nu-mi place, a replicat Terry. Continuă!

— Nu știu dacă mai există vreo explicație, dar știu că am, mă rog, viziuni – așa mă gândesc eu la ele – doar când primesc medicamentele și tratamentul cu șocuri.

Alice se uita la plăcinta acoperită cu frișcă, acum pe jumătate mâncată. Se temea că, dacă se uita la ceilalți, aveau să vadă cât de ridicolă se simțea. Cuvântul „viziuni” îi dădea impresia că era vreun duh foarte important sau ceva. Și nu era așa.

Cum nu o întrerupea nimeni, a vorbit mai departe.

— Dacă mi-ați putea administra voi șocul, atunci eu aș putea să fac restul. Ați fi acolo să luați notițe.

— În niciun caz, a spus Terry. E prea riscant pentru tine. Nu am de gând să-ți administrez electroșocuri.

— E ceva ce pot să fac, a zis Alice. Nu pot să trăiesc pur și simplu știind că aceste fete suferă, iar eu aș putea să confirm lucrul ăsta. Nu e cu nimic diferit de ce mi se întâmplă în fiecare săptămână. Vreau s-o fac.

Gloria a ridicat mâna când Terry a dat să o contrazică.

— Cât de sigură ești că merită? Nu avem cum să ne bazăm pe fapte, așa că mergem pe instinct.

Alice s-a relaxat puțin atunci când a auzit sinceritatea din întrebarea Gloriei.

— Aș zice, aproximativ optzeci și cinci la sută.

— Pot să fac niște cercetări, s-a oferit Gloria, să descopăr ce intensitate a curentului e sigură.

Alice a ignorat-o. Avea să afle singură ce intensitate era necesară.

— Ar fi un risc pentru Alice, a spus Terry.

Ken a adăugat încetișor:

— Își asumă deja un risc. Toți o facem.

— Dacă reduce timpul pe care trebuie să-l petrecem acolo, merită.

Alice se ruga de Terry.

— Știi că am dreptate. Amintește-ți ce i-a făcut lui Andrew!

Și ție.

Terry și-a împreunat mâinile în poală.

— Nu putem risca s-o facem în laborator. Doctorul Brenner nu trebuie să descopere de ce ești în stare... Știm cum își tratează el subiecții. Probabil crede că monștrii sunt niște transe care merg prost sau îi face plăcere să te vadă cum te chinui. Dacă ar afla că l-ai văzut pe el sau pe copii, cine știe ce-ar face? Faptul că vezi lucrurile astea e ceva de care s-ar agăța și nu ar mai renunța.

— Dar aparatul de electroșocuri e în laborator, a subliniat Gloria.

Terry le-a aruncat tuturor o privire.

— Alice, poți să construiești un aparat asemănător?

— Dacă pot?

Alice a cântărit ideea. Își dorea să fi desfăcut deja unul în bucăți. O parte din planul ei era să descopere cum să-l folosească pe cel pe care-l aveau.

— Pot să fac unul mai bun. Deci, vă gândiți că am putea s-o facem aici? De unde luăm medicamentele?

— Eu încă am doza pe care am ascuns-o, a spus Gloria.

Terry se trăgea de buză.

— S-ar putea să conteze unde ești când ai viziunile. Ar trebui să facem asta la Hawkins.

— Dar credeam că nu vrei să fii acolo, a zis Gloria.

— M-am uitat la o hartă în bibliotecă, atunci când n-am găsit nimic despre Brenner. E o pădure în jurul laboratorului. Dacă ne putem apropia cât mai mult de gardul din jurul lui...

— Dacă ne ducem în pădure, o să mă asigur că aparatul funcționează fără o sursă prin cablu, a precizat Alice.

— E o problemă? a întrebat Terry.

— E o provocare, a răspuns Alice. Nu, o ocazie... să mă dau mare.

Gloria a clătinat din cap.

— Mi se pare un plan nebunesc la fel de bun ca oricare altul. O să am nevoie de câteva zile ca să aflu cele mai bune protocoale. Deci, când o facem?

Terry a ridicat furculița.

— Cred că de îndată ce Alice termină aparatul, dacă nu vine cineva cu o idee mai bună până atunci.

— Nu o să venim, a replicat Ken.

Un vârtej de emoții se rotea în interiorul lui Alice și erau din nou emoțiile acelea negative.

2

Terry stătea pe un scaun într-o cameră din laborator, cu ochii închiși. Brenner o condusese printr-o serie lungă de exerciții de vizualizare – în mare parte, imaginându-și diverse părți ale corpului ei și văzându-le sănătoase și puternice. Ce scop avea, n-ar fi putut spune, dar fusese ușor.

În cele din urmă, tăcuse și o lăsase să meargă mai departe.

S-a trezit înapoi în locul nicăieri-pretutindeni. Vidul. Singură.

Experimentase încercând să găsească pe cineva, ca atunci când o văzuse pe Gloria. Dar nu era nimic. Nicio lumină de niciun fel.

În orice caz, cu toată logica lui Alice, cum că alegerea ei era sigură, Terry *detesta* ideea de a-i aplica șocuri. Încercase să se gândească la un plan ca să nu trebuiască s-o facă. Dar nu găsisese nimic.

Când a apărut Kali în fața ei, apropiindu-se din întuneric, Terry a clipit. Era sigură că fusese o halucinație.

Dar fata a rămas; în jurul lor era doar beznă.

— Kali? a întrebat Terry în gând și a întins mâna.

— Sunt aici, a spus fata. Visez?

— Poate, a sugerat Terry. Ca să vezi!

În orice caz, faptul că vorbea cu Kali, iar Brenner – aflat în cameră, monitorizând-o pe Terry – nu avea habar de nimic, dădea momentului un fior aparte. Din afară, stătea pur și simplu nemișcată, în transă. Se simțea amețită și mulțumită cu ochii închiși.

Terry a lăsat mâna în jos. Nu voia s-o sperie pe Kali, așa că a întrebat ceva banal.

— Ce-ai făcut azi?

Kali i se părea într-o dispoziție deosebită, una proastă.

— Fac imagini cu papá.

— Cum ai făcut pentru mine cu floarea-soarelui? a întrebat Terry.

Kali s-a încruntat.

— Nu.

A ridicat mâna în care ținea un creion colorat. Terry s-a uitat la antebrațul ei și a văzut acolo un mic tatuaj: 008.

— Imagini. Acelea sunt 'luzii.

De dragul lui Kali a încercat să nu arate groaza pe care o simțea văzând numărul.

— Luzii...? a întrebat ea. A, *iluzii*.

— Asta am spus și eu.

Poate că Terry nu stătuse prea mult în preajma copiilor, dar știa că e mai bine să nu te cerți pe acel ton. Trebuia să aibă grijă.

— Papá știe că am vorbit? A rămas secretul nostru?

— Ți-am spus. Papá știe tot. Nu există secrete față de papá.

Spaima a înflorit în sufletul lui Terry. A încercat să n-o lase pe fată să vadă. Îi spusese că se furișase să o găsească pe Terry înainte? Sau, mai rău, o încurajase el?

Kali o privea cu atenția de care era în stare doar un copil care aștepta să dai cumva de gol un lucru esențial. Dacă o întreba din nou direct, Kali nu avea să capete niciodată încredere în ea. Și acum Kali nu avea *nevoie* să iasă pe furiș ca s-o vadă Terry.

— Știu că pare adevărat, dar nu este, a spus ea, privind drept în ochii lui Kali ca să-i vadă sinceritatea. El nu știe că vorbim aici. Știm doar noi două. Ar putea afla doar dacă i-ai spune tu.

Fata a tăcut o vreme.

— O să fac tot posibilul, a rostit într-un târziu.

S-a uitat la Terry cu un interes reînnoit.

— Tu ai prieteni?

— Noi suntem prietene, nu-i așa? a întrebat-o Terry.

Kali a zâmbit, vizibil mulțumită.

— Îmi doresc prieteni mai mult decât orice. Mai ai și alți prieteni?

— O, da, a răspuns Terry. Unii dintre ei chiar sunt în laborator azi.

Când Kali a privit în jur în acel nicăieri-pretutindeni al vidului, Terry i-a explicat.

— Nu *chiar* aici, ci în laborator. Venim toți împreună. Și mai am și alți prieteni. Pe Andrew...

De ce abia era în stare să-i pronunțe numele? I se gâtuisese vocea. *Dă vina pe LSD. Pe Serviciile de Selecție și pe loterie. Pe Brenner.* Se simțea exagerat de sentimentală în ultima vreme.

A înghițit în sec și a continuat.

— Andrew e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

— Nu e drept!

Kali a bătut din picior în apă și un ecou s-a răspândit în valuri prin întuneric.

— De ce ai atât de mulți prieteni? Nici măcar nu ești cu adevărat specială. Papă a spus că o să-mi aducă un prieten, dar a mai spus-o și altă dată.

Fetița avea o criză, și pe bună dreptate.

— Nu mai ai alți prieteni?

De ce ar fi ținut-o separată, dacă mai erau și alți copii ca ea? Doamne, tot ce afla despre Brenner o

facea să-l urască și mai mult!

Kali a clătinat din cap cu fața schimonosită, gata să plângă.

— Ei bine, nu e drept, a recunoscut Terry. Doar mă bucur că suntem prietene. Și ți-ai făcut o prietenă singură, fără niciun ajutor de la papă al tău.

Kali a dat aprobator din cap.

— Trebuie să plec.

Terry mai avea multe s-o întrebe.

— O să mai vii în vizită când poți?

Bărbia ridicată cu mândrie s-a aplecat în semn că da, apoi Kali s-a aruncat spre Terry și a luat-o în brațe. Fetița a strâns-o cu putere pentru scurt timp, apoi i-a dat drumul și a dispărut în beznă vidului.

Ce rezistență la fetița asta! De câtă vreme era sub influența lui Brenner? Terry avea foarte multe întrebări. Simțea că-i alunecă o lacrimă pe obraz, mișcată de îmbrățișarea subită.

Copiii erau istovitori. Dar cumva minunați, nu-i așa?

3

Brenner stătea în spatele unui birou de stejar suficient de mare cât să se înțeleagă ideea. *Această barieră între mine și tine nu e doar simbolică. Suntem separați ca putere în multiple grade.*

— S-au întâlnit cu toții de două ori la garaj, domnule, a spus agentul de securitate, fixând un punct chiar deasupra umărului drept al lui Brenner.

Trucul ar fi păcălit majoritatea oamenilor să-și asume contactul vizual. Dar Brenner nu era ca majoritatea oamenilor.

— Și aveți înregistrări video sau audio?

Privirea pe deasupra umărului său a devenit mai intensă.

— Mă tem că nu am putut face asta. Am trimis pe cineva să facă o verificare, încercând să-i vândă unchiului fetei un sistem de securitate. S-a lăudat puțin cu sistemul lui... nu avem cum să știm dacă

nu ne va filma când le plantăm. Are camere foarte inteligent ascunse.

Brenner nu s-a grăbit să răspundă.

— Așadar... ai venit să-mi spui că un mecanic a întrecut în istețime ceea ce se presupune că este cel mai bun serviciu de siguranță și informații de pe planetă?

— Nu aş folosi aceste cuvinte.

Bărbatul a așteptat și, întrucât Brenner nu a adăugat nimic, a continuat.

— Dar da, dacă alegeți să priviți lucrurile astfel. Am decis că riscul de a fi deconspirați nu este egal cu valoarea filmărilor cu întâlnirile secrete ale unor studenți în care pompați LSD. Am reușit să plantăm dispozitive de ascultare la reședințele Ives și Flowers, la cămine și acasă. Este suficient.

— Ieși afară! i-a zis Brenner.

Bărbatul a deschis și a închis gura, iar Brenner se aștepta la o dispută. Dar bărbatul a dat din cap și a spus:

— Sunteți exact așa cum am auzit.

— Nu știi adevărul nici pe jumătate.

Brenner nu-i înțelegea niciodată pe cei care-și băteau capul cu amenințări colegiale. Nu-i păsa dacă acest om îl plăcea, nu-i păsa cu adevărat dacă îl respecta. Însă îi păsa de respectul față de autoritatea lui.

— De asemenea, domnule agent, a zis Brenner și bărbatul s-a oprit în ușă, te poți aștepta să fii trimis în altă misiune. Munca noastră aici are o importanță crucială, chiar dacă nu o înțelegi. Informațiile secrete sunt secrete dintr-un motiv.

— Abia aștept ziua în care cineva o să vă strice ploile cu toate planurile voastre perverse!

Bărbatul a trântit ușa, fără să mai aștepte răspuns.

Nu prea conta. Oricum n-ar fi primit unul.

Bineînțeles, Brenner i-ar fi putut da lui Terry altă misiune – să pună microfoane în garaj. Dar nu mai avea încredere în ea că nu le va spune celorlalți. Și câtă vreme ea era cu garda sus nu avea nici măcar

siguranța să-i dea o sugestie sub hipnoză ca să uite de asta.

Era timpul să verifice ce făcea Opt, care îi tot dădea desene cu ei doi și o a treia persoană cu capul ca un cerc și un semn de întrebare pe față, reprezentând prietenul pe care i-l promisese. Ar fi trebuit să le adauge la dosarul ei, dar ceva în legătură cu ele îl enerva puțin. Așa că le aruncă.

4

Terry s-a întors și l-a văzut pe Andrew uitându-se la ea.

- Salivam în somn?
- Știi că mi se pare adorabil.
- Adorabil de dezgustător!
- Tu ai spus-o.
- Și-au zâmbit.
- Ce oră e? a întrebat Terry.
- Devreme.

Terry s-a întins și i-a cuprins obrazul în palmă. Prefera să aștepte cu sărutările până se spălau amândoi pe dinți. Răsuflarea de dimineață nu i se părea excitantă. Andrew știa bine asta.

— Atunci, de ce ne-am trezit? a întrebat ea. Ar trebui să ne culcăm la loc?

În ultima vreme, adormea oriunde ca la comandă. Se așeza pe scaun la cursuri? La restaurant, în pauză? Nu o deranja nimeni câteva minute? Bang! Gata. Începuse să dezvolte o teorie, și anume că se întâmpla din cauza lipsei luminii soarelui.

— Ce este, iubitule? a întrebat Terry, pentru că Andrew o privea cu o figură șovăitoare.

— Nimic. Ai vorbit iar în somn.

Ce anume am spus?

— Mereu am vorbit în somn. Cred că Stacey te-a avertizat când ne-a făcut cunoștință.

El a zâmbit șters. Își amintea.

— Așa e. În vis, îmi spui să nu plec. Să rămân.

— Și?

Se temea că poate spusese ceva despre faptul că Brenner era în spatele plecării lui Andrew.

— Ai vorbit și despre Kali și doctorul Brenner.

Nu a continuat, așa că nu putea fi vorba de asta.

— Și ce? a insistat ea.

— Trebuie să vorbim. Despre prima parte.

Terry și-a luat mâna de pe obrazul lui și s-a ridicat în capul oaselor, acoperindu-se cu cearșaful, deși în mod normal l-ar fi lăsat să cadă.

— OK.

— Nu face asta, a spus Andrew, sprijinindu-se de tăblia patului. Uneori chiar și Frodo și Sam trebuie să aibă discuții grele.

Ea își simțea lacrimile, așteptând să se reverse la orice cuvânt al lui. Asta nu se putea întâmpla. Trebuia să fie puternică pentru Andrew. Tatăl ei fusese mereu puternic pentru mama, mama ei fusese puternică pentru ceilalți, iar Terry își pusese în gând să facă același lucru.

Acum e șansa ta, nu o rata.

— Mă bucur că nu ai picioare la fel de păroase ca ale lui Sam.

Era uimită că vocea ei suna normal, calmă.

— Spune!

Încerca să-l țină minte așa, din profil, cum stătea lângă ea. El s-a întors s-o privească. Ochii lui căprui-verzui erau foarte serioși. Părul, ciufulit după somn.

— În regulă. Pentru început, țin să-ți spun că nu vreau asta. Nu vreau nimic din toate astea. Dacă aş putea să mă întorc...

— Dacă ai putea să te întorci, chiar ai face lucrurile altfel?

El s-a gândit o secundă la asta.

— Probabil că nu. Nu vreau să fiu genul de om care nu face anumite lucruri pentru că se teme de consecințe.

— Știu.

Și Terry era la fel. Nici nu era nevoie să-i explice.

Andrew netezea cearșaful pe lângă picioarele lui – un tic nervos.

— Am vorbit cu mama. Vrea să mă duc acasă, înainte să fiu chemat. Să petrec puțin timp cu ai mei și cu bunicii – se agită acolo și nu înțeleg de ce nu vin acasă, dacă nu mai sunt la școală.

— Muncești.

Își luase slujba la motel.

— Dar nu am nevoie, nu chiar acum. Sunt aici pentru tine.

S-a oprit și a inspirat adânc.

— Pare un comportament egoist. Asta a spus mama și mi s-a părut că așa e.

Emoțiile și gândurile au copleșit-o pe Terry. Se așteptase la ceva de genul ăsta la un moment dat, poate nu azi, însă nu la *asta*. Nu ca Andrew să-i spună că era o dovadă de egoism să se poarte ca și cum nu mai aveau mult timp. Pentru că era posibil să nu mai aibă.

În ea s-a aprins mânia față de mama lui. Nu știa cât de îndrăgostiți erau? Nu știa de ce aveau nevoie să fie împreună?

Dar o și înțelegea, într-un fel în care nu-și dorea să înțeleagă.

Dacă ea și Becky ar fi știut că părinții lor nu aveau să se mai întoarcă acasă când erau încă atât de tineri, Terry *ar fi făcut* lucrurile altfel. Ar fi petrecut mai multe nopți acasă în loc să învețe pe la prieteni sau să participe la petreceri în pijama. Ar fi propus partide nesfârșite de Scrabble și unele și mai lungi de Monopoly.

Fiecare părinte cu un copil care putea pleca în Vietnam trebuie să fi avut această starea de spirit. Și, teoretic, nu exista niciun motiv pentru care Andrew să fie aici. Trebuia să meargă acasă să-și vadă familia.

— Are dreptate.

— Terry?

— Are, a repetat Terry. Ar trebui să mergi acasă.

— Vorbești serios? a întrebat el.

— Dar dacă pleci fără să vii să-ți iei rămas-bun, o să fiu obligată să vin în Vietnam și să te omor cu mâna mea.

— Sinistru! a spus el. Te iubesc.

— Mă bucur că am avut perioada asta egoistă împreună...

S-a aplecat spre el, lăsând cearșaful să cadă; la naiba cu răsuflarea de dimineață!

— Și eu mă bucur că încă nu s-a terminat, a spus Andrew.

5

Gloria s-a așezat în spatele mamei ei, care a rămas la locul obișnuit, la tejgheaua din față. Atmosfera de la florărie se liniștise în sfârșit după agitația de peste zi. Băiatul de la livrări ieșise să facă o serie de aranjamente cu o firmă de pompe funebre. Aveau magazinul numai pentru ele.

Casa lor era la mică distanță de florărie, pe West Seventh, dar părinții ei insistau să nu amestece casa cu munca. Prin urmare, magazinul fusese întotdeauna cel mai bun loc în care Gloria să discute subiecte delicate. Nimeni nu se certa în public. Și nu vorbea tare.

— Am uitat să-ți spun, fata mea, a zis mama, învârtindu-se cu scaunul spre ea. A venit revista aia de benzi desenate pe care ai cerut-o... tatăl tău a pus-o în magazinul de cadouri.

— A venit noul *X-Men* și abia acum îmi spui?

Gloria clătina din cap.

Nu se vindea prea bine, așa că tatăl ei redusese comanda. *Cei Patru Fantastici* și *Omul-Păianjen* mergeau mult mai bine. La fel și cărțile cu Katy Keene. La început, tatăl ei nu o consultase și ea îl rugase frumos să-i ia *măcar* ei un exemplar. Jean Grey, fata Marvel cu capacități telechinetice, era personajul ei preferat, de departe. Poate într-o zi avea să existe o fată Marvel care să semene mai mult cu Gloria, dar deocamdată trebuia să se mulțumească și cu Jean.

— Tu și revistele tale...

Vocea mamei ei era afectuoasă, nu critică.

Gloria știa cât de norocoasă era în privința asta. Părinții ei o încurajau să-și urmeze pasiunile, să creadă că putea să facă și să fie orice voia. Câtă vreme proceda așa, reprezenta cu succes numele Flowers. Ei constituiau o parte importantă a comunității. Era un lucru important pentru părinții ei. Întotdeauna fusese important pentru ea...

De aceea nu s-a clintit, în loc să alerge după revistă.

— M-am tot gândit, a început ea.

Mama ei a pufnit, amuzată.

— Asta nu e nimic nou. Tu *mereu* te gândești.

— Mamă, a spus ea, e ceva serios!

Femeia s-a întors să se uite mai bine la Gloria, cumva neliniștită.

— Ce s-a întâmplat, scumpo?

— Nu spun că o s-o fac, mă gândesc deocamdată, a precizat ea.

— Bine, acum deja mă îngrijorezi.

Clopoțelul de la ușă a sunat și domnul Jenkins a intrat grăbit.

— Alma, ai din întâmplare un buchet romantic? Am uitat că sărbătorim cea de-a treia întâlnire.

Era văduv și de curând începuse să se vadă cu femei singure, pe care le cunoscuse la biserică. Se părea că încă nu se obișnuise cu cerințele vieții de burlac.

Gloria a sărit de pe scaun.

— Îl aduc eu. Am exact ce trebuie.

A ales câteva lalele violet, le-a înfășurat în hârtie subțire și le-a legat cu o panglică. Mama ei a primit banii de la domnul Jenkins și acesta a ieșit la fel de repede cum intrase.

— Acum, a spus mama ei, continuă.

Gloria aproape se hotărâse să renunțe. Știa destul de bine cum aveau să se desfășoare lucrurile, dar voia un mod prin care să verifice cât de atent îi supraveghea Brenner. Cât de mult avea să insiste, dacă încercau să abandoneze experimentul.

O școală din California încercase să o atragă ca parte a efortului lor de a alege pe sprânceană

studenți de culoare cu medii excelente la științele exacte. Deși nu avea de gând să plece nicăieri, i se părea o cale sigură de a-i testa influența lui Brenner. Deja era convinsă că el nu era tocmai un Profesor Xavier^[16], ca să fie mentorul cuiva, dar oare era ticălosul desăvârșit pe care ea îl bănuia?

— Știi școala aia de pe Coasta de Vest care îmi dă târcoale? M-am gândit să cer mai multe informații despre un eventual transfer, a spus Gloria.

Trebuia să-și anunțe părinții, pentru că cineva de la birou îl cunoștea pe unul dintre ei sau pe amândoi și avea să le telefoneze.

Mama ei s-a încruntat.

— Dar nu ai creditele de la laboratorul din Hawkins și semestrul ăsta? De ce ai vrea să te transferi?

— Nu sunt sigură că vreau. Laboratorul acela nu e cum mă așteptam.

A trecut repede peste asta, nedorind să explice.

— Doar îmi analizez opțiunile.

— OK, a spus mama ei după o pauză lungă. Dacă asta decizi că trebuie să faci, fetițo, ca să realizezi ceva important, atunci asta trebuie să faci.

A dat aprobator din cap spre Gloria.

— Pot să te ajut mai târziu să începi să pregătești documentele. După cum te cunosc, le ai deja acasă, nu-i așa?

Gloria a dat din cap. Veniseră prin poștă la cămin cu o zi înainte.

— Acum, du-te și ia-ți cartea aia nostimă!

— Mulțumesc, mamă.

Gloria i-a atins mâna și s-a dus alături, după tatăl ei. Mama avea să-l pună la curent, să-l obișnuiască cu ideea, dacă se împotriva. Și nu pleca, de fapt, nicăieri...

Într-o oarecare măsură, Gloriei i se părea încântătoare ideea de a se muta în California, la una dintre școlile care forțau barierele ca să permită accesul femeilor, mai ales a celor afro-americane, în lumea științei la un nivel mai echitabil.

Dar nu voia să fie nevoită să plece de acasă ca să realizeze ceva important. Și nu ar fi trebuit să fie nevoită. Și asta făcea parte din lupta ei.

Era forma ei particulară de cercetare. Bărbații ca doctorul Martin Brenner te prindeau în gheare și nu-ți mai dădeau drumul, mai ales dacă ți-i făceai dușmani. Puteau să lupte cu el, și aveau s-o facă, dar puteau să și piardă. Voia să știe cât de mult s-ar strădui el să-i țină sub control.

Nu se așteptase niciodată ca benzile desenate să fie un antrenament pentru viață, dar nu se așteptase nici să aibă o prietenă care voia să-și împărtășească viziunile cu ajutorul unui aparat improvizat de electroșocuri. Se dovedea că benzile desenate aveau dreptate dintr-un punct de vedere. Să ai puteri însemna să fii în pericol. Și să fii aproape de oameni care aveau puteri te pune în pericol. Iar să fii descoperit de oameni care voiau să controleze acele puteri te pune într-un pericol și mai mare.

De lucrul ăsta era sigură.

6

Terry a apăsă cu piciorul pe frână ca să încetinească. Se oferise să conducă, gândindu-se că mașina ei era cel mai greu de remarcat. Niciun om care ar fi văzut-o parcată la marginea pădurii nu s-ar fi îndoit că se stricase și fusese lăsată acolo în timp ce proprietarul plecase după ajutor sau după o mașină de remorcare.

— Pare un loc potrivit.

Din mașină, Alice cea agitată a arătat cu degetul prin parbriz spre locul lat cu pietriș de pe marginea drumului. Dincolo de el, copaci și întuneric. Dar mai departe?

Gard de sârmă. Lumini de securitate. Laboratorul Național Hawkins.

După ce Terry a parcat, au ieșit cât de repede au putut, Ken și Gloria coborând din spate. Au închis încet portierele.

Terry a descuiat portbagajul. Înainte să poată întreba cum era mai bine să care echipamentul, Alice îl luase în brațe. Forma neregulată a aparatului ei era acoperită cu o pătură din petice.

Aparatul care avea să-i producă șocuri – la propriu – lui Alice.

— Lanterne? a întrebat Alice.

— Unul pentru toți și toți pentru unul, a spus Ken și le-a luat din portbagaj.

Toți aveau lanternă, în afară de Alice.

— Caietul? a întrebat Terry.

— Și creionul meu preferat, a răspuns Gloria.

Ken a aprins lanterna.

— Pot să merg eu în față, a spus el, în timp ce raza de lumină le croia drum prin pădure. Alice, mergi înaintea mea și o să-ți luminez drumul.

— Aș putea să țin lanterna între dinți, a propus ea. Am văzut asta într-un film.

— O să luminez eu pentru tine.

Ken nu a rostit cuvintele ca o întrebare. Alice a cedat și au pornit împreună.

— Ai emoții? a întrebat-o Terry pe Gloria mergând în urma lor și aprinzând lanternele numai după ce au trecut de primul șir de copaci.

Crengile se agătau de mânecile hainei sale de iarnă. În aerul rece, răsuflarea se transforma în ceață.

— Și încă cum! a spus Gloria.

— Și eu la fel.

Terry se simțea și ea încărcată de electricitate, de parcă fusese lovită de fulger și îi curgea curent prin vene.

Terry a privit dincolo de raza de lumină și a văzut două siluete așteptând. Au ajuns lângă Ken și, după câțiva pași, lângă Alice.

— Cât de departe mergem? a întrebat Ken.

— Nu știi? a glumit Terry, dar nu i-a dat ocazia să-i răspundă tăfnos. Aș zice încă vreo trei metri.

A arătat cu o mișcare din cap spre coroanele copacilor.

— Se vede deja pe cer o strălucire de la luminile împrejmuitoare. Suntem aproape.

Au continuat să meargă, cei mai temerari dintre nesăbuiți. Când și-a prins mâneca într-o creangă și a trebuit s-o desprindă, Terry nu s-a putut abține să nu se gândească la Pădurea Bătrână și la salcia rea care aproape i-a ucis pe hobiți (Andrew avusese dreptate că putea să sară peste partea cu Bombadil/Goldderry, măcar de l-ar fi ascultat). Să-și conducă Frăția spre pericol nu părea tocmai indicat, dar unde în altă parte mergeau frățiile dacă nu spre pericol?

Și nici măcar nu îi conduci.

A zărit un spațiu ceva mai larg printre copacii din fața lui Ken și a lui Alice și a rostit în șoaptă:

— Ar trebui să fie în regulă.

Alice a lăsat aparatul jos, apoi și-a șters fruntea. Greutatea era probabil foarte mare.

— Bine. Adică, nu e bine, dar știți ce am vrut să spun.

Am vrut să spun. Terry i-a zâmbit prin întuneric lui Alice. A aprins lanterna.

— Probabil ar trebui să stăm mai mult pe întuneric și să fim cât mai tăcuți.

— O să păstrăm o singură lumină, a spus Ken, dând dovadă de o capacitate organizatorică la care Terry nu se așteptase, dar pe care o aprecia.

A pus lanterna pe pământ ca să lumineze obiectul de sub pătura lui Alice. Ea a dat marginile păturii la o parte.

Și iată-l acolo! Terry a zărit pentru prima dată aparatul la care o vor conecta pe Alice.

— Ar trebui să mă bucur că e prea întuneric să-l văd bine? a întrebat Terry.

— O, Terry! a exclamat Gloria, și în glasul ei se simțea dezaprobarea. Niciodată să nu insultăm munca unui inventator.

Alice și-a pus mâinile în șold.

— Am încercat să-l construiesc în așa fel încât să funcționeze, nu să fie frumos.

Terry s-a dat mai aproape și i s-a părut că a auzit-o pe Alice murmurând:

— Deși eu cred că ești frumos. Să n-o asculți!

Aparatul arăta ca o varietate de piese dispartate îmbinate în stil Frankenstein. Era peste puterea lui Terry să ghicească în lumina aceea slabă care erau componentele și cum funcționau. Dar a recunoscut zumzetul domol al unui motor când Alice l-a pornit. Apoi o vibrație slabă, un amalgam metalic.

— Să-i dăm bătaie! a spus Alice.

— Ia-o mai încet! i-a sugerat Ken. Poate ar fi bine să lași LSD-ul să-și fac puțin efectul înainte, nu crezi?

— A, da, așa e, a răspuns Alice.

Gloria a băgat mâna în poșetă, a desfăcut o batistă și i-a dat lui Alice LSD-ul furat. Alice l-a luat și l-a băgat în gură. În lumina lanternei, mâna îi tremura.

Terry și-a dat seama că, în ciuda bravurii afișate, Alice era la fel de emoționată ca și ceilalți.

— O să fim chiar aici, a încurajat-o Terry și și-a dorit să nu-și fi amintit de cuvintele rostite de Brenner când o scufundase prima dată în bazinul de inhibare a simțurilor.

— Nu mă agitați și mai tare! a cerut Alice.

Însă erau amestecați toți în asta, nu ca Brenner și... oricine. Alice primea electroșocuri de luni întregi și era în regulă. Era tot Alice. Totul o să meargă bine și poate reușeau chiar să afle ceva care să merite riscul.

Terry se ruga.

Alice a pornit aparatul.

— O să vă arăt ce să faceți.

A scos niște electrozi care se ieșeau din mijlocul dispozitivului.

— Pe ăștia i-am furat din laborator.

— Cum? întreabă Terry.

Alice nu înceta niciodată să o uimească.

— Când am desfăcut aparatul lor ca să văd cum funcționează.

Alice a dus degetele la tâmpile.

— Se pun aici.

Terry a întins mâna să-i ia și a simțit plasticul rece în palmă. Trăia o senzație de disociere de parcă ea luase LSD, de parcă plutea deasupra propriului corp, privind întreaga nebunie.

Gloria a preluat controlul, ridicând electrozii și punându-i cu grijă de o parte și de alta a frunții lui Alice.

Alice i-a explicat Gloriei pașii pentru administrarea curentului electric.

— Îți aplicăm șocuri de cel mult două ori, la un nivel scăzut, ca să fim în siguranță, a decis Gloria, apoi a ezitat puțin. Cât de des o fac ei în timpul ședinței?

— E o întrebare bună, a spus Terry, întrucât Alice nu a răspuns.

A întins pătura și s-a așezat, făcându-i semn lui Alice să stea lângă ea. Ken avea să asculte instrucțiunile Gloriei ca să pună în funcțiune aparatul și să ia notițe. Terry o să fie permanent lângă Alice ca să o țină de mână.

— Depinde. Ar trebui să o faceți de două ori în seara asta.

Alice s-a așezat lângă Terry. S-a întins și a tras pătura peste umerii amândurora.

— Deja simt că funcționează, a comentat Alice. Copacii șoptesc. Eu zic să mai așteptați cinci minute și să mă băgați la zgâlțâială.

— Drăguță terminologie, a remarcat Gloria.

Apoi și-a privit ceasul la lumina lanternei.

— Între timp, cineva să-mi spună o poveste, a cerut Alice. Ce ziceți de o poveste cu fantome?

— În niciun caz, a refuzat Terry. Fără povești cu fantome când suntem în pădure și tu ești legată de un motor de mașină. Cineva să spună o poveste bună.

— Ce ziceți de una care să îndeplinească ambele condiții? a întrebat Ken.

Stătea în picioare lângă aparat, dar acum s-a lăsat în genunchi.

— Câtă vreme nu o sperie pe Terry, a răspuns Alice. Și nu e un motor de mașină.

Lui Alice i-a scăpat un râs înfundat.

— Vă imaginați ce tare ar fi? Am folosit o *baterie* de mașină, dar aparatul l-am construit din...

— E timpul pentru poveste! a spus Ken și a bătut ușor din palme.

Terry s-a cuibărit mai bine sub pătură, la fel ca Alice. Dacă uita ce făceau și de ce se aflau aici, aproape își putea imagina că plecaseră într-o excursie cu cortul. Dar, în locul unui foc de tabără, se adunau în jurul unui aparat improvizat de electroșocuri.

— Casa unchiului și a mătușii mele era bântuită, începu Ken.

— Ar fi bine să nu fie înspăimântător, l-a avertizat Terry, simțind cum dispare căldura.

— Nu te muți acolo. Nu o să fie.

Ken s-a aplecat puțin înainte și lanterna i-a luminat fața.

— Mi-e frică, a spus Terry, dar nu și-a putut păstra expresia serioasă.

— Eu nu cred în fantome, a precizat Gloria.

— Eu cred, a spus Alice.

— Unchiul și mătușa mea credeau, a continuat Ken, pentru că au trăit cu una cincizeci de ani. Unchiul Bill și mătușa Ama s-au mutat în prima lor casă în anii '30 și fantoma și-a făcut simțită prezența imediat. Îi plăcea să mute pantofii Amei de la parter la etaj, de la etaj, jos. Îi ascundea curelele unchiului meu. Când se duceau la culcare și el bătea *poc poc poc* în pereți până când Ama îi spunea să „înceteze odată”.

— De unde știau că era un el? a întrebat Terry.

— Habar n-am.

În vocea lui Ken se simțea cum ridică din umeri.

— Au întrebat prin cartier, i-au căutat pe proprietarii anteriori, dar n-au reușit să descopere cine era. Ajunsese mai degrabă un motiv de enervare. Apoi unchiul Bill a intrat în marină și a ajuns în Coreea. Ama susține că a fost o consolare să aibă pe cineva în casă cât timp a fost el plecat.

— Oo, ce drăguț! a comentat Alice.

— El s-a întors, nu?

Terry încerca să nu se uite la umbrele din jurul lor. I se părea că erau tot mai multe.

— S-a întors.

— Vezi, e o poveste bună.

Alice a dat la o parte jumătatea ei de pătură, apoi a tras-o la loc.

— N-am terminat. Când unchiul era în Coreea, unitatea lui a luat parte la o luptă uriașă pentru Rezervorul Chosin. Pe atunci foloseau codul „Tootsie Roll” pentru mortiere. Și cer ei mai multe Tootsie Roll, neștiind dacă vor primi ce trebuie ca să supraviețuiască. Două zile mai târziu, apare următorul transport de provizii cu parașuta și ei dau fuga să-l deschidă și găesc...

— Bomboane Tootsie Roll? a pufnit Gloria. Glumești!

— Nu glumesc, a spus Ken. Operatorul radio sau pilotul nu cunoștea jargonul și a crezut că vor bomboane.

Alice a deschis gura și Ken s-a grăbit să continue.

— Când unchiul s-a întors acasă, bomboanele Tootsie Roll au devenit talismanul lui norocos. A trăit o săptămână cu bomboanele alea. Are mereu una în buzunar. Așa a sugerat să-i dea și fantomei una, așa că au lăsat o bomboană pe noptieră. În noaptea aceea, n-a mai bătut în perete. Iar a doua zi dimineață, bomboana dispăruse. După aceea, i-au lăsat câte una în fiecare noapte și a devenit fantoma lor folosită. În loc să le ascundă pantofii și curelele, uneori o rugau să le găsească și *bam*, apăreau.

— O fantomă care iubește bomboanele Tootsie Roll, a comentat Terry uimită. Bănuiesc că n-ai luat niciuna cu tine. Adică o Tootsie Roll, nu fantome.

— Cred că nici puterile mele supranaturale nu pot prevedea capriciile lui Alice. N-am adus.

Au tăcut o secundă și Terry s-a gândit să ceară încă o poveste. Poate reușeau să amâne chestia asta.

Însă venise momentul.

— E timpul să mă curentați.

Alice a dat iar pătura la o parte, de data asta mișcându-se pentru ca ea și Terry să se țină de mână.

— Știi ce ai de făcut, i-a spus ea Gloriei.

— Sper să funcționeze.

Gloria a pus mâna pe un mâner al aparatului și l-a tras înapoi.

— Ești gata?

Terry s-a uitat la Alice prin întuneric și a văzut-o dând aprobator din cap.

— Gata, a răspuns Terry pentru ea, strângând-o tare de mână.

Gloria a ezitat, apoi s-a mișcat. Terry a închis ochii și a simțit-o pe Alice încordându-se. A scos un sunet și a strâns din dinți.

— Din nou, a spus Alice cu mâinile tremurând.

— Nu, s-a opus Terry.

— Încă una, a zis Gloria. Îmi pare rău.

Alice a tresărit și Terry a scos un scâncet.

— Mai întâi focul, pe urmă splendoarea, a zis Alice clănțănind ușor din dinți. Începem.

Gloria a oprit motorul, a scos electrozii și s-a așezat lângă lanternă cu creionul și caietul.

— Sunt gata, a spus ea.

Ochii lui Alice s-au închis încet.

— O, a spus ea, parcă totul e în jurul meu.

— Ce anume? a întrebat Terry încet.

— Dedesubtul.

Alice a dat drumul mâinilor lui Terry și a arătat spre pădurea întunecată.

— Copacii sunt rupți. Pânze de păianjen și un fel de substanță gumată îi năpădesc. Spori mici zboară prin aer. Un vis care încă nu e foarte rău.

Un fior a străbătut-o pe Terry.

— Poți să mergi spre laborator? a întrebat Gloria, iar Terry și-a dat seama că și ea începea să înțeleagă realitatea.

Se simțea o notă de teamă în întrebarea ei.

— Nu... nu știu. Încerc. Niciodată n-am văzut mai clar ca acum.

Alice a râs, părând netulburată, dar pentru ea era ceva normal.

— Zbor. Am trecut direct prin gardul dărâmat. S-a cam dus securitatea lor.

Ken și Terry și-au zâmbit, dând din cap.

— Mergi mai departe, a îndemnat-o Gloria.

În pădure sunt puține zgomote iarna, cu excepția suierului vântului printre crengile goale.

— Încă zbor, a spus Alice după un minut. Nu sunt monștri. Sunt niște mașini neobișnuite în parcare.

— Cum adică neobișnuite?

Alice nu a răspuns imediat.

— Nu recunosc mărcile.

— OK, mergi mai departe, a zis Terry.

Au așteptat.

— Văd laboratorul, a rostit Alice într-un târziu. E ca un laborator fantomă, e străveziu, dar e acolo. Sunt la o ușă de la un nivel inferior. A intrat un bărbat în uniformă.

— Bine, a spus Gloria.

— Asta ar fi latura nordică, a zis Ken luând notițe.

— Are panou de acces în exterior. Nu pare să fie folosit de multă lume, a zis Alice cu o voce visătoare. OK. Acum sunt înăuntru. Hol lung, cu aceeași gresie, ca al nostru. Mi se pare că totul se estompează. Nu știu cât timp mai am.

— Uită-te în camere! a îndemnat-o Terry. Încearcă să găsești copiii!

Alice a dat aprobator din cap, cu ochii încă închiși.

— Sunt niște bărbați în camera asta – e un birou mare. Lucrează la... un fel de aparat ciudat pe care nu l-am mai văzut niciodată – ca o mașină de scris cu un ecran mare alături. E aprins, un ecran cu... cuvinte.

S-a oprit.

— Bucăți mici și galbene de hârtie sunt lipite peste tot... Bărbatul tocmai a pus un pătrat de plastic negru în aparat.

Gloria nota.

— Poți să citești ce e pe ecran?

— Nu, a zis Alice, e prea neclar. Încep s-o pierd...

— Mergi mai departe, a spus Terry.

Alice a icnit.

— Ce e? a întrebat Terry.

— Fata, a răspuns Alice supărată. E... într-un fel de mașinărie. Brenner o folosește.

— Ce fel de mașinărie? Care fată?

Gloria a ridicat ochii de la notițe.

— E mai mare decât orice am văzut.

Fața lui Alice se schimonosea, concentrată.

— Arată ca un tub rotund, iar fata e pe o suprafață plată în mijloc. Sunt lumini în jurul ei. Brenner tocmai i-a spus să stea nemișcată. Se vede că e speriată.

— Este Opt sau Unsprezece? a întrebat Gloria.

Nostim – Terry nu se gândise niciodată așa la Kali sau la fata misterioasă.

— Unsprezece, a răspuns Alice. S-a mișcat și Brenner s-a înfuriat. O alungă de acolo.

— Du-te după ea! a spus Terry, iar Gloria a încuviințat.

Alice a tăcut.

— Nu pot. O pierd. Au dispărut.

— Unde se duce? a întrebat Terry. Mai vezi și alți copii?

— Nu mai văd. Nu știu. Îmi pare rău.

Alice se legăna înainte și înapoi, tulburată.

Terry a vrut s-o liniștească, dar a întrerupt-o o rază de lumină dinspre laborator. Se auzea vocea unui bărbat care îl întreba pe altul:

— Țsta e sectorul?

— Aici cică s-a văzut o lumină, a spus altul.

— Probabil niște afurisiți de copii care se droghează.

— O să-i băgăm noi în sperieți.

O strălucire se apropia printre copaci.

— Trebuie să plecăm. Stinge lumina! a șoptit Terry.

Dar Gloria o stinsese deja. Terry a ridicat-o pe Alice în picioare.

— Luăm aparatul? a întrebat Terry.

— Eu nu pot să-l car, a zis Alice. Ce se întâmplă?

— Vine cineva încoace, a răspuns Terry.

— Lasă-l! a zis Alice. Dacă îl atingi unde nu trebuie, s-ar putea să fie încă destul de fierbinte ca să te frigi.

— Nu mă frig.

Ken a apucat pătura și a acoperit aparatul, apoi l-a ridicat cu un geamăt.

— Gloria, ia-o înainte! a spus el.

Vocile și luminile se apropiau. Terry se aștepta să pornească și o alarmă, dar nu s-a auzit nimic. O ținea pe Alice de mână și o trăgea după ea cât de grijuliu putea printre copaci, pe întuneric. Pașii lui Ken erau mai apăsați în urma lor.

— Stați! a spus el încet.

S-au oprit.

— Mi s-a părut că aud ceva, a rostit unul dintre bărbați mai aproape de ei acum.

Terry de-abia mai respira. Ce avea să se întâmple dacă erau prinși aici?

Alice s-a aplecat și Terry a văzut-o luând o piatră. A aruncat-o tare printre copaci, în stânga. S-a lovit de ceva cu o bufnitură puternică.

Pașii bărbaților s-au îndepărtat într-acolo.

Gloria s-a întors și a dus mâna liberă la gură, spunându-le tuturor să tacă, apoi au mers spre mașina lui Terry cât de repede puteau. A reușit să bage cheia în încuietoarea portbagajului, recunoscătoare că lăsase portiera deschisă. Au pus aparatul în portbagaj și au urcat în mașină, iar Terry a intrat pe șosea exact când apăruseră niște faruri pe alea laboratorului.

Niciunul nu a vorbit până când nu au avut certitudinea că nu erau urmăriți.

— Am reușit, a spus Terry, răsuflând zgomotos.

— La mustață, a adăugat Gloria de pe bancheta din spate.

— Te-ai descurcat minunat, Alice! a spus Ken de lângă Gloria.

Alice a oftat pe scaunul din față.

— N-am văzut destul. Nici pe departe.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Terry era să fie de acord.

— Am reușit. Asta contează, a spus ea.

Spera să fie adevărat.

Dar toți stăteau tăcuți, iar Terry a presupus că motivul era că simțeau și ei, la fel ca ea, că suferiseră o înfrângere. Ce aflaseră nou?

Părea că nimic.

CAPITOLUL OPT ALTE SECRETE, ALTE MINCIUNI

Februarie, 1970
Bloomington, Indiana

1

Lui Terry îi era dor să aibă intimitatea relativă a apartamentului lui Andrew în care să se retragă. Mai ales în asemenea momente, când stătea în holul aglomerat al căminului, lângă telefonul de pe perete – unde dispunea de maximum zece minute înainte ca altcineva, care voia să-l folosească, să se uite urât la ea.

— Bună ziua! a spus femeia.

— Bună ziua, doamnă Rich...

Terry își tot muta greutatea de pe un picior pe altul. O strâneau pantalonii pentru că mânca din cauza stresului, așa că azi purta fustă. Chiloții de nailon cu nume ridicol, Panti-Legs, de dedesubt erau de un milion de ori mai buni decât jartierele și brâiele cu care crescuse, dar perechea ei preferată o strânea acum la mijloc. *Așa ține patriarhatul femeile supuse*, și-a spus ea. *Cu lenjerie incomodă*.

— Andrew e acasă?

— Îl chem la telefon.

Mama lui Andrew își trăgea nasul de parcă era răcită, dar, înainte să apuce să o întrebe de sănătate, Terry a auzit un zgomot puternic în receptor. L-a ținut la distanță o secundă, apoi l-a strâns mai tare, așteptând.

— Iubito, a murmurat Andrew câteva secunde mai târziu. Spune ceva, vreau să-ți aud vocea.

— Ceva.

Râsul lui aspru și familiar răsunând acum în urechea ei era cel mai frumos sunet pe care ea îl auzise vreodată.

Terry își dorea să fi fost singură, să-i poată povesti despre excursia inutilă pe teren a Frăției.

Însă, în principal îi era doar dor de el.

— Începi cursurile azi? a întrebat el.

— Ieri.

— Și mâine te duci iar la laborator?

— Da.

A ezitat, sprijinindu-și fruntea de perete.

— Probabil n-ar trebui să vorbim despre asta la telefon.

— OK, paranoico...

Vocea lui se schimbase, căpătase o nuanță serioasă, deși cuvintele lui o tachinau. Așa că era aproape pregătită pentru ce urma să spună:

— Am ceva să-ți zic.

Terry voia să alunge solemnitatea subită.

— Lasă-mă să ghicesc... Te-ai născut pe paisprezece septembrie, care întâmplător e prima alegere a loteriei recrutărilor. Protestul împotriva războiului s-a terminat cu tine *la* război.

— Ce fată amuzantă! a replicat el. Dar are legătură cu asta. Am primit înștiințare să mă prezint la controlul medical.

Înseamnă că se va întâmpla. Nimeni nu era mai sănătos ca Andrew. Nicio speranță să fie respins pentru vreo infirmitate medicală, mai ales că nici n-o să pretindă că avea vreuna, așa cum făceau copiii bogați, privilegiați, care nu doreau să-și servească țara. Chiar dacă țara îl trimitea într-o misiune inutilă, pentru care nimeni n-ar fi trebuit să se înscrie.

— Cât de repede?

— Săptămâna viitoare. Nu voi fi trimis imediat, dar...

— În curând.

Terry a oftat în receptor.

— Îți mai amintești ce mi-ai promis?

— Nu-ți face griji. A fost destul de greu să stau câteva săptămâni fără să te văd.

— OK.

Terry se temea să nu plângă, dacă mai rămânea la telefon. Andrew nu avea nevoie de așa ceva.

— Ar trebui să plec... am curs peste un sfert de oră și o văd pe Claire White venind înapoi cu o privire criminală.

Claire urla mereu la telefon la iubitul ei de acasă.

— Te iubesc, scumpo.

— Și eu te iubesc.

Clic. El a închis.

Nu se simțise niciodată atât de departe de un om pe care-l voia lângă ea. A pus receptorul încet în furcă, imaginându-și ecoul sunetului de adio.

Clic.

Să ai o atitudine de adult era o adevărată pacoste.

2

Terry a condus singură în seara aceea spre garaj. Voia să se gândească, iar condusul o ajuta uneori. A plecat cu o oră mai devreme ca să ocolească pe o șosea pustie care avea doar benzi drepte și ocazional câte o curbă; dăduse drumul tare la radio și cânta și plângea alternativ în ritm cu muzica. S-a difuzat și un hit al lui Elvis, *Suspicious Minds*, și cu toate că Elvis nu era preferatul ei, a plâns mai tare și a zâmbit printre lacrimi, gândindu-se cât de mult le plăcea muzica lui.

Mereu visaseră să meargă în Vegas și, dacă ar mai fi trăit, l-ar fi putut vedea acolo. Așa că a cântat versurile despre cum era să fii prins în capcană și să nu poți pleca.

Cathartic.

Spera că scăpase de starea proastă. Dar când a intrat și i-a găsit pe Ken, Gloria și Alice deja adunați, stând pe podea în locul obișnuit, și-a dat seama că totuși cântatul nu fusese suficient de cathartic. Sentimentele s-au involburat în ea și o lacrimă rătăcită i-a curs pe obraz.

Gloria a observat-o prima și s-a ridicat s-o întâmpine.

— Ce e? Te simți bine?

A întins brațele, iar Terry s-a apropiat și atunci lacrimile ei au devenit suspine.

— Îmi pare rău, a spus Terry. Eu nu...

Alice și Ken au apărut în spatele Gloriei.

— Terry ce s-a întâmplat? a întrebat Alice.

Terry a scuturat din cap gândindu-se la cât de caraghioasă era.

— Îmi pare rău. Am încercat să mă eliberez de asta înainte să ajung aici, dar... Andrew a fost chemat la controlul medical.

— Ți aduc niște apă, a hotărât Alice. Asta face mama când plânge cineva.

— Bine.

Terry a consimțit și Gloria i-a dat drumul.

Alice a alergat într-un colț al încăperii unde era biroul. S-a întors cu un pahar de unică folosință plin ochi. Conținutul se scurgea peste margini. Terry a întins mâna după el. Prima înghițitură a calmat-o. A mai luat una.

— E mai bine, a spus ea.

— Mamele știu la fel de multe ca știința, a remarcat Gloria.

— Știința încă nu a descoperit câte știu mamele despre cer și pământ, a spus Alice, uitându-se la Terry.

— M-am întors și Alice citează din Shakespeare, a constatat Ken.

Se dusesese în același colț după Alice și acum venea cu un scaun.

— Tu stai aici, a spus el și Terry nu s-a împotrivit.

Oamenii nesăbuiți, fragili, care aveau crize în fața prietenilor primeau scaune. Era o regulă.

— Ne pare rău pentru Andrew, a declarat Alice, aruncând o privire în jur, în timp ce Ken și Gloria se uitau la Terry compătimator. Nu contează că știi. Acum chiar se întâmplă.

Terry a lăsat bărbia în piept.

— Canada rămâne o opțiune, a spus Alice, cu voce blândă.

— Nu, nu rămâne. El nu vrea să facă asta.

Terry a căutat să se agațe de ultima picătură de calm.

— Îmi pare rău că am abătut Frăția de la scopul ei. Să trecem la treabă. S-a mai gândit ceva la ceva?

Se învoiseră să reflecteze la detaliile oferite de Alice înainte să fie întrerupți în pădure.

După un lung moment în care părea că răspunsul avea să fie nu, Gloria a ridicat mâna.

— Eu cred că am câștigat trofeul seara trecută.

A făcut o pauză.

— Sau am pierdut orice legătură cu realitatea.

Alice s-a înseninat.

— Ce vrei să spui?

— Păi...

Gloria a întins mâna și a ridicat caietul în care-și făcuse notițe.

— E cel puțin la fel de științific ca orice face laboratorul, așa că ascultați-mă.

— *De-abia* așteptăm, fraților, nu-i așa? a întrebat Alice.

— Da.

Terry nu voia să spere prea mult, dar a descoperit că speranța avea voință proprie.

— M-a pus pe gânduri unul dintre primele lucruri pe care le-ai spus, a început Gloria. Că nu ai recunoscut unele mașini. E corect să considerăm asta ceva neobișnuit?

Alice a pufnit.

— Se poate spune și așa. Am crescut cu băieți care făceau schimb de mașini de parcă erau cartonașe.

— Așa că mi s-a părut ciudat că n-ai recunoscut decât una. Știi câte erau?

Alice a clătinat din cap, încruntată.

— Nu-mi amintesc toate detaliile la fel de clar după aceea... de asta voiam să povestesc atunci. Îmi pare rău. E un inconvenient?

— Nu. E doar o informație, a spus Gloria.

— Zi mai departe!

Gloria a continuat.

— Vă amintiți că Alice a intrat în laborator și a văzut diferite lucruri? A menționat o mașină de scris

cu ecran, un disc de plastic introdus în aparat și o mașinărie gigantică în care era fetița. Le-am spus pe toate?

Terry încă nu bănuia încotro bătea, dar era fascinată.

— Da, cred că da.

— Din câte îmi dau seama, nimic din toate astea nu există. Unele din ele seamănă cu chestiile prezise la expoziții și la târguri internaționale, dar care n-au fost încă inventate.

Gloria s-a oprit, de parcă spusese cel mai important lucru.

— Sunt eu greu de cap? a întrebat Ken.

Terry a încercat să lege lucrurile, dar Alice i-a luat-o înainte.

— Brenner, atunci când l-am văzut... era mai bătrân decât e acum, a zis Alice. Nu știu cum de nu mi-am dat seama mai înainte. Cred că ai dreptate.

Gloria a zâmbit.

— Lămuriți-ne și pe noi! a cerut Terry.

Dar piesele s-au așezat singure.

— Serios? Crezi că e...

— Viitorul, a completat Gloria. Viziunile lui Alice nu sunt despre prezent. Sunt dintr-un moment din viitor.

— Când monștrii sunt reali? a întrebat Ken.

Alice s-a strâmbat la el.

— Așa se pare, a răspuns Gloria.

— Viitorul, a repetat Terry. Ce părere ai, Alice?

Alice a clătinat din cap uimită.

— Acum o să văd lucrurile complet diferit. Dar, dacă mă gândesc la tot ce-am văzut, are logică. În măsura în care poate să aibă logică.

Terry s-a sprijinit de scaun. A băut încă o gură de apă. Aveau un răspuns, unul important. Dar...

Viitorul nu constituia un răspuns grozav ca să facă ceva concret să-l oprească pe Brenner. Problema tocmai devenise și mai gravă.

— Întrebarea e cum schimbăm viitorul. E imposibil. Nu?

S-a uitat spre Ken, de la care se aștepta să spună că nu așa funcționează lucrurile. El a ridicat din umeri.

— Unele lucruri par stabilite, dar altele nu. Cine poate spune?

— Dar nu putem să ne apucăm să strigăm „Viitorul! Viitorul!” a spus Gloria. Asta contează doar pentru noi.

— Nu, a rostit Terry.

Avea o senzație de certitudine.

— Ar mai conta pentru cineva. Brenner nu trebuie să afle *niciodată* că Alice vede viitorul. O parte din viitorul *lui*.

Gloria și-a dus mâna la gât. Evident, era o grijă nouă pentru ea.

— Vă imaginați ce-ar face?

Alice se holba la ea.

— Nu vreau. Eu... nu v-am spus, dar a fost mult mai mult curent decât îmi dau ei în laborator. A fost nevoie de el ca să încep măcar să văd clar. Nu pot...

— Niciodată, a asigurat-o Terry. Nu va afla niciodată. Și nu vei mai face asta niciodată.

A tăcut câteva clipe.

— Dar... am găsit o dată dosarele acelea. Aș putea să mă întorc la birou și să obțin mai multe dovezi. E singurul lucru la care mă pot gândi... Știind despre monștri... și că face un fel de experiment cu copii cu puteri, trebuie să încercăm în continuare. E mai important ca oricând să oprim experimentele.

— Sau... a intervenit Gloria.

— Sau? a întrebat Terry.

— Sau am putea să nu ne mai întoarcem acolo. Desfășor și eu un mic experiment pe cont propriu la școală ca să văd cât o să se opună Brenner. Mă prefac că vreau să mă transfer. Mă aștept să apară de îndată ce depun documentele, dar deocamdată nimic.

Alice avea o expresie ciudat de optimistă în timp ce se uita pe rând la cei trei. Terry nu voia să-i dea speranțe încă în privința asta.

— N-aș mai putea să mă suport, dacă nu-l oprim, a afirmat Terry.

Gloria s-a gândit la spusele ei.

— Înțeleg. Crede-mă! Dar ar fi bine dacă am avea o porțiță de scăpare.

— Însă nu avem, a zis Ken încet. Nu plecăm. Nu încă. Nu știu prea multe, dar știu că nu e atât de ușor.

A închis ochii, apoi i-a deschis.

— Toți suntem speriați. Altfel am fi niște cretini.

— Și nu suntem cretini. Uitați-vă ce a descoperit Gloria! Ne avem unii pe alții și n-ar trebui să uităm asta. Suntem cei mai buni aliați pe care îi avem.

Vocea lui Terry șovăia și ea ura lucrul ăsta. Îl ura. Dar emoțiile o copleșeau și nu le mai putea ține în interior.

Trebuiau să se reverse.

— Brenner nu o să ne lase pe niciunul să plecăm fără un motiv întemeiat, a spus Alice. Nu o să renunțe nici la ce o fi făcând el cu copiii. E logic. Așa că trebuie să creăm un motiv. Asta înseamnă să o ajutăm pe Terry să obțină dovezi.

— Și pe urmă? a întrebat Gloria.

Terry își simțea inima în gât și o usturau ochii. A sorbit din apa pe care i-o dăduse Alice.

— O să găsim o soluție, a reușit să spună. Poate găsim un reporter să investigheze.

— Atunci, pentru a afla cum să fim niște neghiobi nobili! a spus Gloria, ridicând mâna ca și cum ar fi ținut un toast.

Ken a expirat zgomotos.

— Cei mai nobili și mai neghiobi, a adăugat el.

Lui Terry i-ar fi plăcut să vadă în mintea *lui*... Ba nu; dacă ceva devenea tot mai limpede, acela era faptul că a cunoaște viitorul nu rezolva absolut nimic.

— O să fie mai greu cu diversiunea de data asta, și-a dat cu părerea Terry. Brenner mă supraveghează îndeaproape în ultima vreme.

Alice își mușca buza.

— Ar fi mai potrivit dacă unul dintre noi ar încerca să intre în biroul lui?

— Nu, a respins Terry ideea din start. A fost deja supărat pe mine, e mai bine să vă țineți la distanță. Acum am un polaroid, la urma urmei... și cred că aş putea să o conving pe Kali să ne ajute.

Terry nu ştia dacă era adevărat judecând după criza pe care o avusese fata ultima dată când vorbiseră, dar ar fi putut să o ajute dându-i ceva de făcut. Terry avea nevoie să o convingă că şi libertatea *ei* era în joc.

Ca să o ajute pe Kali, trebuia ca fata să aibă încredere în ea.

Terry s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să merg acasă şi să dorm, altfel mâine o să plâng toată ziua în fața lui Brenner.

S-a oprit.

— Poate ar trebui să stau trează toată noaptea. O merită.

— Dar tu nu meriți. În timpul şedințelor mele o să mai caut lucruri pe care le putem folosi, a declarat Alice.

S-a ridicat şi a îmbrăţişat-o cu forța pe Terry. Cercul strâmt al brațelor ei şi mirosul vag de unsoare şi de transpirație al hainelor ei de lucru reprezentau o alinare. Apoi a venit şi Ken, cuprinzându-le pe amândouă cu brațele în timp ce Alice se zvârcolea. În cele din urmă, Gloria şi-a întins brațele peste ei. S-au legănat toți puțin.

— Ești mai puternică decât crezi, i-a răspuns Ken lui Terry.

Terry se ruga ca el să fie cu adevărat clarvăzător şi aceasta să fie una din certitudinile lui. Avea nevoie de toată tăria posibilă.

Îmbrăţişarea de grup s-a încheiat când Alice a început să fredoneze un cântec al formației Beatles şi fiecare a luat-o pe drumul lui în noapte.

Terry s-a prăbuşit în patul ei îngust din cămin, i-a făcut semn lui Stacey şi a adormit imediat. A visat că era într-o pădure şi monștrii lui Alice o urmăreau. S-a trezit înainte să afle dacă scăpase.

Ciocănind în ușă, Ken nu era sigur cine o să răspundă și cum o să explice de ce venise. Dar a avut noroc.

— Ken?

Andrew îl privea cu ochii mijiți prin ușa cu plasă de la casa părinților lui. Purta tunsoarea regulamentară pentru armată.

— Ce cauți aici?

Ochii i s-au luminat când s-a uitat dincolo de Ken, la mașină.

— E și Terry cu tine?

— Nu, a răspuns Ken. Am venit singur. Terry nu știe că sunt aici și ar fi bine să rămână așa. Am luat adresa ta de la Dave.

Andrew clipea nedumerit. A ieșit din casă, lăsând ușa să se închidă în urma lui.

— Pot să întreb... de ce?

— Nici nu e nevoie, a răspuns Ken. O să-ți spun eu.

Era surprinzător de greu să fie aici. Casa îi amintea lui Ken de cea a familiei lui. Nu mai fusese acolo de trei ani. Familia Rich avea același gen de casă cu etaj, cu verandă lată din scânduri și un leagăn, aceleași straturi de flori acoperite pe timpul iernii și îngrijite – ar fi pus pariu – de stăpâna casei.

— Poți să intri, a zis Andrew. Probabil că mama o să-ți pregătească ceva să mănânci.

— O să accept invitația, dar putem să rămânem aici deocamdată? a întrebat Ken. Vreau să stăm de vorbă.

— Ești invitatul meu.

Andrew a arătat cu mâna spre leagănul de pe verandă.

S-au dus spre el, iar leagănul s-a mișcat sub greutatea lor.

— Mi se pare ciudat să dau vești proaste într-un leagăn de verandă, a comentat Ken.

— Deci e genul acela de vizită, a oftat Andrew. Nu știu dacă te cred că ești clarvăzător. Ai venit să-

mi spui că nu o să supraviețuiesc?

Ken a lăsat un picior în pământ ca să oprească mișcarea leagănului. *Gata.*

— Nu, frate, nu știu nimic despre asta.

Ken a făcut o pauză.

— Am încercat să văd ce se întâmplă cu tine și cu Terry, dar nu am decât o senzație. Se chinuie.

— Terry se chinuie?

Andrew s-a arătat sceptic la început. Dar apoi a părut că acceptă.

— Mie îmi ascunde asta. Ce pot să fac?

— De aceea am venit.

Ken tot nu era sigur că făcea lucrul corect.

— N-ar trebui să intervin... așa îmi spunea mama mereu.

Dar mama lui nu avusese mereu dreptate. Acum știa.

— Dacă asta o s-o ajute pe Terry, merită încercat.

— Cred că ar trebui să vă despărțiți. Cât ești plecat. Nu știu de ce, doar am senzația că ar ajuta-o cumva.

Andrew a rămas tăcut.

— Ești sigur că nu vrei să ieși cu ea? a întrebat după câteva clipe.

— Sunt sigur.

Andrew a dat din cap.

— Ei bine, dacă nu mă întorc, ai binecuvântarea mea. Bine, o s-o fac.

— Asta e tot?

Ken se așteptase la o ceartă. Una în care să nu prea aibă ce să răspundă.

— Știu că ții la ea. Dacă o s-o ajute, sigur. Pare a fi lucrul cel mai potrivit. Ar trebui să fie liberă până când aflăm ce se întâmplă. M-am gândit deja la asta.

Ken se uita la profilul lui Andrew, încercând din răsputeri să-i afle viitorul. Dar, cu toate astea, îi scăpa.

O briză inexistentă sufla pe lângă Terry și copacii din jurul ei trosneau, iar frunzele se loveau unele de altele ca niște dinți. Nu o ajuta faptul că putea să vadă printre ele până la pat, podeaua cu gresie și supraveghetorii ei.

Simți o mână pe umăr.

— Domnișoară Ives?

Vocea unui demon. Dinții lui păreau prea mari, în timp ce-i vorbea.

— Terry? Ce s-a întâmplat?

— Ar trebui să știi, a spus ea sau i s-a părut că așa a spus. Îi era greu să fie sigură. Astăzi, gândurile i se întorceau întruna către pădure și monstru. Doctorul Brenner, în fața ei, îi puneă întrebări care nu ajutau. Câtă vreme se pierduse în pădurile psihedelice, cu un strat transparent între ea și laborator? Patru ore? Cinci? O făcea să se teamă să mai închidă ochii.

Nu izbutise să ajungă în vid și să vadă dacă ar găsi-o din nou pe Kali acolo, să-i vorbească. Din cauza drogului nu-și amintea prea bine de ce avea nevoie de Kali...

Frunzele au foșnit din nou în jurul ei.

— Să-i dăm un sedativ? a întrebat infirmierul.

Doctorul Brenner a coborât mâna pe brațul ei să-i ia pulsul. A încercat să-l îndepărteze, dar el o ținea strâns.

— Dă-mi drumul, a cerut ea. Acum!

Urma unui zâmbet a apărut în ochii lui albaștri ca de gheață.

— Sau ce?

Terry a strâns mâna cealaltă în pumn și a deschis gura să strige...

El i-a eliberat mâna doar pentru a-și pune stetoscopul în urechile ce păreau ascuțite, ca de lup, și a-i asculta inima. Ea a tresărit când metalul rece s-a îndreptat spre abdomen. Inima îi bubuia în urechi și a întins mâna să-l împingă.

— Relaxează-te, a îndemnat-o Brenner, pășind în spate.

Apoi, i s-a adresat infirmierului:

— Funcțiile vitale sunt în regulă. Pulsul e mărit, dar nimic ce nu se poate explica prin stresul provocat de halucinogen.

— Vrea să spună că am o transă proastă, i-a explicat Terry lacheului peste umărul lui Brenner și a dat din cap dintr-o parte în alta. Vreau să mă lăsați în pace.

— O să fim aici până îți revii, a spus Brenner.

Ce era nuanța aceea de încântare din glasul lui? Sau ei îi juca mintea feste?

Orice ar fi fost, Terry a închis ochii și, înăuntrul ei, a luat-o la fugă. În sfârșit, găsisese asupra cărui lucru să se concentreze. Asupra dorinței de a nu fi în preajma doctorului Martin Brenner. Și, în cele din urmă, a scăpat de pădurea întunecoasă și de încăperea aceea. Vidul o înconjură. Picioarele îi plescăiau în apa pe care o asocia cu acest nicăieri-pretutindeni.

A deschis ochii în întunericul pașnic din jur. Răsufla greu, încă supărată.

Se mai liniștise când Kali a apărut.

Fata țopăia către ea, stropind cu apă prin beznă.

Această biată copilă trecuse prin mai multe decât își putea imagina Terry. Bineînțeles, studiile lui Terry o pregăteau, teoretic, să lucreze cu copii. Practic, cel puțin sub influența drogului, să vină să discute cu Kali după ultima lor conversație era ca și cum ar fi mers legată la ochi pe un câmp presărat cu mine. Izbucnirea lui Kali cauzată de faptul că Terry avea atâția prieteni și îmbrățișarea aceea puternică. Tânjea după fetița mânioasă, dulce și singură.

Terry a încercat să nu arate cât e de ușurată că o vede aici. Nu voia să o sperie.

— Bună! a zis Kali. Am cerut un calendar și mi-au dat unul! Marchez fiecare zi și zilele de joi sunt ale tale.

A spus-o cu timiditate.

Terry s-a aplecat ca să fie la nivelul ei. Lui Kali nu părea să-i placă prea mult să fie atinsă, dacă gestul nu venea din partea ei, așa că Terry s-a abținut să-i dea o șuviță de păr după ureche.

— Calendarul tău are poze?
 Kali a ținut scurt.
 — Are câte un animal pentru fiecare lună! În februarie e un tigru.
 — Tigrii au colți mari, a spus Terry.
 — Tigrii *rag*.
 Kali a scos un sunet ca un mârâit și a început să-i dea târcoale lui Terry. Fata s-a oprit brusc.
 — Mama scotea sunetul ăsta și-mi spunea o poveste despre un tigru! Am primit numele unei zeițe. Purta piele de tigru și era aprigă în luptă.
 Deci fata avea o mamă undeva.
 — Unde e mama ta acum?
 — Nu mai e.
 Bucuria lui Kali a dispărut. A lovit cu piciorul în apă.
 — Nu mai e, nu mai e, nu mai e.
 — Nici a mea, a zis Terry.
 Kali a ridicat din umeri.
 — Kali, de cât timp ești aici?
 Însă Terry și-a dat seama că nu asta era întrebarea potrivită.
 — De cât timp ești cu doctorul Brenner?
 Tot nu era bine.
 — Papá, adică.
 — Înainte nu aveam calendar. Nu știu.
 — Ai spus că ți-au dat un calendar – cine ți l-a dat?
 — Supraveghetorii mei, a răspuns Kali. Ajutoarele lui papá.
 Terry încerca să-și mențină vocea calmă.
 — Deci locuiești aici?
 — E casa mea deocamdată.
 Kali a ridicat iar din umeri.
 Da, *doar* deocamdată, voia Terry să spună, dar a tăcut.
 — Papá se supără vreodată pe tine?
 Kali a dat aprobator din cap.
 — Tot timpul. Se enervează atât de tare!
 Fata chicotea, cu adevărat bucuroasă.

— Uneori îmi dă bomboane ca să fiu cuminte.
Așa am primit calendarul.

Terry nu voia să o întrebe ceva care să-l facă pe el să se supere pe ea. I-a venit un gând îngrozitor.

— Îți face... rău? Când se supără?

Kali a rămas pe gânduri.

— Nu chiar. Doar că minte. Încă nu am un prieten.

S-a oprit.

— În afară de tine. Dar jură că o să am unul în curând.

Semăna cu un „nu”. Ceea ce era ciudat... dat fiind ce văzuse Alice că îi făcea el fetei din viitor, felul în care o alunga drept pedeapsă.

Dar Kali nu avea tendința să mintă. Fetița era sinceră. Însemna că nu-i făcea rău, nu în sensul acela. *Doar în sensul în care o obligă să trăiască aici.*

Terry a decis să meargă mai departe.

— Ți-am spus despre ceilalți prieteni ai mei când am fost aici ultima dată, îți amintești? Alice, Ken și Gloria. Iar lor le face rău... nouă. Ne pune să luăm medicamente pe care nu vrem să le luăm. Nu vrem să mai venim aici.

— O să mă părăsești? a întrebat Kali.

— Vrem să plece toată lumea.

Terry se întreba ce ar putea simboliza lumea de afară pentru un copil de cinci ani.

— Ai vrea să mergi cândva la grădina zoologică? Să vezi un tigru adevărat?

— Da, a spus Kali. Și vreau să-i cunosc și eu pe prietenii tăi.

— Într-o zi o să poți, a zis Terry. Vreau să încerc să te scot de aici. Să ieșim toți de aici.

— Papá nu o să ne dea voie, a replicat Kali.

— Poate îl obligăm.

A spus-o cu grijă, pândind reacția lui Kali.

— Ca să-i ajut pe prietenii mei – pe toți, inclusiv pe tine –, trebuie să intru în biroul lui papá data viitoare când vin aici. Crezi că ai putea crea o *diversiune*! Nimic care să-l înfurie prea tare. Trebuie

doar ca el și toți ceilalți să mă lase singură câteva minute.

Kali se gândea la vorbele ei. Nu se grăbea deloc să răspundă.

— Pot s-o fac. Papá merită farse pentru minciunile pe care le spune, a rostit ea când Terry aproape abandonase orice speranță.

— Da.

Terry era întru totul de acord.

— Merită.

— OK! Trebuie să plec!

Kali s-a îndepărtat ținându-și capul în pământ, înainte ca Terry să încerce măcar să o îmbrățișeze.

De ce era atât de nesigură că totul o să meargă bine? În mod special nu o rugase pe Kali să-și folosească puterile, pentru că atunci ar fi fost la fel de rea ca Brenner.

Avea o săptămână la dispoziție să-și facă griji în privința reușitei planului. Deocamdată s-a întors prin vid, plescăind prin apă fără să scoată un sunet. Își imagina tigri fantomă pândind din umbră în timp ce mergea.

5

Alice era la Hawkins de ore întregi și știa că în curând puteau să plece. Nu îndeajuns de repede, dar se agăța de acest gând. Se terminase cu curentul electric pe ziua de azi. Așa că stătea pe marginea patului și aștepta ca întregul maraton să ia sfârșit.

Fusese mai rezervată decât de obicei cu doctorița Parks, răspunzându-i la întrebări cu vorbe alese cu grijă. Doctorița nu păruse să-și dea seama. Ideea că Brenner știa ce vedea ea și ar fi putut înțelege... o speriasse pe Alice până în adâncul ființei.

Dar avea să fie puternică pentru Terry. Și pentru fetița din viitor.

Alice o zărise din nou în viziunile de azi. Repeta ceva pentru Brenner, care părea mulțumit. Apoi creierul ei preluase controlul cu un impuls de imagini întâmplătoare. Seara trecută se forțase

aproape prea mult. Se simțea epuizată, așa că azi avusese grijă să nu insiste.

Măcar dacă ar fi existat o cale să-i spună fetei din viitor că nu era singură, că Alice o supraveghea și suferea pentru ea, că Terry avea să o ajute. Că toți știau de existența ei.

Dar, bineînțeles, nu exista.

Doctorița Parker plecase împreună cu infirmierul, după ce se anunțase în boxe un „cod indigo” în momentul prezent. „Indigo” era un cuvânt drăguț, o culoare drăguță. Sugestia și drogul încă rămas în sistemul ei scăldau camera într-o nuanță aprinsă de violet. Când s-a deschis ușa, Alice se aștepta să apară doctorița Parks și să-i spună că era timpul să plece.

Dar era o fetiță. Însă nu fetița *ei*.

Era cea descrisă de Terry. Alice nu și-o imaginase într-un halat de spital identic cu cel purtat de ea. Fetița era și mai mică, și mai tânără decât cea din viziunile lui Alice.

Alice s-a ridicat din pat și s-a apropiat de ea. Poate avea halucinații. În sfârșit.

— Kali?

A mijit ochii.

— Chiar ești aici?

Fata îi zâmbea.

— De unde știai? Ai știut pur și simplu? a întrebat Kali, apoi a clătinat din cap. Ți-a spus Terry. Speram că ești ca mine. Cine ești tu?

— Sunt Alice.

I-a zâmbit și ea fetei, căci nu putea altfel. Nu era un miraj, nicio viziune provocată de drog. Era în camera lui Alice. *Cum?*

— Ar trebui să fii aici?

— Nu! a cântat Kali veselă. Am fugit. Am vrut să-i cunosc pe prietenii lui Terry. M-a rugat să creez o diversiune. Acum suntem și noi prietene?

— Sigur că da, a spus Alice. Credeam că Terry o să te roage să faci asta săptămâna viitoare.

Acela fusese planul – se schimbaseră?

Fetița a dat ochii peste cap.

— O s-o fac iar.

Alice se tot întrebase ceva.

— Când creezi iluzii, te doare?

— Nu, a răspuns Kali. Mă rog... uneori capul îmi arde puțin.

Alice o privea cum dădea cu degetul sub nas de parcă se ștergea de ceva.

— Curge puțin sânge.

— Ești rănită?

Alice s-a apropiat de ea, hotărâtă s-o ajute, dacă era adevărat. Și-a croit drum printre brațele scurte care se zbăteau și a prins-o pe Kali de bărbie să-i vadă nasul mai bine. Kali nu avea nicio șansă să scape de strânsoarea exersată de Alice cu o duzină de frați și surori ce se zvârcoleau.

— Acum n-o fac, a zis Kali, continuând să se împotrivească. Și oricum, ăsta e prețul când se întâmplă.

— Ce preț?

Kali se îndepărtă de ea.

— Asta spune papă. Prețul 'luziilor.

— Prețul.

Alice a rămas cu gura căscată, apoi și-a amintit că ea era adultul.

— N-ar trebuit să plătești un preț. Ești un copil.

— Ba *tu* ești un copil! a răspuns Kali. Tu nu știi! Tu ești normală!

Alice a pus mâna pe brațul fetei și a ținut-o în timp ce ea încerca să scape.

— Kali, uită-te la mine! Chiar înțeleg. Și nu sunt normală. Ei mă conectează la aparate aici, iar durerea aceea e prețul meu... Prețul lucrurilor pe care trebuie să le văd.

— Ce lucruri?

Kali era curioasă acum.

Alice nu avea de gând să-i povestească despre monștri și fete torturate.

— Tu creezi iluzii, lucruri care nu sunt aici, da? Ei bine, eu văd lucruri care nu se petrec aici, acum, dar sunt reale. Tu creezi iluzii. Eu am viziuni.

— Aha.

Kali se uita la ea. Ochii îi scânteiau.

— Tu ești ca mine. Am o prietenă ca mine! Ken și Gloria sunt și ei ca mine?

— Nu.

Alice a simțit o împunsătură.

— Dar o să te ajutăm toți. Terry nu o să te lase aici.

— Eu te iubesc, Alice. Putem fi tigri.

Kali s-a strâmbat de parcă răgea și a încercat să scoată un sunet înspăimântător.

Alice nu putea să nu râdă, deși o durea inima la gândul că Brenner îi făcea rău fetiței. Până atunci nu simțise niciodată mânia adevărată.

— OK, o să fim tigri.

A împuns-o cu degetul pe Kali în burtică.

— Dar acum n-ar fi bine să te întorci acolo unde ar trebui să fii?

Fata a prins-o de mână și a ținut-o strâns.

— O să plec. Papá nu mă poate găsi aici. S-ar putea să ai necazuri.

Kali i-a dat drumul la mână, apoi i-a făcut semn de rămas-bun și s-a îndreptat spre ușă. Era atât de mică, încât Alice s-a dus după ea s-o ajute.

— Sunt puternică, a protestat Kali când Alice a încercat s-o ajute.

S-a descurcat singură. Era logic – altfel cum ar fi putut ajunge aici?

Lui Alice îi plăceau fetele încăpățânate.

— Se vede.

— Și ne vedem săptămâna viitoare! a spus Kali stând în cadrul ușii deschise încă o secundă. Apoi a adăugat: Am un calendar.

Pe urmă, ușa s-a închis și vârtejul încântător și derutant numit Kali a dispărut.

6

— Unde ai fost? a întrebat doctorul Brenner când Opt s-a apropiat de ușa camerei ei dinspre hol.

Le-a făcut semn paznicilor și celorlalți angajați adunați acolo să se dea la o parte.

— Lăsați-ne o clipă!

— Nu e treaba ta, a răspuns ea, ridicând bărbia cu încăpățănare.

El vedea cum se uitau ceilalți la Opt, practic cu gura căscată. Trebuia să le țină o prelegere despre reacțiile profesioniste față de situațiile extreme. Ca atunci când o fetiță păcălea personalul și ieșea din aripa securizată. Din nou.

Știa că ea nu o vizitase pe Terry, așa că se temea de ce era mai rău: că Opt evadase cumva. Puterile ei arătau că era foarte probabil să încerce într-o bună zi și poate chiar să reușească... dacă nu-i anihila dorința de-a o face. De aceea se purta frumos cu ea. Nu trecuse s-o vadă de câteva zile și era îngrijorat că acesta era rezultatul.

A lăsat ușurarea să-l cuprindă. Un sentiment rar, de care merita să se bucure. Fusesse aici tot timpul. Avea nevoie doar de atenția lui. Atâta tot.

Încă nu ajunseseră în acel punct în care ea să-și folosească puterea *împotriva* lui. Avea doar cinci ani. Și nu era destul de pricepută încât să știe măcar că *voia* să scape. El ar fi trebuit să aibă încredere în protocoale că lucrurile o să rămână așa.

— Unde ai fost? Știu că n-ai vizitat-o pe domnișoara Ives, pentru că eram în camera ei când s-a dat alarma.

— M-am ascuns, a răspuns Opt.

— Unde?

Ochii lui Opt erau cercuri căprui de inocență. Fetița a ridicat din umeri cu un gest exersat.

— Prin apropiere. Voiam să te văd. Credeam că o să te bucuri.

— Doar nu te-ai gândit că o să mă bucur dacă nu te găsesc.

Ea se uita în continuare la el.

— Nici măcar n-ai încercat.

El a auzit un icnet în spatele lui, unul dintre cei care n-ar fi trebuit să asculte. Dacă afla cine era, avea să-l concedieze.

— Sigur că nu, a spus doctorul Brenner.

Ca o măsură de siguranță, a luat-o în brațe. Ea s-a îmbunat.

— Știam că o să te întorci. Să-ți aducem niște înghețată de la cantină?

Cantina avea mereu înghețată pentru toți copiii. Ei erau cel mai ușor de mituit. Plăcerile lor erau simple, iar memoria le era scurtă. Avea să o pedepsească mai târziu, când nu îi priveau ceilalți, într-un fel pe care ea avea să-l țină minte.

Opt a ezitat.

— Noi suntem prieteni?

Brenner habar nu avea ce să răspundă. Nu era întrebarea ei obișnuită, așa că a răspuns ce presupunea el că ea voia să audă.

— Mă ocup de prietenul tău. Promit. În curând.

Opt continua să-l privească într-un fel care lui nu-i plăcea.

— Dar mai întâi, a zis doctorul Brenner, ar trebui să-ți aducem înghețata.

— Da, papă.

El își dădea seama după clipitul des care urmă că fata o să adoarmă până atunci. Trebuia să aibă mai multă grijă să treacă zilnic s-o vadă, chiar dacă nu lucra efectiv cu ea...

Pedeapsa avea să i-o aplice chiar el. Apoi, poate că după aceea *putea* să-l viziteze în biroul lui. Numai că nu-i păstrase desenele. Pe următoarele avea să le păstreze. Pe urmă, *putea* să o țină cât de aproape era necesar.

7

Trecuseră trei săptămâni și februarie aproape se terminase. Terry o așteptase degeaba pe Kali în vid, în timpul ultimelor ședințe. Nu existase altă diversiune majoră în afară de momentul în care doctorul Brenner ieșise din camera ei ultima dată când o văzuse pe Kali. Terry ar fi trebuit să se ducă atunci. Iar acum ar trebui să stabilească următoarea lor mișcare. În schimb, stăteau sub un cer perfect,

într-o sâmbătă neobișnuit de caldă, făcându-i lui Alice pe plac cu o „activitate distractivă”.

Terry privea cu atenție mașina sport a lui Alice, joasă, strălucitoare, de un roșu puternic. Pe parbriz erau punctișoare de vopsea aurie ca niște aripi.

— E a ta? Și cum o să încăpem toți?

Alice a dat ochii peste cap.

— Da, prințesă. Încăpem toți.

Le-a aruncat o privire în chip de scuză lui Ken și Gloriei.

— Deși cine stă în spate nu o să aibă mult loc pentru picioare.

— E excursia lui Terry, a spus Gloria. Merge ea în față.

— Lui Terry nu îi prea plac mașinile, le-a amintit Terry tuturor.

Alice a dat iar ochii peste cap.

— Numai comuniștilor nu le place un Firebird! Mergem la Brickyard. Unchiul meu ne-a obținut acordul să asistăm la câteva ture de antrenament.

Brickyard părea să fie o poreclă pe care cei avizați o foloseau pentru pista de curse unde se desfășura Indy 500. La distanță de o oră. Ce bucurie!

Terry și-l amintea pe tatăl ei cum urmărea cursele la televizor în fiecare an. *OK, poate că ești o adevărată pacoste în momentul ăsta. Încetează odată!*

— Și asta e mașina lui? a întrebat Ken.

Terry și-a amintit unul dintre primele lucruri pe care le spusese Alice vreodată.

— Credeam că o să cumperi un Firebird pentru tine. De cât mai ai nevoie?

— M-am hotărât să-i păstrez, pentru orice eventualitate, a spus Alice.

Ken a atins cauciucul din față cu vârful tenișilor Converse All-Star albi și murdari, în loc să-l lovească și să-i stârnească furia lui Alice.

— E drum lung. Mi-aș dori acum ca iarba să aibă efect asupra mea.

— Nu se fumează marijuana în mașina asta! a replicat Alice, clătinând din cap. Practic, e *nouă*. Și nici măcar nu-i a mea. E împrumutată. Trebuie s-o spăl în fiecare săptămână timp de trei luni.

Gloria a ridicat din sprâncene.

— Lucru pentru care probabil te-ai oferit voluntară doar ca s-o poți conduce.

Alice a ridicat ochii spre cerul albastru-deschis presărat cu nori pufoși. Terry a luat-o ca pe o confirmare.

Era plăcut să pregătească expediția de duminică, dar lui Terry i-ar fi prins bine un pui de somn. Dezvoltase o teorie cum că relatarea lui Alice, că Opt venise s-o vadă, era motivul care o împiedica să o întâlnească iar pe Kali. Sigur aflase Brenner. Se ruga ca fata să fie în siguranță.

Pe urmă, ieri primise un telefon. Andrew avea să se prezinte la instrucția de bază. Avea să vină să-și ia rămas-bun peste două zile. De fapt mai puțin. Mai rămăseseră patruzeci de ore până își va lua la revedere de la omul pe care-l iubea și se ruga ca el să se întoarcă.

Se apropia funia de par și cel mai rău era că Terry se simțea neputincioasă. Nu se mai simțise niciodată așa. Terry Ives era o luptătoare. Așa era ea. Așa își dorise tatăl ei să fie. Persoana pe care mama ei o aproba fără tragere de inimă. Lui Becky nu i-ar fi plăcut nimic din toate astea, dar Terry ajunsese deja prea departe ca să se mai poată opri.

— Nu mai fi așa de încruntată! i-a ordonat Alice, cu degetul ațintit spre ea. Alungă supărarea! Urcă în mașină!

— Bine.

Terry a ridicat mâna și a arătat spre ochi în timp ce-i dădea peste cap. Apoi și-a strâmbat gura într-un zâmbet nefiresc.

S-au urcat toți cu greu. Terry se foia pe scaunul îngust, încercând în zadar să stea confortabil. Pielea scârțâia.

— Mă simt ca un clown, a remarcat Gloria.

— Să *nu* compari această mașinărie frumoasă, această capodoperă a artei mecanice, cu o mașină de clovni.

Alice a pornit mașina și motorul s-a trezit cu un hureit. Apoi a strigat ca să acopere zgomotul:

— Ascultați simfonia asta!

— E tare, a bombănit Terry.

Trebuia să recunoască, mașina mirosea frumos, a nou.

— O să vedeți!

Alice a băgat în viteză și a dat cu spatele prea repede, reușind să o surprindă pe Terry. Apoi a continuat tot așa.

Terry se temea să nu primească amendă pentru viteză, deși Alice în mod evident nu se temea. Înghițeau autostrada și da, sigur, dacă trebuia să recunoască, cam după douăzeci de minute, când Alice încă mai zâmbea la volan, iar ferestrele trosneau când treceau de alte mașini, abandonându-se drumului, a început să-i placă.

Vina o urmărea, dar a respins-o ferm. Nu trebuia să te simți vinovat că trăiai, că erai fericit, că aveai un moment când te prefăceai că, dacă lucrurile nasoale nu ți se întâmplă chiar atunci, nu ți se întâmplă deloc.

Câtă vreme nu te prefăceai la nesfârșit.

Terry s-a întins și a bătut ușor în volan ca să-i atragă atenția lui Alice. A mimat cuvântul *Mulțumesc*.

Alice a zâmbit mai larg și a strigat:

— Cu plăcere!

Râsul Gloriei și al lui Ken din spatele lor suna ca o muzică. Terry ar fi făcut orice să-i protejeze pe cei din mașină. Orice.

CAPITOLUL NOUĂ ÎNTRE ZIDURI

Martie 1970
Bloomington, Indiana

1

Gloria și-a dat seama că se întâmplă ceva de cum a intrat în sufragerie.

În primul rând, mama pregătise salata ei preferată cu jeleu roz și merișoare – o garnitură pe care o păstra de obicei pentru Ziua Recunoștinței. Nu o prea făcea în timpul săptămânii. În al doilea rând, tata pusese un teanc de benzi desenate lângă farfuria ei. Nu le aducea aproape niciodată acasă – îi plăcea când ea venea la magazin și putea verifica toată selecția ca să se asigure că nu făcuse comanda greșit. *X-Men* fusese singura revistă pe care o adora, dar care nu se vindea.

— Ce s-a întâmplat? Buni e în regulă? a întrebat ea.

— Buni e bine, a răspuns mama din capătul mesei. Vino, ia loc!

— Am primit un telefon de la școală, a spus tatăl ei. Au insistat să rămâi, ba chiar ți-au oferit bani de bursă. Doctorul care se ocupă de experiment vine la cină – o să apară imediat. Pare foarte impresionat de tine.

Brenner luând cina la masa părinților ei? După ce o trimisese pe Terry să le pună microfoane. Începuse să spere că poate abandonarea experimentului nu avea să fie atât de dificilă pe cât presupunea. La orice reacție s-ar fi așteptat, însă nu la ceva chiar atât de personal.

— Mă întorc imediat, a spus ea, luându-și revistele. Ar trebui să le duc în camera mea.

Tatăl i-a făcut cu ochiul.

— Nu vrei să te întrebe doctorul despre cărțile astea nostime, nu?

— Exact.

A așteptat până a ajuns în hol și a inspirat adânc. S-a auzit o bătaie în ușă. Nu voia să răspundă.

— Scumpo, vezi tu cine e? a strigat mama ei nu tocmai ca o întrebare.

Gloria a pus revistele prețioase sub un ziar, și-a netezit fusta și a afișat o expresie amabilă. Abia pe urmă a deschis ușa.

A clipit nedumerită văzând-o pe Alice în prag.

— Alice?

— Iartă-mă că am venit fără să sun, dar nu aveam numărul tău. Am sunat la magazin și au spus că ești deja acasă și...

— E în regulă, a spus Gloria și a tras-o înăuntru. Numai că tocmai am aflat că doctorul Brenner vine la cină.

Alice arăta pe atât de șocată, pe cât se simțea și Gloria.

— Micul meu experiment despre ce-o să facă să ne rețină s-a întors împotriva mea. Probabil ar trebui să pleci înainte să ajungă aici.

Gloria s-a încruntat.

— De ce ești aici?

— Trebuie să vorbim despre ceva, a răspuns Alice. Dar ai dreptate, ar trebui să plec.

— Prea târziu, a zis Gloria.

O umbră se apropia de sticla opacă a ușii. A urmat un ciocănit.

— A venit.

— Mamă, poți să mai pui o farfurie? Prietena mea Alice o să stea cu noi la masă, a strigat Gloria.

Mama ei a scos capul pe hol, uitându-se la ținuta neprotocolară a lui Alice.

— Bineînțeles, a spus ea, de parcă n-ar fi dezaprobat faptul că femeile purtau pantaloni la masă.

Gloria își adora părinții. Ura ideea că aveau să se poarte frumos cu Brenner.

Încă un ciocănit. Gloria nu avea încotro, trebuia să deschidă.

— Bună seara, domnule doctor Brenner, a spus ea, afișând un zâmbet cât mai convingător. Bun venit în umila noastră casă! O cunoașteți deja pe Alice, bineînțeles. A venit pentru...

Gloria nu se gândise cum să termine propoziția.

— Cină, a intervenit Alice. Am auzit că bucatele doamnei Flowers sunt legendare. Iar casa asta nu e tocmai umilă.

Când Gloria a ridicat din sprâncene, a adăugat:

— Vreau să spun că e frumoasă.

În orice altă împrejurare, ar fi făcut-o pe Gloria să râdă.

— Ce surpriză plăcută! Nu doar un subiect promițător, ci doi, a comentat Brenner.

— Pe aici, a spus Gloria și a luat-o pe Alice de braț ca să nu fie nevoită să meargă pe lângă Brenner.

Tatăl ei s-a ridicat și au urmat obișnuita strângere de mână masculină și bătaia cu palma pe spate. Mama Gloriei s-a întors cu o farfurie pentru Alice.

— Ne bucurăm foarte mult că sunteți aici, domnule doctor Brenner, a zis ea.

El a dat din cap ca și cum ar fi spus *Bineînțeles* și nici nu s-a deranjat să întrebe cum o cheamă. Normal.

— Acum, a continuat tatăl Gloriei în timp ce le făcea semn tuturor să ia loc și să se servească, spuneți-ne cât de minunată e Gloria noastră.

— Mă bucur că nu o vom pierde în favoarea Californiei, a zis doctorul Brenner, uitându-se doar la tatăl ei. Am vorbit cu colegii de acolo, prieteni de-ai mei, și le-am spus că trebuie să o reținem aici.

Gloria a auzit-o pe Alice icnind.

S-a întins și și-a pus o porție uriașă de salată roz pe farfurie.

— Ia și niște pui, fată dragă, a spus mama ei. Și tu la fel, Alice.

— Sunt curios, Gloria, de ce te-ai gândit să pleci? a întrebat doctorul Brenner, uitându-se acum doar la ea.

— Voiam doar să văd ce opțiuni am.

El a dat aprobator din cap.

— Te asigur că munca mea e cea mai bună dintre toate.

Brenner a continuat, explicându-le părinților ei cât de importantă era, fără să spună mai nimic, de fapt.

Am vrut să putem pleca toți. M-am gândit că întâi ar fi bine să află dacă există vreo modalitate mai ușoară...

Înainte ca Terry să intre din nou în biroul lui să caute dovezi. Acele planuri păreau să întârzie. Terry rămăsese tăcută după excursia lor la Brickyard, o plimbare care se dovedise fascinantă. Gloria o rugase pe Alice să-i prezinte locul și să-i explice cum funcționau mașinile de curse, deși erau puține în ziua aceea. Chiar *fusesse* o „activitate distractivă”, cum promisese Alice.

Asta scotea în evidență cât de neatrăgător era laboratorul. Gloria ajunsese expertă în a evita să-și ia LSD-ul sau cel puțin doza întreagă. O împingea cu guma în obraz, apoi o scuipa în palmă când nu se uita nimeni. Interogatoriile continuau și se prefăcea uneori că e amețită ca să fie interesant. Era exact opusul științei.

Lucrurile pe care le-am făcut noi ca să-i oprim sunt mai științifice. Aparatul de electroșocuri creat de Alice. Nu fusese niciodată mai îngrozită de ceva.

Înainte să o electrocuteze pe Alice, Gloria își imaginase toate posibilitățile, dacă ceva mergea prost și șocul îi făcea rău. Nimeni n-ar fi crezut că se oferise voluntară. Nimeni n-ar fi crezut că o fată ca Alice, fără educație formală, putea să creeze un asemenea lucru. Oamenii ar fi fost mai mult decât pregătiți pentru un scandal în care Gloria Flowers era implicată într-o ciudățenie de experiment în pădure, în urma căruia fusese rănită o tânără. Și cu un bărbat neînsurat alături.

Sigur, se temuse să nu o prindă cei de la laborator, dar îngrijorările ei fuseseră mult mai mari. Unele vieți erau mai ușor de distrus decât altele.

— Nimic nu o să fie niciodată corect, nu-i așa? a întrerupt Gloria perorația doctorului Brenner despre munca lui grozavă.

— Nu, a replicat doctorul Brenner. Lumea nu e un loc corect.

Ridurile de pe fruntea tatălui ei s-au adâncit, așa cum se întâmpla când se gândea intens la ceva.

— În casa asta, totul va fi întotdeauna așa cum trebuie să fie. Dar în afara ei nu, nu o să vă mint. Domnul doctor Brenner are dreptate.

— Mulțumesc, tati.

Faptul că Brenner era aici dovedea acest lucru.

Mama ei a pus mâna pe furculiță.

— Mă bucur să aud că domnul doctor Brenner vă apreciază pe amândouă, fetelor!

Gloria a luat o înghițitură din salata ei roz.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-și supere părinții care nu făcuseră altceva decât să încerce s-o ajute.

Doctorul Brenner a plecat într-un târziu, după ce și-a forțat norocul bând un pahar după cină împreună cu tatăl fetei. Parcă ar fi avut un șarpe veninos în casă.

Alice a rămas, iar Gloria îi era recunoscătoare. Ar fi fost îngrozitor să se afle singură cu el aici. Voia să știe și de ce venise Alice s-o vadă. Gloria a anunțat că o conduce pe Alice la mașină.

Începuse să cadă o burniță de martie, așa că au rămas pe verandă în timp ce Gloria se uita dacă erau mașini străine pe stradă.

— A plecat. Ce e? a întrebat ea. Adică, motivul pentru care ai venit. Îmi pare rău c-a trebuit să-l suporti pe omul acela în altă parte decât în laborator.

— Nu o să ne lase să plecăm, nu-i așa? a întrebat Alice.

— Terry ar spune că o să-l obligăm.

— Ea e motivul pentru care sunt aici, a zis Alice. E vorba de viitor. Am văzut-o acolo... Nu e bine și nu știu ce să fac. Nu știu dacă să-i spun sau nu.

Gloria nu mai voia să cunoască secrete îngrozitoare. Dar uneori asta însemna să ai prieteni.

— Povestește-mi, a îndemnat-o ea.

2

Terry a verificat din nou în oglinda îngustă din camera de cămin dacă își pusese bluza pe partea care trebuie. Ieri se făcuse ora prânzului atunci când un străin binevoitor o trăsese deoparte și îi arătase eticheta de la spatele bluzei. Intrase în cea mai apropiată baie și o scosese, înfiorându-se la vederea petelor de deodorant dezvăluite de întoarcerea bluzei pe dos, până când reușise să ajungă la cămin să se schimbe.

Da, bluza ei era în regulă azi. Un imprimeu drăguț despre care Andrew spusese cândva că o făcea să semene cu un tablou. O fustă care era puțin cam strâmtă. În ultima vreme murea de foame și abia dacă se îngrășase cu jumătate de kilogram. Corpul ei își schimba cumva modul în care distribuia greutatea.

Presupunea că era un efect secundar despre care o avertizase Brenner. Nu avea de gând să-l întrebe.

Terry și-a verificat machiajul. După aceea, părul. S-a uitat din nou pe fereastra camerei.

Nu avusese niciodată emoții în legătură cu Andrew. Era, poate, singurul băiat pe care îl plăcuse vreodată – cu siguranță singurul pe care îl iubise vreodată – în preajma căruia se simțise imediat în largul ei. Era foarte direct. Andrew spunea ce gândea. Putea să se răzgândească, dar îi spunea chiar și asta.

Barracuda lui verde-smarald a oprit în parcare de jos, iar ea s-a grăbit să termine de strâns geanta mare, cu polaroidul ascuns înăuntru, și a ieșit pe ușă. S-a oprit în hol. A încuiat ușa?

Cui îi pasă?

A alergat pe scări, nedorind să aștepte liftul și, până să ajungă la ușile holului, Andrew se apropia

de ele. S-a repezit să împingă ușile deoparte și s-a aruncat spre el.

Andrew a început să râdă și a prins-o.

— Iubito!

A strâns-o în brațe și s-au legănat înainte și înapoi.

— Cred că nu e cazul să-mi fac griji că nu te bucuri să mă vezi.

Du-te în Canada! Nu pleca niciodată. Rămâi aici pentru totdeauna cu mine!

— Nu vreau să ți se urce la cap, așa că poate ar trebui să fiu mai distantă, a spus ea fără să-i dea drumul.

— Să nu fii niciodată distantă!

— Cred că nici măcar nu există opțiunea asta.

S-a tras înapoi ca să-l privească, să-l vadă bine.

Acum el era cel stânjenit și neliniștit. Stătea să-l privească, dar nu era în largul lui. Avea părul tuns scurt, aproape de scalp. Nu i se mai arcuia pe lângă obraji. Dar nu era mai puțin periculos pentru ea.

Era stăpânul inimii ei.

— Îmi place.

A întins mâna și și-a trecut degetele peste scalpul lui, părul scurt și moale la atingere.

— Ooo, chiar îmi place. E foarte neted.

— Încetează, parcă aș fi o bucată de carne, a protestat Andrew, dar a zâmbit și s-a relaxat.

— Apropo de asta... Putem să mergem într-un loc unde să fim singuri? a întrebat ea, ridicând din sprâncene.

— Da, Dave ne-a lăsat apartamentul liber. Se întoarce să bem o bere pe la cinci.

Terry l-a luat de mână și l-a tras după ea.

— Atunci, să mergem. Nu avem timp de pierdut.

— Ar fi păcat să nu profităm de bluza ta preferată, se împotrivi el.

— E bluza *ta* preferată, a spus Terry și i-a făcut cu ochiul. De asta o și port.

— Ei bine, în acest caz...

Încă nu spunea nimic despre faptul că pleca săptămâna următoare. Dar nu era nevoie.

Amănuntul plutea între ei, lucrul nespus care putea distruge totul.

Andrew s-a lipit de spatele lui Terry și a luat-o în brațe – era *aproape* normal.

Dar cearșafurile de pe pat nu erau cele moi de bumbac ale lui Andrew. Erau ale lui Dave, din satin castaniu, și cu toate că simțea după miros că fuseseră proaspăt spălate și puse pe pat, nu îi plăceau.

Camera lui Andrew era acum a lui Michael. Michael protestase împreună cu Andrew și cu Dave de Halloween față de discursul lui Nixon, atunci când purtaseră măști. La fel ca Dave, el nu avea să fie în Vietnam săptămâna următoare. Dave și Michael încă aveau scutirile de studenți de partea lor și, chiar și după absolvire, numerele lor de recrutare apăruseră atât de târziu la extragere, încât șansele ca vreunul dintre ei să fie chemat erau mici. Nimic nu era corect.

Cearșafurile erau diferite. Camera era diferită. Totul era diferit, în afară de ei doi.

Dar nici măcar ei nu păreau să fie la fel. Deja.

— Terry, a spus Andrew și ea s-a încordat.

El îi spunea „iubito” aproape întotdeauna. „Terry” era pentru momente când vorbea cu alții despre ea.

— Andrew.

Știa că nu avea să fie ușor. S-a întors cu fața spre el.

— Știi că te iubesc.

— Și tu știi că te iubesc.

Ea își întipărea în minte lungimea genelor lui. Diferitele unghiuri ale feței cu tunsoarea scurtă. *Nu e destul timp. Nu e destul timp...*

— Vreau să fii tu, fără ca eu să însemn un lanț de piciorul tău.

Andrew a spus cuvintele repede, într-un fel care o convingea că le repetase.

— Andrew Rich, a rostit Terry, prefăcându-se că nu e afectată și ridicându-se într-un cot. Să nu

îndrăznești să-mi spui ce să fac!

— Nu-ți spun, a zis Andrew. Dar...

— Dar?

Terry a rămas nemișcată. Nu avea cum să fie ușor pentru niciunul din ei.

— Dar nu cred că pot să fac ce trebuie, dacă știu că tu ești aici și cu siguranță mă aștepti. Nu o să mă pot gândi la nimic altceva decât la tine.

Terry nici măcar nu știa ce însemna asta.

— Bine. Bine, poți să te gândești la faptul că te întorci acasă la mine, la viitorul nostru împreună.

Andrew a oftat și s-a întors pe spate.

— Știam că așa o să reacționezi.

— Ce voiai să zic?

Terry se concentra pe posterul cu The Who de pe peretele lui Dave.

Andrew și-a tras cuvertura peste cap.

— Nu știu. Nu mă asculta. Încerc să mă prefac că nu sunt speriat, dar sunt.

Acesta era Andrew pe care-l cunoștea. Asta putea să înțeleagă – sinceritatea.

— Sam, e în regulă, a spus ea, trăgând colțurile cuverturii în jos. Te duci la Muntele Osândeii. Nimeni nu știe ce o să se întâmple cu tine acolo.

— Știu că Dușmanul nu e acolo.

Cu toate acestea, Andrew a întors capul s-o privească.

Terry a încuviințat.

— Așa e. Toți știm asta. Ești un om bun că te duci.

— Chiar sunt?

— Ești un om bun.

Nu o să plângă. O să fie puternică – mai puternică decât știa că poate fi. Ken prevăzuse acest lucru.

— Nu te las să te desparți de mine. E... E vina mea. Doctorul Brenner a aranjat asta cumva. Nu voiam să-ți mărturisesc, dar...

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus. E vina mea. Cred că el ți-a făcut asta.

— Nu contează.

Andrew a tăcut o clipă. S-a aplecat în față și i-a sărutat buzele atât de ușor, încât de-abia a simțit.

— Nu e vina ta. Dacă a făcut-o sau nu, cine poate ști? Poate că s-ar fi întâmplat oricum.

Terry nu reușea să vorbească. A dat doar din cap.

— Și nu e o despărțire, a continuat el. E libertatea ta. Nu vreau să stai să mă aștepți, dacă intervine altceva. Nu pot să fac ce trebuie, dacă mă gândesc că te țin din drum. Nu-mi doresc asta. Așa că facem o pauză cât sunt plecat... Nu o să încetez să te iubesc. Și sper că o să mă întorc acasă și o să fim împreună.

Terry voia să spună: *O să te întorci. O să fim. Nu e nevoie.*

Dar nu-i putea promite asta. Nu vedea în viitor. Nimeni nu vedea viitorul soldaților sau, dacă o făcea, nu vorbea despre asta. De cele mai multe ori, era ceva ce nimeni nu voia să vadă. Evident că el exersase acest mic discurs.

Terry a oftat.

— Dacă de asta ai nevoie, asta o să facem.

Andrew a răsuflat adânc. S-a întins pe spate ca și cum era extrem de ușurat.

Terry a sărit din pat și a scotocit în geantă după camera foto.

El a ridicat din sprâncene.

— Nu te mai gândi la prostii, a spus ea. Vreau doar un portret ca să-l avem amintire.

— A, a spus el. Dar nu e nevoie să-l facă altcineva?

Terry a clătinat din cap.

— Nu, brațe lungi. Tu ții de partea asta, eu de cealaltă, pe urmă o să întind mâna și o să apăs pe buton. O să-l pun în poziția corectă.

Alice fusese geniul căruia îi venise ideea că puteai să-ți faci singur poze cu aparatul. Lui Terry nu i-ar fi dat prin minte să încerce.

A pus un genunchi pe pat și s-a uitat prin vizor – părul scurt *era* drăguț – și, când a fost mulțumită de unghi, i-a făcut semn să ridice brațul. El a ținut aparatul în timp ce ea se așeza lângă el, ținând cu

palma cealaltă parte. S-a apropiat de el ca să încapă ambele capete în cadru.

— Zâmbește! a spus ea, apoi s-a întins și a apăsat pe buton.

Andrew a vrut să lase aparatul jos.

— Stai! Filmul de polaroid era scump, dar și momentul era prețios. S-a aplecat să ia fotografia care ieșea prin fantă.

— Asta ar trebui să facă parte din instrucția de bază, a comentat Andrew, de parcă brațul ridicat îl durea cumplit.

— Încă una pentru mine, a spus Terry și s-a întins la loc. A întors capul să-l sărute pe obraz și l-a simțit cum zâmbește mai larg. A întins mâna și a apăsat pe buton. Încă un bâzâit, încă o poză eliberată.

El a lăsat aparatul lângă Terry, unde a sărit ușor pe saltea. S-au apropiat mai mult și au fluturat pozele, așteptând să se dezvolpeze.

Terry și-ar fi dorit să existe o șmecherie care să-i permită să fotografieze acest moment și să rămână acolo, în el, până când nu mai exista nimic în calea altor milioane de momente ca acesta.

Andrew a condus-o înapoi cu Barracuda lui, fără să se deranjeze măcar să pornească radioul. Avea de gând să o lase acasă și să se întoarcă pentru o ultimă bere cu Dave. Dar când a oprit în fața clădirii, a ezitat. A luat poza din torpedou și a privit-o. Amândoi zâmbeau, Terry puțin mai în față, întinzându-se să apese pe buton.

— Mulțumesc, a spus Andrew. Pentru asta.

— Mulțumesc, iubitule, a răspuns Terry.

Avea să plângă mai târziu. Nu acum.

Mi-aș dori să rămâi. Nu pleca! Simt că mai am lucruri de spus, dar nu vreau să le spun pentru că e ca și cum aș recunoaște că nu o să te mai văd niciodată.

Andrew a lăsat fotografia jos. I-a luat mâinile într-ale lui.

— Vreau să fii bine! Distruge-l pe nemernicul de la laborator! Ai grijă de sora ta mai mică!

Terry n-a putut să nu zâmbească, dar aproape că i-au dat lacrimile.

— Mă ocup. Jur!

— Ești în stare. Eu nu m-aș pune cu tine.

— Ei bine, tu nu ești un monstru.

Andrew nu știa tot adevărul despre monștrii lui Alice și de *când* îi vedea. Terry nu voia să vorbească despre viitor, nu acum. Avea să-i spună când se întorcea. Când aveau viitorul în față.

— Ar fi mai bine să plec. Să stai departe de monștri, a spus Andrew. Și scrie-mi când poți.

— Și tu la fel.

Terry l-a sărutat, neștiind dacă era pentru ultima oară.

3

Ken nu era atât de nesăbuit încât să stabilească o întâlnire la restaurantul lui Terry, unde cineva l-ar fi putut recunoaște ca fiind prietenul ei și i-ar fi putut spune. S-a întâlnit cu Andrew într-o bodegă murdară din campus, cu cea mai bună cafea neagră care se găsea în zonă. Faptul că a adăugat trei cuburi de zahăr a scandalizat personalul, dar așa îi plăcea lui s-o bea.

Andrew s-a așezat pe bancheta din fața lui și și-a trecut palma peste părul tuns scurt. Ken a recunoscut gestul și și-a amintit când trecuse ultima dată de la păr lung la scurt – cu ani în urmă – și tot căuta suvițele lipsă când era stresat.

— Omule, ar fi bine să nu te înșeli, a spus Andrew. A fost greu.

— O să-i fie destul de greu și așa.

Ken nu știa detaliile. De fapt, se simțea mereu nedumerit în ceea ce o privea pe Terry. Simțea valuri de siguranță că era puternică și devenea și mai puternică, însă imaginea era incompletă. Asta îl frustra și nu era sigur că luase decizia corectă contactându-l pe Andrew și sfătuindu-l să rupă relația cât era plecat.

— Cum spuneam, se chinuie și s-ar putea să ne pună pe toți în pericol și mai mult.

— Nu i-ar plăcea că ai lucrat pe la spatele ei.

— Știu.

Ken a oftat.

— Nu ar trebui să mă amestec în lucruri importante. Cred că ți-am spus, mama m-a învățat asta de când eram mic.

Andrew i-a făcut semn chelneriței.

— Ce vrei, scumpule? a întrebat ea, mestecând gumă întruna.

Andrew a ezitat.

— Un milkshake de ciocolată.

Ea a dat aprobator din cap și s-a îndepărtat.

— Să profit cât pot, a comentat Andrew.

S-a aplecat în față, punând coatele pe masă.

— Cât despre amestecat... Sunt lucruri mărunte, nu-i așa? Viețile noastre. Asta e și ideea. Te poți lipsi de oricine.

Ken nu era de acord. Și...

— Ar fi bine să nu spui acolo asemenea lucruri.

— Sunt destul de sigur că nu o să fiu singurul.

Ken a trăit un moment de transfer ciudat uitându-se la Andrew. Ar fi putut la fel de ușor să fie el cel care pleca peste ocean – încă era posibil, dacă războiul mai continua după ce termina facultatea. Numărul lui de recrutare era destul de mare, așa că deocamdată se afla în siguranță. Se întreba cum ar fi pentru el în armată. Bănuia că nu prea bine. Sau bine, câtă vreme rămânea retras și își păstra secretele. Era obișnuit cu asta, dar nu însemna că-i plăcea.

— De unii nu te poți lipsi, a spus Ken. Oamenii fac mereu greșeala asta.

— Pare că vorbești din experiență.

Andrew bătea darabana cu degetele în masă.

— Care-i treaba cu tine, de fapt? E reală chestia cu clarvăzătorul?

Ken a privit pe fereastra restaurantului cât a respirat de câteva ori, așteptând să simtă ceva. Trebuia să răspundă? Trebuia să fie sincer?

Poți să ai încredere în el, așa cum ai încredere în Terry.

Bine, atunci.

— Familia mea a crezut mereu în lucrurile astea și mie mi se pare real. Atâta pot să-ți spun. Am trăit cu astfel de sentimente despre ce s-ar putea întâmpla.

Ken a sorbit din cafea și a pus ceașca la loc pe masă. A început să o învârtă neliniștit.

— Și întotdeauna am crezut că familia își protejează membrii, dar acum cred că alegem pe cine să protejăm.

— Ce s-a schimbat?

Andrew părea cu adevărat interesat.

— Familia mea mă trata ca și cum se putea lipsi de mine.

Ken își netezea blugii cu palma. Rareori vorbea despre asta, aproape niciodată. Îi transpirau palmele.

— Nu îi deranja să fiu diferit, dar în felul în care înțelegeau ei, nu altfel.

Andrew a clătinat din cap, iar Ken și-a dat seama că nu înțelegea încă.

— Îmi pare foarte rău, a spus Andrew. Ai mei au fost mereu alături de mine, deși ei cred că am fost prost. Probabil că e dureros.

— A durut. Acum, mai puțin, a precizat Ken, zâmbind trist. Mă rog, câtă vreme nu mă gândesc la asta.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Andrew.

Oamenii nu înțeleg că a fi clarvăzător nu înseamnă că ai dreptate mereu. Nu înseamnă că el are toate răspunsurile sau că nu o dă niciodată în bară. Oamenii pot să-l dezamăgească la fel ca pe oricine altcineva. Dar poate la fel de bine să fie sincer în continuare.

— Le-am spus că mă întâlneam cu un tip – ne-am despărțit pe urmă, dar știu că o să mă îndrăgostesc într-o zi. Și atunci o să fie tot de un bărbat. Cred că o să-l întâlnesc la Hawkins pe cel de care o să mă îndrăgostesc.

— Habar nu aveam. Adică, nu mi-aș fi dat seama...

Andrew avea o expresie panicată.

— Presupun că ar trebui s-o iau ca pe un compliment.

— Mă port ca un nemernic, a replicat Andrew. Vreau să spun că e nasol să-ți pierzi familia din cauza unui om pe care-l iubești, îmi pare rău, frate!

A zâmbit.

— De asta te duci la Hawkins, de fapt, și faci toate astea? Să-l întâlnești pe tipul ăla?

A zâmbit și Ken. Nu exista un sentiment mai frumos, când se dovedea că ai procedat bine având încredere în cineva.

— Da, dar și pentru ce le-am spus lui Terry și celorlalte. Sunt convins că suntem importanți unii pentru alții.

A făcut o pauză.

— Dar nu strică nici să-l caut pe Făt-Frumos.

— Să înțeleg că încă nu există candidați?

— Slabe șanse. Dar o să știu, a zis Ken. Cel puțin, sper că o să știu.

Chelnerița s-a întors cu paharul de milkshake pentru Andrew, înalt, spumos și cu aspect delicios.

— Mersi, a spus Andrew.

— Ai înmuiat vreodată cartofi prăjiți într-un shake de ciocolată? l-a întrebat Ken.

— Nu, a răspuns Andrew. Ce vrăjitorie mai e și asta?

— Înseamnă că n-ai trăit până acum, a replicat Ken.

I-a făcut semn chelneriței să vină și a comandat cartofi prăjiți.

— Cum a primit Terry vestea? a întrebat după ce femeia a plecat.

Andrew a schițat un zâmbet.

— Nu mi-a ușurat situația.

— Nici nu mă mir.

Andrew a ezitat.

— Nu vreau să știu despre mine, dar Terry... o să fie bine?

— Nu știu, a răspuns Ken. Despre niciunul dintre voi. De asta te-am sunat. Eu doar... simțeam că o să fie mai bine pentru ea dacă vă despărțiți cât ești plecat. Nu pot să explic mai bine de-atât.

Au venit cartofii prăjiți. Andrew a luat unul, strâmbătura lui confirmând cât de fierbinți erau. L-a înmuiat în milkshake și a mușcat.

— E uimitor. Fierbinte și rece, sărat și dulce.

S-a întins și Ken peste masă ca să ia unul.

— Promit că o să fac tot ce pot ca să mă asigur că e bine. E OK așa?

— Nu, a răspuns Andrew, împingând farfuria spre mijlocul mesei odată cu paharul de milkshake. Dar nu obții întotdeauna ce-ți dorești^[17].

Înțelepciunea celor de la Rolling Stones. Ken i-a dat un răspuns pe măsură.

— Uneori nu obții nici ceea ce-ți trebuie.

4

Terry se simțea ca un somnambul trezit brusc. Lumea i se părea ciudată, dar în același timp nu la fel de îndepărtată ca în ultimele săptămâni. Chiar și la laboratorul Hawkins. Faptul că îi spusese lui Andrew că, după părerea ei, era vinovată de plecarea lui, îi ridicase povara vinovăției de care nici nu-și dăduse seama că o copleșea.

Doctorul Brenner a intrat în cameră și a pus un păhărel cu pastile pe masă, lângă ea, împreună cu încă unul plin cu lichid.

— Vitamine, a explicat el. Îmi dau seama că nu le iei pe cele pe care ți le-am dat acasă. Acolo e apă.

Ea a sorbit din apă cu grijă până s-a asigurat că era *doar* apă. Apoi a dat vitaminele pe gât în ciuda...

— Nu, nu le-am luat. Dar ceva din ce-mi administrezi îmi afectează metabolismul, greutatea, a spus ea.

— S-a plâns iubitul tău? a întrebat el.

Nu mai avea iubit, nu tocmai. Supraviețuise despărțirii. Dar a spus o rugăciune pentru Andrew

de dimineață și avea să mai spună una seara. Grija pentru el era o constantă. Nu mai izbucnea în lacrimi de câte ori auzea un cântec trist la radio. Asta însemna „să mergi mai departe”? Nu-i plăcea, dar era mai bine decât nefericirea de a aștepta să se producă inevitabilul. Mai bine decât să fi păstrat un secret important față de el.

Încă alegea să ignore întrebarea lui Brenner.

— Care-i cauza?

El o analiza, apropiindu-se cu stetoscopul, iar ea a reușit cumva să nu tresară când i l-a lipit de piept. Metalul rece era ca o înțepătură prin halat. El l-a mișcat mai jos, spre abdomen.

— Pari vinoaie. Mai mult decât în ultime vreme.

Ea îi avertizase pe ceilalți, cu un semnal tăcut în dubă, pe drum spre laborator, că intenționa să încerce din nou să vorbească cu Kali. Oare fata avea să apară în sfârșit în vid? Rămâneau fără prea multe opțiuni.

— Te simți mai bine azi? a insistat Brenner.

— Mă simt bine azi.

O încuviințare fără tragere de inimă.

— Înseamnă că ceea ce-ți dăm funcționează.

A spus-o pe un ton care vădea că nu se aștepta ca ea să conteste afirmația lui în vreun fel.

— Sau nu.

El a privit-o lung.

— Domnișoară Ives, dacă nu poți face ce e mai bine pentru tine, atunci...

O, voia să se împotrivească și mai mult. Voia să-i ceară să termine propoziția care semăna foarte mult cu începutul unei amenințări, dar și-a amintit cum apăruse la Gloria acasă, cât de speriată fusese ea când i-a povestit lui Terry despre vizită. Îi fermecase pe părinții ei. Trebuiau să fie foarte precauți.

— Am luat vitaminele, a spus ea. Doar m-ai văzut.

— Bine, a zis el. Acum, asta.

O tabletă mică de LSD a apărut între degetele lui și ea a luat-o.

Terry și-a pus drogul pe limbă și, ignorând prezența lui Brenner, a închis ochii așteptând. Nu i-a deschis nici când a auzit pe cineva intrând. Infirmierul care stătea mereu cu ei, fără îndoială. Și-a amintit prima ei zi aici, privind monitorul cardiac, și a invocat în minte linia aceea roșie – creștere, creștere, apoi constanță, constanță.

Nu după mult timp, așa i se părea, a mers mai departe. Apa se unduia în jurul picioarelor ei, vidul o înconjura.

Aștepta. Se simțea puternică. Trează.

Kali stătea cu brațele încrucișate când a ieșit din întuneric.

Terry aproape a căzut în genunchi de ușurare.

— N-am putut să vin, a spus Kali. Mi-a fost prea somn. Nu sunt sigură că astea sunt vise.

— Ai fost bolnavă?

— Mă simțeam bolnavă. Papá a venit să mă vadă în fiecare zi, a precizat Kali. Sper că Alice nu e tristă că n-am vizitat-o. I-am promis lui papá că o să fiu cuminte.

Inima lui Terry zvâcnea. Se străduia să se liniștească.

— Dar nu știe că te-ai întâlnit cu Alice, nu?

Kali a clătinat din cap.

— Crezi că mai poți să-i distragi atenția? Nu o să ai probleme, nu?

Kali și-a înclinat capul, gânditoare.

— Trebuie să vină să mă vadă, așa spuneai?

— Orice ai făcut data trecută, a funcționat de minune. Am nevoie doar să rămân puțin timp singură.

— S-a supărat atunci, dar am altă idee, a anunțat Kali, apoi a dispărut.

Înapoi la laborator, Terry a deschis ochii și s-a prefăcut că se întinde și cască.

— S-ar putea să mă culc puțin, a spus ea. Se pare că nu mă simt prea bine, totuși.

Brenner a arătat spre pat. E posibil să fii sarcastic fără să scoți o vorbă? Dacă da, el stăpânea perfect tehnica asta.

Terry a mers spre pat târșâind picioarele, prefăcându-se cât de obosită putea. S-a întins pe salteaua subțire și s-a întors pe o parte, ridicând brațele să-și ascundă fața.

Difuzorul cocoțat sus pe perete a pârâit.

— Avem „cod indigo”, a spus vocea unui bărbat. Doctorul Brenner este chemat în aripa G pentru un „cod indigo”.

Fața doctorului Brenner s-a încordat într-o expresie asemănătoare cu furia. Avea corpul tensionat ca un arc când a pornit spre ușă. Terry și-a coborât picioarele din pat, tulburată.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea cu inocență. Era îngrijorată din pricina expresiei de pe fața lui și din pricina lui Kali.

— Nu e treaba ta.

Doctorul Brenner i-a făcut semn infirmierului să-l urmeze pe coridor în timp ce difuzorul repeta chemarea.

Terry a aruncat o privire pe coridor. Nu putea permite ca efortul lui Kali să fie în zadar. A așteptat până cei doi au dispărut din vedere, apoi și-a pus geanta pe umăr și a țâșnit pe hol. De data asta, nu a luat-o în direcția greșită nici măcar o dată.

Noul cod pe care Alice îl memorase a funcționat perfect, lăsând-o să treacă de panoul de acces în drum spre biroul doctorului Brenner. Era agitație pe holul care ducea spre camera lui Kali – voci care strigau și tonul poruncitor al lui Brenner. Terry s-a uitat, așteptându-se să vadă oameni, dar a găsit un zid de flăcări care părea real, dar nu putea fi. Nu degaja căldură.

Kali crea iluzia ca diversiune.

Terry a plecat în grabă. Probabil aveau camere de supraveghere peste tot. Singura ei speranță era ca ei să nu verifice filmările atât de minuțios pe cât ar fi trebuit. A intrat în biroul lui Brenner și și-a îngăduit o clipă să respire adânc, savurând victoria.

Încă nu ai învins.

— Exact, a murmurat ea.

A pus geanta pe un scaun, a scos aparatul de fotografiat cu gri și negru și l-a așezat pe biroul lui Brenner. *Stai o secundă.*

Fotografiile aveau nevoie de context.

A înconjurat repede biroul să facă o poză cu plăcuța cu nume. DR. MARTIN BRENNER. A adăugat în gând: *geniu malefic*. Aparatul a zbârnâit și a scos fotografia prin partea din față.

În camera tăcută, zgomotul a produs ecou... Terry se ruga să fie doar în mintea ei, să fie efectul drogului. A pus fotografia pe birou, începând să adune un teanc. Mai putea face doar șapte până rămânea fără film.

A pus aparatul pe biroul lui Brenner și s-a dus la dulap. *Ar fi trebuit să mă uit la un ceas ca să știu când am plecat.*

Prea târziu.

Deschizând un sertar, a răsfoit dosarele căutându-le pe ale copiilor. Cele pe care scria sus *PROIECT INDIGO*.

Bingo.

A scotocit până l-a găsit pe cel care trebuia să fie al lui Kali. *008 – cinci ani*. A studiat conținutul, o relatare a experimentelor și a rezultatelor: *Copilul dă dovadă de capacități care necesită izolarea de cei care le-ar putea slăbi... Întreabă permanent de familie și cere să i spună pe nume... A încetat să mai întrebe de mama... A susținut o iluzie credibilă cu un ocean timp de cinci minute, dar fără să o controleze. Potențialul crește zi de zi...*

Terry a ales două pagini și le-a fotografiat, una după alta, provocând alte pârâituri cu ecou. S-a asigurat că dosarele se terminau cu 010, nu cu 011. Apoi a făcut încă o poză cu șirul de documente, în cazul în care putea convinge un reporter să facă cercetări.

Dar ce urmărea experimentul lor?

A încercat alt sertar și a văzut cuvintele *PROIECT MKULTRA* în partea de sus a dosarelor. Ce era asta? Deschizând un dosar, și-a dat seama că era al ei.

Ai nevoie de dosarul lui Alice.

L-a lăsat pe al ei la loc și a căutat printre celelalte. Alice Johnson... Exista o pagină pe care doar erau consemnate dozajele și datele administrării drogurilor și electroșocurilor. O relatare a doctoriței Parks care începea cu: *E imposibil de spus dacă electroșocul dă rezultate sau traumatizează pacienta...*

Brenner semnase cu inițialele un bilet scris de mână care spunea: *Creșterea puterii ar trebui să clarifice...*

Terry a fotografiat pagina. A verificat dosarul următor, un memoriu care propunea ca subiecții experimentului MKULTRA să locuiască la laborator. Pe foaie era o ștampilă cu ÎN AȘTEPTARE. MAI TREBUIE STUDIAT.

Nu se poate așa ceva.

Trecuse prea mult timp. Trebuia să plece.

A ascuns în geantă fotografiile și aparatul foto. Și-a pus bareta pe umăr și a exersat minciuna pe care avea să o spună – că se luase după Brenner pe hol, apoi se întrebese dacă nu cumva îl găsea în birou.

Agitația de pe hol dispăruse, peste tot era liniște.

A reușit să ajungă înapoi în cameră fără a fi observată. Sau, cel puțin, fără a fi oprită.

Nu se mai simțea puternică, dar tot era mai bine decât înainte. Trebuia să se ducă în camera lui Kali? Trebuia. Poate că fata avea necazuri. Faptul că Brenner nu se întorsese nu putea să însemne nimic bun.

Terry nu putea permite să i se întâmple ceva rău din cauza asta. Așa că a pășit înapoi pe hol, văzând umbre la marginea câmpului vizual pe măsură ce devenea mai paranoică. Dar nici de data asta nu a oprit-o nimeni. Nu s-a întâlnit cu nimeni pe drum.

Când a ajuns la camera lui Kali, doctorul Brenner stătea acolo așteptând.

— Acum te-am văzut, a spus el. Nu are rost să te întorci, domnișoară Ives. Vrei să știi ce face. Sunt sigur că i-ar plăcea să te vadă.

Terry nu înțelegea ce se întâmplă. Dar a deschis ușa camerei lui Kali, simțind nevoia s-o vadă.

Kali stătea întinsă pe patul de sus, plângând în timp ce strângea în pumni cearșaful. Era lac de sudoare. Chiar și de aici, Terry își dădea seama că halatul ei era ud.

— Kali, ești bine? a întrebat-o.

— Vrei să te așezi pe patul de jos? a zis fata, scoțând un suspin.

Terry s-a uitat neliniștită la doctorul Brenner, care o urmase înăuntru. A ridicat din sprâncene.

— Eu n-am nimic împotrivă.

Era opusul a orice ar fi trebuit să facă. Trebuia să fugă. Obținuse dovezile. Dar nu era o opțiune să o abandoneze pe Kali înainte să se asigure că avea să fie în regulă.

S-a urcat în pat și s-a uitat în sus, la salteaua de deasupra, susținută de scânduri. Tânjea cu disperare după vid, să poată avea o discuție ascunsă cu fetița.

— I-am spus că am vorbit, a rostit Kali.

Deci e prea târziu pentru intimitate. Terry voia să se uite la Brenner, să-i pândească reacția. Dar nu avea să-i dea satisfacție.

Dar când el s-a mișcat într-o parte, ea a întors capul și s-a ridicat din pat. Speriată... de ce? Nu știa.

Nu făcuse decât să se sprijine de perete.

Rânjetul lui îi transmitea că era convins că el câștigase partida. Terry s-a uitat la Kali.

— Ce i-ai spus?

În mintea lui Terry plutea figura lui Alice. Dacă el știa despre viziunile ei, nu-l mai puteau opri...

— Mi-a spus adevărul, a intervenit doctorul Brenner. Că i-ai cerut să-mi distragă atenția.

Pulsul lui Terry bătea ca o tobă.

— Ți-a spus că eu... eu... se bâlbâia Terry.

Teama o încremenea. Ura faptul că se temea de acest om. El nu merita frica ei. Dar cum putea să nu-i fie frică? Știa, oare, despre vid?

— Eu nu...

— Nu-l mințim pe papá, a șoptit Kali.

Kali a întors capul spre Terry și, în timp ce Brenner o urmărea pe Terry, a ridicat degetul spre buzele ce-i tremurau, făcând gestul ce simboliza un secret. Deci el nu știa.

— El află întotdeauna.

Doctorul Brenner s-a apropiat cu un pas de paturi, îndreptându-și atenția din nou spre Kali.

— Așa este.

A bătut o dată din palme. Zâmbea.

— Abia aștept să văd ce reprezentație dai luna viitoare. Am bănuț eu, dar pârjolul de azi e o confirmare. Devii mai puternică. Foarte promițătoare.

Nostim. Terry n-ar fi descris așa acel sentiment.

— Ce e luna viitoare? a întrebat ea, mândră de cât de calmă îi era vocea.

— O surpriză pentru Kali, a răspuns doctorul Brenner. Și pentru tine.

Terry a închis ochii. *Ticălosule!*

5

Doctorul Brenner a însoțit-o înapoi, în cameră. Infermierul întinsese conținutul genții ei pe masă, inclusiv aparatul foto și pozele din biroul lui. Oh, și tamponul igienic uriaș și cureaua pe care le ținea mereu la îndemână în ultima vreme.

— Ai avut menstruații regulate? a întrebat Brenner.

— Doamne, nici măcar nu m-ai scos la cină mai întâi, s-a răstit Terry.

Îi ardeau obraji. Nu era un subiect normal de conversație.

— Ai avut?

— Da, nu că ar fi treaba ta.

— Doar verific dacă există efecte secundare ale medicației. În fiecare lună?

Aștepta, străpungând-o cu ochii ca niște lasere.

— Nu, de fapt. Când și când, a răspuns Terry, cu obraji încă arzând. Permanent. De asta țin niște chestii în geantă. Poate nu știi, dar sângerări

neregulate apar la multe femei. Mai ales când suntem stresate. Ai vrea să-ți mai povestesc? Am multe de spus despre crampe.

Brenner a luat cu răceală teancul de fotografii, netulburat de încercarea ei de a-i provoca stânjeneală, așa cum făcuse el cu ea. A studiat pozele cu o lentoare intenționată, analizând-o pe fiecare.

— Pe asta o păstrez eu, a spus el, arătând-o pe cea cu plăcuța cu numele de pe biroul lui. Pe restul poți să le iei. E imposibil să distingi mai mult de câteva cuvinte. Îmi pare rău că planul vostru n-a mers. Mai mult noroc data viitoare... Numai că ar fi bine să nu existe data viitoare.

Terry încă simțea efectele LSD-ului de parcă încăperea vibra.

— Ați terminat?

— Aproape.

Doctorul Brenner o privea.

— Terry, tu și prietenii tăi faceți parte dintr-o cercetare foarte importantă. La fel și Kali. Știu că poate ți se pare crud, dar e ceva specific oamenilor. Alte țări fac lucruri mult, mult mai rele încercând să extindă limitele cunoașterii omenești.

Umbrele apăreau în jurul lui. Sau poate drogul o lăsa să le vadă. Poate că doctorul Brenner mergea mereu înconjurat de umbre, ca un Călăreț Negru care țâșnește în galop din paginile cărții.

Terry nu se putea preface că nu vedea ce era el.

— Serios? Și țin o fată de cinci ani izolată de alți copii de dragul purității? Au copii care trăiesc în celule într-un loc ca ăsta? În halate de spital? Departamente de lume și de ceea ce *înseamnă* să fii copil?

— Acei copii ar putea fi singurul avantaj pe care-l avem.

El a tăcut o clipă. Când a vorbit, avea o urmă de zâmbet.

— Într-o informare recentă, mi s-a spus că rușii au dezvoltat o teorie că mamele și copiii lor au o legătură mentală. Știi cum au testat teoria? Au înmulțit iepuri și pe urmă au pus mamele și puii în

camere diferite, apoi au ucis puii ca să vadă dacă mama *simte*.

— Doamne!

Lui Terry i se întorcea stomacul pe dos. Imagini cu iepurași uciși îi apăreau în minte. *Poc-poc. Poc.*

— Cred că ar trebui să pleci. Transa asta e prea intensă.

A luat pozele de unde le lăsase el și le-a pus lângă ea, pe pat.

Brenner a rămas pe loc.

— Ne vedem săptămâna viitoare, domnișoară Ives! Nu cred că vrei să-mi testezi limitele, să mă faci să te caut și să te aduc înapoi.

S-a oprit.

— Dar, o, poate că ești ca iepuroaica în situația asta... Știu că o să te întorci, pentru că nu vei risca să pedepsesc un copil în locul tău.

Terry refuza să-i spună că avea dreptate. Evident, o știa și el.

— Am spus că poți să pleci, a repetat ea.

După ce el a plecat, a studiat fiecare poză pe care o făcuse cu prețiosul film polaroid. Nume și texte neclare care ar fi fost inutile pentru oricine n-ar fi văzut întregul document. Nu obținuse nimic...

Doar fusese prinsă.

6

Existau oameni care se considerau mai presus de doctorul Brenner, dar pe care el îi considera în sinea sa susținătorii lui, finanțatorii lui, cei cărora le trimitea rapoarte, nu cărora *le raporta*... O diferență crucială.

Ca să faci o treabă excepțională trebuia să o faci singur. Odată ce începeai să urmezi capriciile și busola altcuiva, se instala putregaiul. Din fericire pentru el, majoritatea acelor formatori de opinie de sprijinul cărora avea nevoie putreziseră din interior în urmă cu mult timp. Manipularea lor era destul de simplă. Oamenii își pierdeau foarte ușor puterea propriilor opinii.

Cu toate astea...

Agentul de securitate nemulțumit ridicase din sprâncene când fusese trimis în altă misiune, deși recunoscuse că nu putea pune un microfon într-un garaj particular. Unii dintre acei oameni voiau informații despre progresele înregistrate acum, când Brenner se afla deja aici de câteva luni.

Așa că avea să-i invite la o demonstrație în biroul directorului. Kali urma să dea un adevărat spectacol. Acum ar fi făcut orice să-l mulțumească, după ce fusese prinsă complotând cu Terry Ives.

Aștepta în continuare ca tânăra să descopere adevărul despre starea ei.

Dacă Terry își închipuia că ar putea scăpa de el, ei bine, cu siguranță o să-și dea seama că nu va fi așa. Nu când purta o încărcătură atât de prețioasă.

7

Terry nu voia să renunțe. Era groaznic că Brenner aflase că scotocea după documente. Dar în dubă, pe drumul spre casă, i-a venit o idee.

Și ce dacă nu avea încă documentele? Dacă pozele ei erau inutile? Putea încă să ademenească pe cineva să vină să investigheze. Trebuiau să-l demaște ca s-o scoată pe Kali de acolo. Brenner nu era singurul care putea să pună surprize la cale.

Când a ajuns la cămin, a cerut cartea de telefoane de la recepție și a căutat orașul cel mai apropiat de Hawkins. Acolo a găsit numele unui ziar destul de important și numărul de telefon.

Apoi a așteptat la rând în spatele acelorași fete care-și sunau în fiecare seară iubiții rămași acasă. O ardeau degetele de nerăbdare în timp ce învârtea roțița pentru fiecare cifră, apoi a început în sfârșit să sune.

— Redacția, a răspuns un bărbat pe jumătate căscând după ce telefonul a sunat de trei ori.

— Eu, *noi* voiam să vă oferim o idee pentru un articol, a spus Terry. Cred că ar fi o știre grozavă. Avem un director nou aici, la Laboratorul Național

Hawkins, cu un trecut plin de premii. Lucrează la niște lucruri palpitante, secrete...

— Hawkins are laborator acum? a întrebat bărbatul.

— Nu o să vă vină să credeți.

Terry răsucea cordonul telefonului pe mână și încerca să nu exagereze, susținând că avea să fie o poveste grozavă. Reporterul era ocupat în următoarele două săptămâni joia. Dar în a treia? Sigur, ar fi bucuros să vină și să-l întâlnească pe acest doctor Martin Brenner, să vadă ce se întâmpla în vecini.

Terry a închis, cu un zâmbet răutăcios pe față.

CAPITOLUL ZECE CEI DE DUPĂ PERDEA

Aprilie 1970
Bloomington, Indiana

1

Lumina puternică a dimineții pătrundea prin fereastra camerei de cămin.

— Nu vreau să mă duc, dar trebuie.

Terry își ascundea ochii cu brațul, văitându-se lui Stacey. Se trezise de o oră, dar i se părea imposibil să se urce în duba aceea și să meargă la laborator, unde să încapă iar pe mâna lui Brenner.

Dar trebuia. Îl sunase din nou ieri pe reporter, prefăcându-se că era de la laborator, și el confirmase că avea de gând să vină. Îi spusese să vină la 10:30 și să spună la pază numele doctorului Martin Brenner. Acum Terry era neliniștită. Făcuse un lucru înțelept sau ceva prostesc?

Nu se putea pronunța.

— Nu te mai duci și gata, așa cum am făcut și eu.

Stacey era ocupată, scriindu-și dintr-un foc temele pentru trei zile, așa cum obișnuia. Terry nu pricepea cum reușise să-i păcălească pe toți că avea o inteligență medie – în mod evident, Stacey era cea mai deșteaptă dintre toți. Făcea ce voia și scăpa basma curată.

Terry și-a luat mâna de la ochi. Partea lui Stacey de cameră era o junglă de postere cu formații și pagini rupte din reviste, care detaliau tehnici de machiaj. Terry era mai ordonată, avea câteva fotografii înrămate cu familia ei și un poster cu Audrey Hepburn în *Sabrina*, pe care i-l dăduse o mătușă de ziua ei.

— Am senzația că duba ar apărea la cămin și cineva m-ar băga cu forța în ea, a zis Terry.

— Devii paranoică sau doar mi se pare mie?

Stacey a aruncat întrebarea peste umăr și a continuat să-și scrie temele.

— Am motive.

Nu că Stacey ar fi știut adevărul. Brenner refuzase să explice care era treaba cu surpriza de luna viitoare. Până acum, nu se întâmplase nimic care să reprezinte o surpriză, iar pe Kali nu o mai văzuse. În ultimele două ședințe, el o întrebase despre trecut, așa că Terry nu a avut cum să ajungă în vid. Groaza îi era tovarășă permanentă.

— Da, LSD-ul. Poate de asta ești așa de paranoică.

— Altceva voiam să spun.

Paranoia ei avea un nume: doctorul Martin Brenner. *Nu putea* să nu se ducă la laborator. Kali ar fi avut de suferit. Gloria, Ken și Alice erau încă implicați, la fel și ea. Nu-l puteau lăsa pe Brenner să câștige.

Nu o să-i permitem.

— Nu abandonez, a spus Terry fără să se miște.

— E bine de știut, a replicat Stacey, obișnuită cu asemenea declarații. Numai de l-ai fi convins pe Paul să rămână cu trupa. Nu mi se pare corect să fie acuzată Yoko... dar pe cine altcineva să dea lumea vina?

Membrii formației The Beatles hotărâseră să se despartă și păstraseră secretul până în săptămâna aceea, când Paul făcuse anunțul important că va urma o carieră solo.

— Se vorbește că John a plecat primul, a subliniat Terry. Ar putea da vina pe el.

— Da, sigur! a pufnit Stacey. O! Am uitat. Ai primit o carte poștală de la Andrew.

Terry a țâșnit din pat ca o săgeată.

— Și nu mi-ai zis ieri?

Poșta venea după-amiaza târziu, ceea ce însemna că ilustrata se afla aici de ieri. Era o imagine cu St Louis Arch. Terry i-a tras una ușor după ceafă lui Stacey când s-a așezat pe marginea patului s-o citească.

Iubito,

Promițător început! și-a spus ea. Poate îi trecuse deja treaba aia cu „să rămânem despărțiți cât sunt plecat”.

Voiam doar să-ți trimit un rând din permisia de weekend și să-ți spun că mâine plec – o să am grijă să primești o adresă la care să-mi scrii. Când pot, o să sun acasă, iar mama mi-a promis că o să-mi scrie în fiecare săptămână. Poți afla noutăți de la ea. Mi-e dor de tine. Dar știu că am luat decizia corectă.

Vreau să-ți trăiești viața cât lipsesc... gândește-te la mine uneori. O să mă gândesc la tine, imediat ce ne stabilim în Comitat. Nu vor fi Limanuri Cenușii pentru noi.

Cu toată dragostea,
Andrew

Dorul a lovit-o atât de puternic, încât a lăsat-o fără vlagă.

Dar apoi a ajutat-o să-și revină. Andrew pleca în Vietnam, unde avea să lupte pentru viața lui și viețile celor din jur. Așa că da, putea și ea să urce într-o dubă cu prietenii ei și să înfrunte monstrul care spunea povești despre uciderea iepurilor, de parcă luarea unor copii drept prizonieri era cumva *mai puțin* tulburător decât asta. Se putea lupta pentru un viitor mai bun decât cel pe care îl vedea Alice.

De asta te-ai băgat în toată povestea asta de la bun început.

Și cu siguranță se putea bucura de șocul de pe fața lui Brenner când va apărea reporterul. Așa că a pus ilustrata în poșetă – voia s-o aibă aproape – și a atins cu degetul poza cu ea și Andrew împreună, zâmbind în pat, pe care o așezase la marginea oglinzii din cameră. *Chiar* dormise mai bine. Deși detesta ideea că nu mai erau *oficial* împreună, dacă îi ajuta pe ea și pe Andrew să depășească perioada

asta, poate că fusese decizia potrivită. Diferența era mică. El era încă prezent în toate bătăile inimii ei.

— Deci te duci? a întrebat-o Stacey.

— Mă duc.

— Poate vrei să-ți pui pantalonii pe tine mai întâi!

— Creierul meu e varză.

Terry a oftat. Și toți pantalonii ei erau prea strâmți în ultima vreme.

— O să port fustă.

S-a dus la șifonier și a deschis ușa, verificând opțiunile. Iat-o, lungă, curgătoare și perfectă. Și-a tras-o peste șolduri.

— Nu mă întrebi ce-a zis Andrew?

— Nu, a răspuns Stacey. Am citit-o când a venit poșta.

Terry s-a aruncat spre pat să înhațe o pernă, apoi a azvârlit-o spre colega ei de cameră care râdea. Totul părea atât de normal, cu excepția locului spre care se îndrepta, bineînțeles.

2

Bărbații au ajuns devreme la Hawkins, un șir de trei mașini negre, crezând probabil că aveau să-l ia pe nepregătite pe doctorul Brenner. El i-a întâmpinat la intrare. Nu se așteptase să vină însuși directorul și nu știa dacă să ia participarea lui ca un semn pozitiv sau negativ.

— Domnilor, mă bucur că ați reușit să veniți, a spus el de parcă ei n-ar fi sosit cu trei ore mai devreme decât era programat. Mai ales tu, Jim. Cum a fost drumul de la Langley?

— Fără evenimente deosebite, a răspuns Jim, uitându-se deja la clădire peste umărul lui Brenner.

Un semn negativ.

Directorul purta un costum negru, bine croit, însă Brenner și-l pusese pe cel mai bun, cel cenușiu. Îl făcea pe celălalt să pară ridicol în comparație cu el. Îi recunoștea pe unii dintre ei de la alte întâlniri,

ședințe sau laboratoare. Importanți, dar nu la fel de importanți ca directorul.

— Ei bine, nu va fi cazul aici.

Brenner i-a condus pe lângă biroul paznicului. Astfel de oameni nu semnav când își vizitau una dintre investițiile strict secrete – preferau să nu lase semne ale trecerii lor.

— Promit că asta va fi cea mai palpitantă demonstrație a săptămânii pentru voi.

Nu voia să exagereze cu promisiunile, deși aproape că spusese „a anului”. Poate chiar „a vieții”, dat fiind că acum avea și certitudinea că o să i se alăture lui Opt și copilul lui Terry.

— Cu siguranță va fi cea mai costisitoare, a replicat unul dintre bărbați.

Pantofii îi străluceau, la fel și părul.

— Obținerea unui lucru extraordinar necesită deseori un cost extraordinar, a spus doctorul Brenner. Dumneata cine ești?

— Scuze. Bob Walker, a răspuns el fără să întindă mâna.

Brenner a dat din cap spre el. Reținuse. Avea să fie atent la director și la acest om. Ceilalți și-au spus numele, dar era clar că veniseră în plimbare. Alcătuiau anturajul ce indica statutul. Directorul nu călătorea niciodată singur. Brenner auzise povești despre cariera lui nebunească pe teren, cu bariere încălcate și apoi spulberate, și le credea. Era păcat că-l vedea în compania unor funcționăriși. Oamenii cu viziune deveneau tot mai rari.

A apăsă pe un buton al interfonului și a explicat că aducea cu el grupul de VIP-uri. Ușile au scos un bâzâit și soldații postați ca paznici l-au salutat pe director.

— Mă întrebam, a spus Bob Walker, dacă am putea să discutăm cu restul personalului executiv în legătură cu acest... proiect și costurile lui.

Nu erau aici doar pentru că Brenner îi invitase, și-a dat el seama. Erau aici cu intenția de a pune capăt muncii sale. Sau cel puțin de asta era aici acest om. Ce motiv putea să aibă?

A, da.

— Ați fost cumva în armată cu fostul nostru ofițer pentru securitate? a întrebat Brenner.

— Da, în altă viață. Un om bun.

Mister rezolvat.

— Aș fi bucuros să răspund la orice întrebare aveți. La urma urmei, personalul îmi raportează mie, a spus Brenner.

— Am vrea, de fapt, să discutăm direct cu ei. Și să întâlnim o parte dintre subiecți. Înțeleg că țineți copii aici? a întrebat Bob. Nu pare tocmai corect, dacă nu vă deranjează că spun asta.

— Ei, hai, a intervenit directorul. Să nu ne pripim!

— Da.

Brenner a răsuflat cu atenție ca să păstreze o expresie relaxată.

— Jim cunoaște importanța muncii noastre mai bine ca oricine. El m-a recrutat să supraveghez personal această unitate.

Directorul s-a încruntat, nu-i plăcea să i se amintească de asta. Și Bob a rămas surprins o secundă; probabil nu știuse.

— Prioritățile se pot schimba, a precizat directorul. Depinde doar de raportul de costuri și beneficii.

Brenner a zâmbit și s-a imaginat înconjurat de rechini. Nu avea de ce să-și facă griji. Și el era un rechin.

— Sunt într-un tot de acord.

3

Terry bătea darabana cu degetele în bancheta din dubă. Ken întârziase cinci minute, așa că, atunci când duba a luat-o spre Hawkins, erau deja în întârziere. Pe urmă însă a remarcat... scena de la punctul de control și a avut nevoie de toată stăpânirea de sine să nu zâmbească. Au oprit chiar în spate.

Ceilalți se uitau unul la altul. Le povestise tuturor despre telefonul dat.

Doctorul Brenner traversa parcare spre paznicul de serviciu, care vorbea cu un bărbat și o femeie aflați într-o mașină veche și greoaie de proveniență misterioasă, parcată chiar în fața dubei. Terry nu știa cât câștigau reporterii, dar ar fi pus pariu că acesta era omul ei. Doctorul a pus mâinile în șold când a ajuns la paznic, care i-a spus ceva. A ezitat, prins într-un moment de nehotărâre.

Terry nu-l văzuse niciodată pe doctorul Brenner arătând vreo urmă de nesiguranță. Credea că nu ar fi riscat să provoace o scenă stânjenitoare sau să le stârneasă mai multe întrebări, dacă îi alunga. Dar ea trebuia să facă tot posibilul ca să se asigure că așa avea să fie.

Înainte s-o poată opri cineva, a tras cu degetele de mânerul dubei și a deschis-o.

— Ce fa... s-au auzit cuvintele șoferului în spatele ei, dar era prea târziu.

S-a aplecat în afară, stând în picioare pe scară.

— Ce s-a întâmplat? a strigat ea. E vreo problemă?

Bărbatul din mașină a scos capul s-o vadă. Ea a luat-o ca pe un semn să coboare din dubă.

Șoferul a dat s-o urmeze, dar Brenner a ridicat mâna și el a rămas pe loc. Când ea a ajuns la cealaltă mașină, femeia de pe scaunul pasagerului a dus aparatul de fotografiat la ochi și a apăsat pe buton. Mâna lui Brenner era tot ridicată.

— Stați! a spus el. Nu v-am dat permisiunea să faceți fotografii.

— Nu mă deranjează, a intervenit Terry care știa că depășește limita, dar nu se putea abține. O, numai că... cine sunteți? Pentru ce sunt fotografiile?

A dus o mână la gulerul bluzei largi mimând timiditatea. Bărbatul avea barba neîngrijită și o haină sport, genul acela de aspect ponosit care se potrivea cu ideea ei de reporter. Fotografia era mai tânără, poate de vârsta lui Terry sau cu vreo doi ani mai mare; purta tricou și pantaloni de velur.

— Suntem de la *Gazette*, a explicat bărbatul. Am venit pentru un articol despre laborator.

— Scriu un articol despre experimentul nostru? a întrebat Terry pe un ton mirat.

Reporterul a mijit ochii.

Brenner a strâns din buze, apoi s-a relaxat.

— Nu chiar; susțin că au venit să scrie despre mine. Probabil a apărut o încurcătură în programul meu. Mă tem că astăzi nu e o zi bună.

— Ei bine, pentru mine e în regulă, a spus Terry cu generozitate. Sunt sigură că pe ceilalți nu-i deranjează.

— N-am întrebat nimic, a replicat doctorul Brenner.

Dar a remarcat privirea bănuitoare a reporterului și a bătut în retragere.

— Dă-le un permis de parcare, i-a ordonat paznicului. Ne întâlnim în holul de la intrare.

Apoi s-a îndreptat în grabă spre clădire.

Terry le-a oferit jurnaliștilor cel mai frumos zâmbet.

— Abia aștept să văd ce credeți despre toate astea. Muream de curiozitate să aflu mai multe despre trecutul doctorului Brenner. E fascinant!

— Fascinant, a repetat reporterul, de parcă ar fi spus „ticălos”.

S-a întins pe lângă ea să primească permisul de parcare de la paznic.

Ea s-a întors la dubă, deși nu le mai rămăsese decât să parcheze.

Mergeau în grup pe holul interior, în timp ce doctorul Brenner le explica faptul că, din pricina programului său aglomerat, avea să-i însoțească în continuare colega sa, doctorița Parks. Și, datorită caracterului special al instituției și al cercetărilor, trebuiau să obțină de la început permisiunea de a face fotografii.

— OK, a spus fotografa cu mâinile pe aparatul care-i atârna la gât de o curea. Ce-ați zice de una cu dumneavoastră și acești subiecți?

— Nu prea am timp la dispoziție.

— Ar trebui să ne schimbăm în halatele obișnuite, a propus Terry. Ca să fie adecvat. Putem s-o facem imediat.

Voia o dovadă vizuală cu ei toți acolo, precum și o dovadă despre Brenner.

— Putem s-o facem repede, ca să nu vă încurcăm programul, a sugerat fotografia.

Brenner s-a încruntat ușor.

— Da, bineînțeles, a consimțit într-un târziu.

Lui Terry îi făcea plăcere să-l arunce pe doctorul Brenner în haos. *Acum vezi și tu cum e.*

Au fost conduși la camerele lor obișnuite, unde aștepta restul personalului.

— Nu veți divulga niciun detaliu despre ce facem noi aici, i-a spus doctorița Parks lui Terry, respectând evident ordinele primite de la doctorul Brenner.

A plecat, probabil să transmită același mesaj celorlalți.

Au ieșit toți îmbrăcați în halate.

Brenner aștepta la capătul holului cu o altă femeie în halat, pe care Terry nu o mai văzuse până atunci. Reporterul nota în carnețel, în timp ce fotografia le făcea semn să se așeze lângă zidurile de beton.

— Zâmbiți! i-a îndemnat ea.

Terry nu a zâmbit. Bănuia că nici ceilalți nu zâmbeau. Butonul a făcut clic de mai multe ori decât era necesar.

— Ce ne puteți spune despre munca dumneavoastră aici? a întrebat reporterul.

— Nu prea multe, a răspuns doctorul Brenner. Nu dorim să compromitem descoperirile noastre în această etapă. Dar este o muncă vitală pentru securitate. Mă tem că este nevoie de mine la ședințe mai importante pentru tot restul zilei.

O, serios!

— Cum ați devenit interesat de acest domeniu?

Brenner a ridicat din umeri.

— OK, a spus reporterul. Povestiți-mi acum despre copilăria dumneavoastră.

Doctorul Brenner a respins întrebarea cu o falsă bună dispoziție.

— Mă tem că am avut o copilărie plictisitoare după standardele știrilor de azi.

Satisfacția lui Terry a mai slăbit văzând cât de repede se adaptase Brenner la situație. Probabil că se zvârcolea pe dinăuntru. Nu-i așa? Probabil bănuia că cineva din personalul său aranjase toate astea. Poate chiar avea să se simtă puțin paranoic. Pe bună dreptate.

Dar scopul fusese să-i pună cineva întrebări la care să fie obligat să răspundă. Ceea ce nu făcea.

— Terry, te rog să vii cu mine. Vă las pe mâinile capabile ale doctoriței Parks, a spus el calm către reporteri. Vă puteți întoarce oricând, dacă anunțați din timp.

— Ați avut trei săptămâni, a replicat reporterul.

Doctorul Brenner s-a încruntat, apoi i-a făcut semn lui Terry să-l urmeze. A condus-o în camera ei.

— Tu ai făcut asta? a întrebat-o.

Ea a ridicat din umeri, prefăcându-se nepăsătoare.

— Cum aș fi putut?

— E posibil să fi pus totul în pericol.

Doctorul Brenner stătea nemișcat.

— Ar fi bine să faci exact ce-ți cer. Altfel nu o să-ți placă rezultatele. O să trimit în scurt timp pe cineva să te ia. Sunt niște oaspeți aici care vor să vă vadă pe tine și pe Kali. Să te comporti exemplar.

Până să întrebe ceva, el a ieșit din cameră. Ea a încercat ușa și a găsit-o încuiată.

Oaspeți care să le cunoască pe ea și pe Kali. Se părea că surprizele apăreau în tandem. Ar fi putut să funcționeze. Dacă reușea s-o ducă pe Kali la reporter, ar fi putut pune întrebările potrivite...

A scotocit în geantă după ediția din *Întoarcerea regelui*, cu cotorul foarte încrețit. Volumul lui Andrew. Lui îi plăcea să deschidă cărțile îndoindu-le. Se apropia de final – poate avea să afle ce anume voia el să spună în bilet. A scos ilustrata ca s-o

folosească drept semn de carte, recitind mesajul înainte de a deschide cartea.

Te rog, ajută-l să fie în siguranță, să fie bine. Să fie înconjurat de oameni buni care au grijă unii de alții. Să se întoarcă la mine.

Când s-a deschis ușa, se adâncise în capitolul în care Sam și Frodo fuseseră prinși de orci după ce ajunseseră în Mordor. A intrat același infirmier ca de obicei.

Se tăiase când se bărbierise, iar zgârietura de un roșu-aprins îi amintea că și el e om.

— Vino cu mine!

— Un „te rog” ar fi drăguț.

— N-avem timp de asta. Doctorul Brenner îți transmite să te comporți exemplar cu oaspeții, a spus el puțin prea înfumurat.

Oaspeți. Ce oaspeți puteau fi în locul ăsta? Știa că nu se referea la reporteri.

Și-a amintit cuvintele lui Brenner de luna trecută despre „reprezentatia” lui Kali.

Exista vreo mică șansă ca oaspeții aceștia să nu fie de acord cu ce făcea Brenner aici? *Dacă exista, nu te-ar prezenta pe tine.*

Dar cine putea ști? S-a așezat și a încercat să se agațe de nucleul de calm dinăuntrul ei.

Infirmierul s-a întors singur.

— Hai cu mine! i-a ordonat el.

Când s-a ridicat, o mulțime de puncte negre i-a apărut în fața ochilor.

— Ar trebui să ai grijă când te ridici prea repede.

El a luat-o de braț.

Cum nu se dovedise niciodată preocupat de starea ei, Terry s-a gândit că acum o făcea din cauza oaspeților misterioși.

Infirmierul a condus-o pe holuri, pe lângă camerele unde i-a zărit pe prietenii ei. Se părea că ei nu trebuiau să dea reprezentării ca ea... sau poate o făcuseră deja?

Doctorul Brenner aștepta în capătul holului, lângă o cameră pe care Terry o recunoștea fiindcă acolo se

afla bazinul pentru inhibarea simțurilor. I-a întâmpinat cu nerăbdare.

— Domnișoară Ives, a spus el, îți amintești că siguranța subiectului Opt depinde de cooperarea ta, nu-i așa?

Subiectul Opt. Și-a amintit de numerele de pe dosare. Doar nu se referea...

— Așa îi spui? Nu-i spui pe nume?

— Lasă asta. Înțelege?

Terry a încrucișat brațele.

— De ce nu folosești numere și cu noi, atunci?

— Adulții sunt mai dificili decât copiii. Acum ai înțeles?

— O, am înțeles.

Că ești cel mai monstruos om din lume.

— Cine sunt oaspeții ăștia?

— Oameni importanți. Să nu faci probleme, altfel o să avem amândoi destule motive să regretăm.

Îmi pare rău, doctore, regretele sunt pentru oameni cu suflet. Tu nu ai regrete.

— Eu n-aș pune-o niciodată pe Kali sau pe orice alt copil în pericol.

El a pufnit, afișându-și amuzament.

— Bineînțeles. Mergem?

Terry avea să aștepte momentul potrivit s-o ia pe fetiță și s-o rupă la fugă. Cu siguranță, reporterii erau tot aici.

Brenner a deschis ușa și i-a lăsat pe ea și pe infirmier s-o ia înainte. Kali stătea în fața unui semicerc de scaune ce fuseseră pregătite ca un fel de galerie în jurul bazinului lângă care se afla și o zonă liberă. Niște bărbați pe care nu-i văzuse niciodată alcătuiau publicul. Când Kali a zărit-o pe Terry, i-a oferit un zâmbet care-i dezvăluia toți dințișorii, apoi i-a făcut cu mâna.

— Stai aici, a spus doctorul Brenner încet.

Apoi s-a întors către grupul de bărbați palizi, în costume negre.

— Iată aici încă un subiect promițător care o să observe împreună cu dumneavoastră testul subiectului Opt.

Kali a zâmbit vizibil încântată de atenția ce i se acorda.

Unul dintre bărbați a ridicat mâna și a arătat spre Kali.

— O să fie un fel de giumbușluc de salon?

— Ce este un giumbușluc de salon? i-a întrerupt Kali.

Bărbatul a avut bunul-simț să coboare privirea.

— Ceva ce ei nu pot să facă, a zis Terry, ridicând glasul.

— O!

Kali a dat din cap în semn de înțelegere.

Doctorul Brenner i-a aruncat lui Terry o privire ca să priceapă că era aici să fie văzută, nu auzită, de parcă și ea ar fi fost tot un copil.

— Cum se va desfășura demonstrația? a întrebat bărbatul.

Avea prea multă ceară pe păr. Luminile din tavan îl făceau să lucească.

— Stinge luminile! i-a cerut doctorul Brenner infirmierului.

Acesta s-a dus la perete și a apăsat pe întrerupător. În jurul lor camera s-a întunecat ca o sală de teatru în fața cortinei, neagră ca vidul.

— Kali, a spus doctorul Brenner, dându-i semnalul, în mod evident.

— Ce-i asta?

Un bărbat a început să se foiască în întuneric. Apoi încă unul.

— Nu văd absolut nimic. Aprindeți luminile!

— E o adevărată farsă. Am văzut destul.

— Kali! a rostit poruncitor doctorul Brenner.

Au izbucnit flăcările. Focul cuprinse într-o clipă camera neagră ca smoala. Străbătea camera fantomatic de la Kali către ceilalți. Bărbații urlau, nu de durere, ci de spaimă.

Zidul de flăcări trosnea și lungea aerul.

Terry voia să fugă.

Dar auzea scâncetele lui Kali, așa că s-a îndreptat printre flăcări spre fată. Își spunea: *Nu e real*. Oricât de greu era de crezut în timp ce se strecura încet

printre ele. Fiecare părticică din creierul ei credea că era adevărat și îi tot spunea: *Fugi de-aici! Salvează-te!*

Se concentra asupra lui Kali. Când a ajuns la ea, a pus încet mâna pe umărul copilei și a tras-o aproape. Flăcările false creșteau întruna.

— Kali, poți să oprești asta! Nu e nevoie s-o faci. Sunt lângă tine.

Infernul arăta de parcă nu avea să înceteze vreodată.

Fetița tremura și suspina.

— Nu pot...

— Poți! a șoptit Terry.

Flăcările s-au stins la fel de brusc pe cât începuseră. Terry a simțit cum Kali se lipea moale de ea prin întuneric.

Luminile s-au aprins din nou.

Doi dintre bărbații în costume au scos pistoalele și le-au ațintit către ea și Kali. Terry s-a grăbit s-o protejeze pe fetița care încă plângea.

— Opriți-vă! Nu trageți!

Acum era momentul să fugă și să-i găsească pe reporteri, dar nu avea cum s-o facă.

Kali era la mila lor aici. La fel și ea. Nu existau opțiuni.

Brenner stabilise regulile și, pentru astăzi, nu avea încotro, trebuia să le respecte. Acești bărbați văzuseră de ce era în stare Kali.

Momentul de tăcere se prelungea.

Doctorul Brenner i-a pus capăt, zâmbindu-i fermecător bărbatului care stătea între cei doi indivizi cu armele scoase.

— Impresionant, domnule director, nu-i așa? Aș zice miraculos, dacă aș fi crezut în miracole în loc de știință.

— Da, foarte impresionant! a consimțit directorul. Îmi pare rău că am folosit cuvântul farsă.

S-a uitat la bărbatul cu păr prea lucios, care a pus arma înapoi în toc. Celălalt bărbat înarmat a făcut la fel. Directorul s-a ridicat în picioare și a privit-o uluit pe Kali. Apoi pe Terry.

— Imaginați-vă, a spus el, apropiindu-se de Brenner. Imaginați-vă că am avea mai mulți ca ele și mai puternici!

Doctorul Brenner s-a dat mai aproape de Terry și i-a cuprins umerii cu brațul.

— Și vom avea.

— Ești sigur? a întrebat directorul.

— Pregătim următoarea generație de minuni și miracole, așa cum v-am spus.

— Mă bucur că ne-ai chemat aici... am fi putut face o greșală uriașă, a spus bărbatul cu păr lucios, venind lângă ei și holbându-se la Terry, cercetând-o din cap până-n picioare, de parcă era o iapă prețioasă. Povestește-ne despre ceilalți subiecți de vârsta ei. Există potențial?

— Unul mare, a răspuns Brenner. Una este foarte receptivă la electroșocuri...

Ceva din felul în care acești bărbați stranii o studiau pe Terry îi stârnea panică. S-a gândit la cuvintele lui Brenner despre cum o să aibă mai mulți ca ea, despre generația următoare... Și apoi...

Judecând după cât de obosită fusese, cât de înfometată, cât de ușor plângea.

Felul în care se schimbase corpul ei.

Simptomele despre care el o prevenise.

De ce să nu-i fi spus? De ce ar fi continuat, dacă știa? Ce scop putea să aibă?

M-aș putea înșela. Poate mă pripesc să trag concluzii.

Dar... fără îndoială, era capabil să experimenteze pe copii.

A pornit spre ușă, aproape împleticindu-se.

— Trebuie să mă întind, vă rog, a spus ea și a dus mâna spre pântec după ce s-a întors să n-o vadă nimeni. Simțea că acolo îi bate inima. Camera se clătina.

— E în regulă, a rostit doctorul Brenner din spatele ei. Bravo, domnișoară Ives!

Nu făcuse nimic în afară de a fi lângă Kali – ceea ce el nu făcuse.

Infirmierul a luat-o iar de braț și ea s-a smuls din mâna lui ca să rămână cu palma lipită de pântec. Inima îi bătea, îi bătea, intra în panică și se întreba dacă nu cumva mai era o bătaie de inimă asemănătoare înăuntrul ei.

4

Alice nu știa sigur dacă era de la drog, de la curentul electric sau pur și simplu avea o senzație ciudată, însă energia din laborator părea diferită azi. Ca și cum tot locul vibra pe altă frecvență decât de obicei. Doctorița Parks venise foarte târziu, nevoită să se descurce cu reporterii. Nu se întâmplase exact așa cum sperase Terry, dar poate avea să-i trezească îngrijorarea lui Brenner.

Poate.

În orice caz, doctorița Parks îi administrase un singur șoc electric puternic și apoi îi spusese lui Alice „să se relaxeze” săptămâna asta.

Oamenii se agitau pe holuri și ea o văzuse pe Terry trecând pe acolo însoțită.

Zărise și un fragment de coșmar la altă scară. Un vortex monstruos de foc, energie și întuneric, cu tentacule care se întindeau și creșteau atât de mari, încât puteau înghiți cerul. Gura lui avea în interior un foc strălucitor, distrugător...

Cum se putea împotrivi cineva unui asemenea lucru?

Ușa s-a deschis și Alice s-a mirat puțin când a văzut-o pe Kali intrând și topăind.

— Alice!

A alergat la ea și a strâns-o în brațe.

— Azi a fost atât de distractiv!

— De ce?

Alice s-a uitat dincolo de ea, dar nu părea să vină nimeni după fată.

— Sunt niște bărbați aici și eu pot să fac diverse lucruri. A văzut și Terry.

Alice a ridicat din sprâncene. Avea atât de multe întrebări. Dar...

— Cum se face că ești aici acum?

— Papá e ocupat! l-am întrebat dacă mă pot duce să-mi vizitez prietena și a spus da.

Kali a zâmbit timid.

— Credea că mă refer la Terry. Dar am văzut-o deja azi. Așa că am venit să te văd pe *tine*.

Ceva o puneă pe gânduri pe Alice. Știa că viziunile ei nu erau despre prezent, că evenimentele din ele urmau să se întâmple, dar... fetița asta locuia aici.

— Kali, ai văzut vreodată un monstru în laborator?

Kali s-a încruntat, concentrată.

— Nu cred. Ce fel de monstru?

Alice a ridicat brațele și le-a mișcat ca pe niște tentacule.

— Mare, cu brațe ciudate și o gură care se deschide din interiorul capului.

Kali a clătinat din cap făcând ochii mari.

— Trăiește aici?

Se vedea limpede frica ei subită.

Bravo, Alice!

Alice se uitase la un film de groază când avea opt ani și apoi dormise cu lumina aprinsă două luni. Mama îi interzisese să se mai uite la așa ceva. *Încă* mai verifica din când în când sub pat înainte să se culce. Și nu-și lăsa niciodată, niciodată, piciorul să atârne peste margine. Îi ceruse lui Ken o poveste cu fantome în noaptea aceea din pădure pentru că o parte din ea se bucura când era speriată. Dar în copilărie, acea parte făcuse exact opusul.

— Nu te teme, tigrule! a spus Alice.

Dar Kali era tot încruntată, cu fruntea micuță încrețită.

— Tu ai văzut monstrul, nu-i așa?

Alice a dat aprobator din cap.

— Dar nu acum. Nu e aici acum. E în viitor.

— În viitor? a întrebat Kali.

— Se întâmplă la un moment dat, dar probabil că nu curând. Uită ce-am spus.

— Eu nu uit niciodată!

Kali a mârâit ca un tigru și a dat târcoale prin cameră.

— Vrei să vezi ce am făcut în prezența acelor oameni? Bărbații din fața mea și a lui Terry?

— Nu, a răspuns Alice.

Și fiindcă fetița a părut supărată, a adăugat:

— Nu vreau să plătești prețul.

Kali a ridicat umerii.

— Nu mă deranjează.

— Asta pentru că ești o fată bună.

— Papá nu crede.

O spunea atât de simplu.

Alice se străduia să răspundă. Trebuia să vorbească pe limba copilei. În cele din urmă, a reușit:

— Atunci, papá e un răhățel.

Kali a râs atât de tare, încât Alice se temea să nu cadă. Cel puțin, fetița uitase de frica de monștri cu guri înfometate.

Păcat că nu putea și Alice să facă la fel.

5

De îndată ce duba a plecat, Terry s-a întors spre ceilalți care stăteau în picioare în parcare. Își tot ducea mâna la pântec. Parcă nu se putea opri. Își imaginase un milion de scenarii, inclusiv câteva extrem de neplăcute: reacția furioasă a lui Becky, modul în care să-i spună lui Andrew și dacă el avea să se sperie, probabilitatea să fie dată afară din școală...

Și mai era și problema cu Brenner. Oare el ce avea să facă?

— Trebuie să vorbim. Eu trebuie să vă vorbesc.

— Să mergem la garaj? a întrebat Ken încruntându-se. Îmi pare rău că n-a mers treaba cu reporterul. Măcar o să scrie un articol.

— Cine erau toți oamenii aceia în costume? a întrebat Gloria.

Terry a încrucișat brațele și și-a cuprins umerii în palme.

— Unul dintre motivele pentru care trebuie să stăm de vorbă.

— Conduc eu.

Alice i-a atins brațul lui Terry.

— Orice ar fi, o să fie bine.

— Nu cred.

Terry clătina din cap.

— Haideți să vorbim aici! Pe urmă trebuie să merg la colega mea de cameră.

— OK, a încuviințat Gloria și s-a uitat cercetător în parcare. Șoferul plecase.

Ken a făcut un semn din cap spre cea mai apropiată clădire.

— E o bancă acolo pe care putem sta. Dacă nu zăbovim prea mult, paznicii nu o să ne dea atenție.

Seara era răcoroasă și liniștită, cerul ascuns de nori grei și cenușii. Copacilor din campus începuseră să le dea deja frunzele, care pe întuneric arătau ca niște lacrimi. Când au ajuns la zona de care pomenise Ken, el s-a așezat pe trotuar, la fel ca Alice. Gloria a luat loc pe banca de metal, alături de Terry.

— Ce este? a întrebat Alice. Ce s-a întâmplat?

Terry de-abia putea rosti cuvintele.

— Cred... cred că e posibil să fiu însărcinată.

Ken a pocnit din degete.

— Știam eu că-mi scapă ceva la tine.

Terry voia să râdă. Și să plângă. Și să urle. S-a oprit la o acuzație rostită încet:

— Ești cel mai îngrozitor prieten clarvăzător din toate timpurile!

— Ce dură ești! a comentat Ken. Dar bănuiesc că nu te înșeli.

Ken. Era atât de drăguț, încât nu-ți făcea niciodată plăcere să-l învinovățești de ceva.

— Scuze.

El a dat din mână.

— E în regulă.

— Ești sigură? i-a întrerupt Gloria.

— Nu, a răspuns Terry. Dar și da, aproape sigură.

Alice se holba la ea, șocată.

— Cum de n-am observat?

— De-abia se vede, a spus Gloria. Sunt locuri unde te poți duce. Nu e nevoie să afle nimeni. Câteva fete de la biserică au făcut-o, a adăugat în șoaptă.

— E al lui Andrew, a replicat Terry. Dacă sunt gravidă, e copilul meu și-al lui Andrew. Nu pot să renunț la el.

Alice s-a ridicat și a început să se plimbe pe trotuar.

— Ar trebui să-l suni.

— A plecat. Am primit ieri o ilustrată... a fost trimis în misiune.

Cel mai groaznic era că-și imagina adevărata reacție a lui Andrew. Nu s-ar speria. Ar fi bucuros. Terry nu se îndoia nicio secundă de asta.

— Crezi că doctorul Brenner știe? a întrebat Gloria. Ne iau mereu sânge.

— Sigur știe. A spus ceva care m-a ajutat să-mi dau seama.

Terry a povestit despre demonstrația lui Kali și ce se întâmplase pe urmă. Apoi a adăugat:

— Acum e de neatins. Trebuia să-i vedeți pe bărbații aceia cum și-au schimbat atitudinea. Poate să obțină de la ei orice pofteste.

Alice încetase să se mai plimbe de colo până colo.

— Știa că, dacă afli, o să refuzi să mai iei droguri. De asta nu ți-a spus.

— A afirmat că acest copil este următoarea generație a oamenilor lor excepționali.

Terry a clătinat din cap, apoi a adăugat:

— O să ard locul ăla din temelii înainte să permit una ca asta.

— Kali e încă acolo, a zis Alice oftând. A venit să mă vadă azi. Cred că am speriat-o.

— Cum?

— E posibil să-i fi descris un monstru.

O, nu!

— Alice!

— Partea bună e că n-a văzut niciunul, a continuat Alice, privindu-și picioarele și ridicând apoi ochii. Ce vrei să facem?

— Nimic, doar gândiți-vă, a răspuns Terry, cât de bine puteți. Toți. Trebuie să fie ceva ce putem face ca să scăpăm de locul acela. Nu poate să pună stăpânire pe copilul meu.

Gloria s-a întins și a atins mâna lui Terry.

— Fii înțelegătoare cu tine însăși, i-a spus ea. Abia ai aflat asta – când erai drogată – și trebuie să te gândești. Următorul pas este să afli în câte luni ești. Dacă există semne că bebelușul nu e sănătos...

— Sunt convinsă că au verificat, a întrerupt-o Terry cu amărăciune.

— Dar tu n-ai făcut-o. O să te ajute să te simți mai bine.

Gloria a întins mâna și i-a dat lui Terry părul la o parte de pe obraz, iar lui Terry îi veni în minte mama ei, care făcea același gest.

— O să treci cu bine peste asta.

Terry a pus palma peste mâna Gloriei, strângând-o ușor.

— Mulțumesc. Vă mulțumesc tuturor.

Trebuia să meargă la Stacey. Următorul pas către următorul pas. Apoi avea să facă și pasul ulterior. Ken s-a ridicat în picioare și, fără să ceară voie, a pus mâna pe pântecul ei, cu degetele răsfirate.

Terry a protestat.

— Ce fa...

— E fată, a spus el. Nu vă văd împreună prea bine, dar e fată.

Fată. Fată. Avea o fată.

Cel puțin de data asta, Ken avea cincizeci la sută șanse să nu se înșele. Presupunând că *era* însărcinată și nu avea o criză paranoică.

6

Când Terry a intrat în cameră, Stacey stătea în mijlocul patului nefăcut și-și dădea pe unghiile de la picioare cu o oja roz.

— Slavă Domnului că ești aici! a spus Terry.

Frăția – noii ei prieteni – putea să înțeleagă prin ce trecea, așa cum nu putea nimeni. Dar Stacey era cea mai veche prietenă a lui Terry de aici. Ea putea să înțeleagă altfel și de asta avea nevoie Terry acum.

— Ce e, scumpo? a întrebat Stacey, fără să bage de seamă panica evidentă a lui Terry.

Terry s-a oprit la marginea saltelei și s-a întins să ia sticluța din mâinile lui Stacey, ignorându-i protestul:

— Hei!

A pus-o pe o masă din apropiere, apoi a luat mâna lui Stacey și a lipit-o de pântecul ei.

— Cred că mi-am dat seama de ce am fost cea mai îngrozitoare și flămândă ființă.

Stacey s-a uitat la mâna ei, apoi sus, la Terry. În ochi i se vedea șocul la care se aștepta Terry.

— Terry, a șoptit ea, ce-o să faci?

Terry aproape a început să râdă. Exista ceva liniștitor în felul în care prietenii ei reacționaseră toți cu același nivel de *habar n-am* cum reacționase ea.

— Speram că o să mă ajuți să mă lămuresc. Trebuie să mă conving că am dreptate... Dar nu vreau să merg la doctorul meu. Mă tem că cei de la laborator îl supraveghează.

— Terry, scumpo, nu poți să-ți mai bați capul cu laboratorul acela. *Trebuie* să nu te mai duci!

Terry s-a lăsat pe marginea patului ei.

— Uite... Poți să-mi faci o programare la doctorul tău? Aș prefera să merg la el decât la doctorul meu.

Stacey a încuviințat.

— O să sun mâine, la prima oră.

— Poți s-o faci pe numele tău?

Pentru scurt timp, se dădea iar drept Stacey.

— Sigur, acum că știu de ce ești atât de paranoică. Hormoni de sarcină.

Stacey a făcut o pauză.

— Ar trebui să știi că doctorul meu e un pervers bătrân. Sunt destul de sigură că m-a pipăit o dată.

La cât de îngrozită fusese la laborator...

— O să supraviețuiesc.

Stacey s-a apropiat de ea, a ridicat-o în picioare și a îmbrățișat-o.

— Andrew o să fie încântat. Te-ar fi cerut de nevastă înainte să plece, dacă ar fi aflat!

— Știu.

El ar fi singura persoană încântată.

— Totul ar fi fost mai ușor. Asta nu e bine, a spus Stacey, subliniind ce era evident. O să strice tot.

Terry ar fi trebuit să fie de acord. Se gândise la același lucru, la urma urmei. Însă toată ființa ei respingea sugestia. Poate după ce Ken spusese că era fată. Poate fiindcă știa că *trebuia* să fie mai puternică acum.

— Nu, ea nu o să strice nimic. O să fie perfectă.

— Cum spuneam, hormoni de sarcină.

CAPITOLUL UNSPREZECE

ADIO ȘI SALUT

Mai 1970
Bloomington, Indiana

1

Sala de examinare a doctorului lui Stacey i-ar fi produs lui Terry impresia că e rece, dacă n-ar fi avut posibilitatea să o compare cu încăperile din laborator. Fiindcă o avea, faptul că pe pereți erau tablouri cu genți medicale demodate și cu reproduceri după Norman Rockwell^[18] făcea sala, practic, să pară familiară. Materialul halatului era mai gros. O cutie de șervețele stătea pe o tejghea cu borcane cu lamele pentru limbă, bucăți de vată și acadele Dum-Dum. Un poster cu titlul CORPUL OMENESC de pe perete înfățișa trupul unui bărbat cu organele și scheletul într-o diagramă.

Cred că nu pe asta o să-mi arate unde e copilul, se gândea Terry.

O asistentă minionă o cântărise și se încruntase dezaprobată la ea când îi mărturisise de ce se afla aici, apoi îi spusese să se schimbe în halat. O pusese să urineze într-un pahar de plastic și-l luase cu ea.

— Aici folosim testul Wampole, explicase ea. E mai rapid decât altele. Mă întorc peste două ore cu rezultatele.

Așa că Terry aștepta de două ore pe un cearșaf boțit de hârtie să vină verdictul oficial. Își dorea să fi cerut un ziar ca să citească ultimele noutăți despre asasinatele din Kent State. Un protest mersese extrem de prost; patru studenți fuseseră uciși și nouă erau răniți după ce gărzile trăsaseră șaiszeci și șapte de focuri de armă în mulțime în decurs de treisprezece secunde. Nu exista niciun indiciu clar despre ce anume îi determinase pe soldați să tragă.

Viața se putea sfârși atât de repede.

Ușa s-a deschis în sfârșit și a intrat doctorul, urmat de asistentă.

— Înțeleg că ești prietenă cu Stacey Sullivan.

Doctorul s-a uitat încruntat la ea. Norul ca o ciupercă de păr cărunt i se încrețea în jurul capului, ca al lui Einstein. A ridicat brațele să-și pună o pereche de mănuși, iar Terry a remarcat că avea mâini uriașe, cu încheieturi păroase.

— Așa este.

— Familia Sullivan e de treabă.

S-a oprit să scoată un șuierat printre dinți.

— Stacey e fată deșteaptă... prea deșteaptă ca să aibă necazuri.

Așadar, doctorul lui Stacey era un ticălos în toate privințele. Era bine de știut.

— Asta înseamnă că eu... am necazuri?

— Da.

I-a aruncat o privire răutăcioasă.

— Și n-ar trebui să te primesc fără un adult sau fără tatăl copilului aici. Pe de altă parte, cred că, dacă tatăl ar fi prezent, nu ai mai fi aici.

— A fost trimis în Vietnam înainte să bănuiesc ceva. Avem o relație serioasă.

— Dacă relația nu este de căsătorie, n-ar trebui să fii în starea în care te afli.

I-a făcut un semn din cap să se întindă pe spate.

— Să vedem cât de gravă e situația.

Fermecător.

Ea a regretat o clipă că venise aici, imaginându-și-l pe doctorul ei de familie și cât de plin de compasiune fusese întotdeauna. Chiar și o febră era văzută ca o ocazie de a mânca înghețată de îndată ce fetele se simțeau destul de bine. Asistase chiar și la înmormântarea părinților ei.

Stânjenită, Terry s-a tras în spate și s-a întins pe masă. Ar fi trebuit să fie obișnuită cu examenele medicale, dar... acum era diferit. Făcuse calcule cu diverse date și putea să aibă o sarcină ori destul de înaintată, ori foarte mică. Ea și Andrew se protejau de obicei, dar de vreo două ori fusese foarte sigură de ciclul ei și lăsaseră prudența la o parte.

Asistenta a apucat-o de glezne și i-a pus picioarele pe două suporturi reci de metal de la capătul mesei de consultație. Terry a închis ochii și a încercat să se gândească la altceva în timp ce doctorul își desfășura consultația extrem de neplăcută.

— De ce sunt atât de reci toate instrumentele? a întrebat ea.

— Hmm, a spus doctorul drept răspuns și a șuierat iar printre dinți. Te poți ridica, domnișoară!

Doamne, ce stil de a trata pacienții!

— Ei bine? a insistat Terry.

— Ești deja în al treilea trimestru.

Asistenta a privit-o dezamăgită, de parcă Terry pusese totul la cale.

Însă Terry era în șoc. La *asta* nu se așteptase. A calculat în minte – noiembrie. Tocmai din noiembrie. Când Andrew venise în sala de mese cu masca... Aceea fusese una dintre nopțile imprudente, după ce-l scosese pe cauțiune.

— Atât de mult?

Voia să fie sigură că înțelesese bine.

— Aș estima șapte luni și este remarcabil cât de puțin se vede.

A afișat o expresie dezamăgită care o oglindea pe cea a asistentei.

— Deci cred că e posibil să nu fi știut, într-adevăr. Cu toate astea, ai fost prea imprudentă pentru o soluție mai suportabilă a problemei. Sunt locuri în care poți să mergi ca să duci sarcina la capăt și nimeni nu va afla niciodată. Asta ar trebui să faci.

Folosirea cuvântului „imprudentă” atât de curând după ce îi trecuse și ei prin minte era dureroasă.

— Nu, a spus Terry. Nu renunț la ea.

— Nu știm sexul copilului. Nu faci decât să dezvolți un atașament illogic. E din cauza hormonilor.

Doamne, de aici luase Stacey refrenul cu hormonii de sarcină?

El a vorbit mai departe, de parcă voia s-o uimească cu înțelepciunea lui.

— Ai făcut o greșală și este mai bine pentru toată lumea dacă lași copilul să ajungă într-o casă unde doi părinți iubitori pot avea grijă de el.

Terry nu intenționa să accepte de la acest om sugestii în privința copilului, dar era clar că nu avea să ajungă nicăieri dacă îl contrazicea. Îi trebuiau informații concrete.

— Spuneți-mi ce ar trebui să știu despre restul sarcinii. Puteți să-mi spuneți dacă copilul este sănătos?

— Totul pare normal.

Doctorul și-a împreunat degetele și s-a uitat la ea de sus. Avea sprâncenele ca niște tufe neîngrijite.

— Pot să-ți recomand pe cineva la care să mergi, dar vorbește cu familia ta. O să-ți spună același lucru ca mine.

Când Terry s-a încruntat la el, a continuat să vorbească.

— Trebuie să-ți mărești aportul caloric – copilul ar trebui să înceapă să câștige în greutate, la fel și tu. S-ar putea să urinezi mai des. Și va trebui să renunți la școală...

— Semestrul se termină săptămâna viitoare.

Slavă Domnului! Poate reușea să scape fără ca școala să afle și s-o dea afară pentru delict moral.

Fetele cuminți nu rămâneau însărcinate când erau nemăritate. Dar părea aproape comic cât de departe era acest gând de preocupările lui Terry. Nu-i păsa câtuși de puțin. Era prea concentrată asupra monstrului care o umpluse de chimicale și a motivelor care îl determinaseră să facă asta. Dacă doctorul credea că bebelușul ei era următoarea generație care să aibă de-a face cu el, se înșela amarnic.

Aproape că i-a cerut doctorului să păstreze secretul, neputând avea încredere că Brenner nu o să afle despre programare. Numai că...

Șapte luni. Șapte. Luni. Brenner trebuie să fi știut... de câtă vreme? Și continuase s-o cheme

acolo. Nu-i spusese dinadins, cum zicea și Alice. Ca s-o poată droga în continuare.

Nu, rușinea putea să aștepte, eventual la nesfârșit. Principala ei grijă acum se reducea la un singur cuvânt: *evadare*.

Trebuia să existe o cale prin care să iasă din situația asta fără să rănească pe nimeni. Dar mai întâi trebuia să-i trimită vorbă lui Andrew că urmau să aibă un copil.

— Mă descurc și singură, a spus ea.

2

Holul căminului rivaliza probabil cu gara Grand Central... Terry nu putea ști sigur, fiindcă nu fusese acolo niciodată. Dar așa și-o imagina din filmele pe care le văzuse, plină de oameni pășind grăbit pentru că trebuiau să ajungă undeva. Până la examene mai rămăsese doar o săptămână. Era o perioadă frenetică, în care toți încercau să tocească pentru a trece de teste și de referate, dar și cu destulă distracție cât să acopere o vară petrecută acasă.

Trebuia să aștepte la telefon, bineînțeles. Patru oameni stăteau la rând în fața ei. A scos cartea, dar a citit rândurile fără să înțeleagă mare lucru. Orcii încă îi țineau prizonieri pe Sam și pe Frodo. În cele din urmă, a renunțat să mai citească.

Să o sune pe mama lui Andrew era cel mai bun lucru pe care-l putea face deocamdată. Spera ca doamna Rich să poată aranja lucrurile în așa fel încât el să sune la cămin la o oră stabilită. Terry repetase deja cum avea să-i dea vestea lui Andrew: *Ce-ai spune dacă am renunța la chestia cu oficial-nu-suntem-împreună și ne-am logodi? Pentru că vara asta o să avem un copil...*

Când i-a venit rândul, a format numărul din memorie și și-a tot mutat greutatea de pe un picior pe altul în timp ce telefonul suna. Se pregătea să renunțe, când doamna Rich a răspuns. Alt smiorcăit în telefon, la fel ca data precedentă.

Terry i-a luat-o înainte.

— Doamnă Rich? Sunt Terry. Ives. Trebuie să vorbesc cu Andrew cât mai repede. Ați vrea să-l rugați să vă spună o zi în care poate suna la cămin și eu o să aștept telefonul lui?

— Mă tem... mă tem...

Receptorul a căzut pe podea. Câteva clipe mai târziu, s-a auzit o voce de bărbat. Tatăl lui Andrew.

— Cine e?

— Sunt Terry, iubita lui Andrew. Speram să-i puteți transmite un mesaj.

— Îmi pare rău, Terry. Îmi pare rău să-ți spun...

Terry de-abia dacă a mai auzit restul.

3

Ken era în camera lui și învăța pentru examenul la fizică în clipa în care a avut senzația. O certitudine rece, neagră. O lumină care slăbea, apoi se stingea. Un sentiment copleșitor de pierdere în lumea lui.

Ceruse acest răspuns iar și iar, și acum era aici, dar nu-l mai voia.

Însă cu toată ființa lui știa că era adevărat: Andrew nu mai trăia.

4

Alice a ciocănit la ușa camerei de cămin a lui Terry. Nu se simțea niciodată prea bine în campus. La început, voise să vâre degetul în fiecare colț – și lift – și să afle cum fusese construită această lume care păruse întotdeauna atât de aproape, însă atât de secretă. Acum cunoștea oameni din lumea asta și i se părea că era la fel ca ei, mai mult sau mai puțin.

Pe drum, avusese parte de câteva priviri de la snobi curioși, care nu înțelegeau cum cineva îmbrăcat ca ea se afla în campus. Venise în vizită la o prietenă.

Ușa s-a deschis.

— Hei, Alice, mersi! a spus Stacey. O înlocuiești pe Gloria.

— Bună, Al! a întâmpinat-o Gloria.

Stătea lângă Terry la un birou, unde lucrau din greu, evident. Cărți și hârtii zăceau împrăștiate în jurul lor.

— Trebuie doar să ajungă la examenul de literatură, pe urmă să dea referatul ăsta la un seminar. Am scris care sunt clădirile.

— Ce faci? a întrebat Alice.

— Nu mă întreba, a răspuns Terry, străduindu-se vizibil să pară curajoasă. Mi se indică în ce clădiri trebuie să ajung.

Alice a dat din cap.

— Am înțeles. Nicio întrebare despre starea ta emoțională. Ești gata să iei zece la examene?

Stacey luase legătura cu Gloria după ce Terry primise vestea despre Andrew, pentru ca toate trei să se adune și să o împingă pe Terry de la spate să-și ia examenele. Avându-le și pe ale ei de dat, Stacey se gândise că era mai bine dacă făceau cu schimbul.

— Fata mea nu o să fie dată afară din școală din pricina unor tâmpenii preistorice. Își dă examenele, spusese ea.

Niciuna nu se împotrivise. Fuseseră de acord. Aveau s-o târască pe Terry spre sfârșitul anului școlar chiar dacă asta avea să le epuizeze.

Gloria și-a luat haina și poșeta. S-a oprit lângă Alice.

— Ce faci? a întrebat ea cu voce joasă. Ești gata pentru mâine?

A doua zi era joi.

— Eu nu merg mâine la laborator, a spus Terry. Nu m-am hotărât încă ce să fac ca să-l opresc.

Gloria și Alice au schimbat o privire.

Stacey a pufnit.

— Fii sigură că nu te întorci în locul acela. De ce te-ai întoarce? Ai destule pe cap.

— Probabil că noi ar trebui să mergem, a propus Gloria. Să vedem cum primește el vestea.

— Ar trebui să nu vă mai duceți nici voi, a intervenit Stacey. Lăsați-l pe tipul acela, Ken, să se ducă...

Alice s-a uitat la Gloria. Stacey nu putea înțelege de ce experiența lor era cu mult mai rea decât a ei.

— Ne vedem mâine, i-a spus Alice Gloriei, care a dat din cap și a plecat.

Până la urmă Terry o să-și dea seama ce trebuie să facă și o să se simtă ea însăși, nu eroina unei tragedii, și, atunci când o să se întâmple asta, va dori să știe că și Kali e bine. Alice putea să afle. Putea și să caute mai departe în viitor ceva care să-i ajute acum.

— Să o încălțăm, a spus Stacey.

— Sunt chiar aici, a zis Terry. Sunt Terry, nu altcineva.

— Bine.

Stacey a arătat către șifonier.

— Atunci alege-ți singură pantofii și încălță-i!

Alice a lăsat-o să se lupte cu șireturile pantofilor sport timp de șaiszeci de secunde, apoi a preluat controlul.

— Nici nu ne închipuim ce minune tehnologică au fost chestiile astea atunci când cineva a împletit pentru prima dată materialul, a spus ea.

Terry s-a uitat în jos la Alice și a dat capul pe spate, râzând.

— Tenișii mei sunt minuni și... Nu, tu ești o minune.

Râdea în continuare, iar Alice doar se bucura să vadă că există o scânteie în ea. Terry o să-și revină. Iar ei o să se asigure că așa se va întâmpla.

— Miracole și minuni, a spus Terry, mângâindu-și pântecul.

Avea o bluză lungă și largă, fără îndoială aleasă tocmai din acest motiv de Stacey sau de Gloria.

— Ce farsă! a adăugat ea.

Alice nu știa la ce se referea.

— Când vorbești așa, sunt convinsă că o să iei examenul. Așa am crezut întotdeauna că vorbesc profesorii la facultate.

Terry i-a zâmbit și Alice a terminat de legat șireturile, trăgând ușor de ele.

— Au trecut doar câteva zile. O să te descurci tu.

— Știu, a spus Terry aproape visătoare.

Avea ochii roșii, dar nu la fel de umflați ca în zilele trecute.

— Știu asta de la accidentul alor mei. Crezi că nu o să te mai simți niciodată bine, dar zilele se scurg și îți creezi un spațiu în care să porți totul în tine.

Alice a făcut semn spre burta lui Terry.

— Poate încă nu ai loc. Acolo e deja plin.

— Întotdeauna e loc să-ți porți familia.

— Oricât de înduioșător ar fi, le-a întrerupt Stacey, mai bine ați pleca, altfel o să întârziați.

Alice a însoțit-o îndatoritoare pe Terry până în clădirea în care se studia engleza, cum scria pe biletul Gloriei. Exista o bibliotecă micuță în hol cu volume clasice așa că, în timp ce Terry dădea examenul, Alice a rămas să citească fragmente din cărți, răsfoind până la o pagină oarecare, al cărei număr îl alesese dinainte.

Andrew fusese un om bun. Când Gloria a sunat-o, Alice a fost devastată. Dar se pare că pe Ken îl marcase cel mai tare vestea; în fine, în afară de Terry. Nici nu știuse că Andrew și Ken se cunoșteau bine. Era drăguț, însă Ken nu avea cum s-o ajute decât înlocuind-o în turele de la restaurant, fiindcă nu avea voie să intre oricând în căminul lui Terry. În plus, mai erau doar vreo câteva zile, apoi aveau s-o mute acasă, să locuiască împreună cu sora ei în casa părintească.

Lui Alice îi părea rău că nu apucase să-și ia rămas-bun de la Andrew. Dar mai mult regreta că el nu aflase despre copil. Terry hotărâse să nu le spună părinților lui, cel puțin nu încă, gândindu-se că ar fi putut fi în pericol din cauza lui Brenner. Alice bănuia că unul dintre motivele pentru care nu mergea săptămâna asta la laborator era să vadă ce avea el să facă.

S-a înfiorat gândindu-se la asta.

— Ți-e frig? a întrebat Terry în spatele ei.

— Ai terminat deja? a întrebat Alice, apoi a pus cartea din mână – *Cei trei mușchetari* – înapoi pe

raft. Hai să predăm lucrarea asta și pe urmă te poți odihni.

— N-am nevoie de odihnă.

Terry a tăcut câteva clipe.

— Am o treabă de făcut, a continuat ea. Singură. Mă descurc să mă întorc singură la cămin. Jur!

Alice a stat un pic pe gânduri. Terry avea privirea mai limpede decât în ultimele zile.

— Stacey o să ne ucidă pe toți dacă pățești ceva, a spus Alice.

— Nu o să pățesc nimic. Trebuie doar să mă opresc la bibliotecă.

Ce probleme putea să aibă Terry la bibliotecă?

— Ce-ar fi să te conduc până acolo și pe urmă să plec?

— De acord.

— Dar mai întâi predăm lucrarea, conform ordinelor Gloriei. Terry ezita.

— Poți să o supraveghezi tu pe Kali mâine? Fac bine că nu mă duc?

Alice habar nu avea.

— O să-ți spun când cred că greșești.

— Mulțumesc. Cred că e cea mai bună promisiune pe care o poate face cineva.

Alice își dorea să poată face mai mult.

— Frăția Laboratorului!

— Frăția Laboratorului, a repetat Terry și și-a lipit din nou palma de abdomen. Și suntem și o familie.

— Da, a spus Alice. Suntem!

— Haide, surioară!

5

Terry nu mai rămăsese singură de trei zile și trei nopți. Tot timpul cineva era cu ea. Stacey făcea lucrurile temeinic, atunci când se sinchisea să facă ceva.

Iar Terry nu avea să fie singură prea multă vreme. S-a plimbat prin bibliotecă până când a găsit-o pe bibliotecara care-i plăcea. Azi coada nu era atât de

lungă, așa că Terry s-a așezat la rând și a așteptat. Nu mai era nimeni în jur, iar oamenii din bibliotecă aveau cărți deschise pe mese și erau ocupați să-și termine proiectele.

Terry se simțea de parcă ducea pe umeri o lume diferită oriunde ar fi mers. Aceste preocupări cotidiene – examenele, politețea, legatul șireturilor, faptul că nu plângea în public – toate păreau neînsemnate prin comparație cu problemele ei și cu durerea de a-l fi pierdut pe Andrew. Își dorea să fi apucat să-i spună că avea să fie tată. Își dorea ca el să fi apucat să *fie* tată.

Dar trebuia să se gândească la viitor.

Bibliotecara s-a uitat la început prin ea.

— Da? Cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua! a spus Terry. M-ați mai ajutat o dată. Mă gândeam că poate mă veți ajuta din nou. Am un fel de rugămintă ciudată. Nu știu cum să încep.

— Genul meu preferat de rugămintă, a replicat femeia, apoi i-a făcut semn din degete să-i spună. Dă-i drumul!

Terry a înghițit în sec.

— Să presupunem că o tânără ar avea probleme și ar trebui să dispară. Cum ar proceda? Aveți ceva despre asta?

Bibliotecara s-a uitat la ea, remarcându-i hainele fără formă, fața umflată și cearcănele vineții.

— Nu avem cărți, dar sunt specialistă în informații.

S-a oprit o clipă.

— Această tânără se află în pericol imediat?

Una dintre numeroasele întrebări ale momentului.

— Nu se știe sigur.

— Și trebuie să dispară pentru totdeauna sau doar pentru scurtă vreme?

Terry nu se gândise atât de departe.

— Să presupunem că pentru totdeauna.

— Banii sunt partea importantă, cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Și ar avea nevoie de un mod de a-i câștiga, odată ce pleacă.

Bibliotecara vorbea încet.

— Dacă cineva ar căuta persoana asta, cel mai bine ar fi dacă s-ar crede că este, ei bine, moartă.

Terry se gândise deja până în acest punct. Oamenii nu-i căutau pe morți. Deși nu-și dădea seama cum să-și însceneze moartea. Și, în afară de asta, cine mai erai dacă făceai așa ceva?

— Dar cum ar fi? Ai nevoie de un nume ca să trăiești...

— E destul de interesant, nu-i așa?

Bibliotecara vorbea pe un ton conspirativ.

— Am citit odată un roman în care un bărbat a luat numele unui băiat născut cam în același timp cu el, dar care a murit în copilărie. A scăpat basma curată toată viața. Ar fi nevoie doar să pleci din zona în care sunt șanse ca numele să fie recunoscut.

Terry asimila informațiile.

— Unde aș putea să găsesc necrologurile de la începutul anilor '60? Să văd dacă au existat copii decedați?

— Pe aici. O să te ajut cu niște ziare din perioada respectivă. Accidente suferite de copii... poate vrei să cauți și știri. S-ar putea să obții de acolo un nume. Doar pentru o cercetare ipotetică.

Terry se întreba dacă nu cumva bibliotecarei i se întâmplase ceva îngrozitor de era atât de dornică s-o ajute. Dar nu avea de gând să întrebe.

Ken a ajuns cu câteva minute întârziere. Și-a tras un scaun la masa la care se așezase ea și s-a uitat la ziarul din fața ei.

— Morbid, a comentat el, trăgând cu ochiul la șirurile de necrologuri. Sau lucrezi la necrologul lui?

Terry nici nu se gândise la asta. Presupunea că părinții lui aveau să-i scrie necrologul pentru ziarul din orașul lor. Lacrimile îi înțepau ochii.

Bibliotecara a trecut pe la masă.

— Domnișoară, e totul în regulă? i-a întrerupt ea.

Terry a ridicat capul când și-a dat seama de insinuare. Bibliotecara întreba dacă era nevoie să-l îndepărteze pe Ken.

— O, da, e în regulă. E un prieten. Nu e... nicio problemă.

Ken a zâmbit trist.

— Totuși problema e o persoană.

Bibliotecara a dat din cap și a plecat.

— Terry... a început Ken.

Nu-l mai văzuse de când primise vestea despre moartea lui Andrew; Stacey le dăduse vestea tuturor noilor ei prieteni și vechilor prieteni ai lui Andrew. Ken părea foarte afectat.

— Nu știam că tu și Andrew vă cunoșteți așa de bine, a zis ea.

— Nu ne cunoșteam foarte bine, a răspuns Ken. Dar am vorbit despre tine înainte să plece...

Ea habar nu avea.

— Ați vorbit?

— M-am amestecat. A fost ideea mea să vă despărțiți oficial... simțeam doar că avea să se întâmple ceva care să vă despartă și poate în felul ăsta lucrurile s-ar fi simplificat. Ar fi trebuit să nu mă bag. Mama îmi spunea să nu mă amestec niciodată în lucruri importante.

— Ken, asta nu a contat. A fost un gest de fațadă. Chiar m-a ajutat. Dar el o să fie mereu cu mine.

— În mai multe feluri.

Terry a izbucnit în râs. S-a gândit că bibliotecara nu avea să-i facă observație, totuși a tăcut imediat.

— Ce înseamnă toate astea? a întrebat Ken. De ce ai vrut să mă vezi?

— Încerc să aflu cum să dispar. Dar nu pot lăsa totul neterminat... Mă documentez cum să facem asta, cum să scăpăm pentru totdeauna de Brenner. Să punem capăt la tot ce face. Voiam să-ți spun că poți să mă anunți, dacă ai o... certitudine despre care ar trebui să știu. Nu pot să mai pierd pe cineva.

— O să încerc, a zis Ken, dar nu uita că sunt mulți oameni care nu vor nici ei să te piardă.

— S-ar putea să fie nevoiți, a replicat Terry. S-ar putea să fiu nevoită să plec. Și dacă în felul ăsta toată lumea e în siguranță, atunci e în regulă. Înțelegi?

Își dădea seama că el nu înțelegea. Dar Terry începuse deja să strângă banii. Ce adunase de la laborator de când cu cauțiunea și de la restaurant. Avea să le spună tuturor celor din Frăție după ce definitiva detaliile. Ar fi putut primi și de la ei ceva parale.

Copilul s-a mișcat, iar Terry a dus mâna spre abdomen.

— Pot să pun mâna? a întrebat Ken.

Terry a privit în jur, dar erau singuri în colțul acela de bibliotecă.

— Sigur!

A luat mâna lui Ken și i-a lipit palma de abdomenul puțin umflat. Copilul s-a mișcat din nou.

— M-am gândit la un nume, a spus ea. Am citit un articol în *National Geographic* în sala de așteptare de la cabinetul doctorului. Era despre o femeie, Jane Goodall, care studiază cimpanzei în Tanzania.

— Nu încă un experiment științific, a gemut Ken.

— E diferită. Nu folosește numere pentru subiecți. Le pune nume. O să-i spun Jane bebelușului.

Terry s-a oprit când Jane s-a mișcat iar. Era ca și cum se ascunsese până atunci, iar acum, când prezența îi fusese descoperită, era hotărâtă să se impună. Permanent. Pe Terry nu o deranja deloc.

— Și îmi place numele Jane, așa că ar fi bine să ai dreptate în privința sexului.

— Se simte, a spus Ken și a luat mâna. Acolo e o fată curajoasă și aprigă, la fel ca mama ei. Abia așteaptă să vină pe lume. Cum aș putea să mă înșel?

6

Doctorul Brenner avea o zi dificilă. La asta contribuia și vizita făcută lui Opt.

Îi adusese un pachet de briose Hostess și nici măcar nu o pusese să muncească pentru ele. Și ea tot bosumflată stătea.

Copiii erau exasperanți.

Ei bine, la fel erau și adulții. Doar că în moduri total diferite.

— Vreau s-o văd pe prietena mea, a spus ea.

— Terry nu a venit azi.

Spumega în tăcere din cauza asta. Ce tupeu avea să nu vină! Trebuia s-o aducă înapoi pe calea cea dreaptă. După ce primise un telefon despre vizita ei la doctor, presupusese că ea avea să intre în panică, așa că el nu fusese *cu totul* luat prin surprindere de tentativa ei firavă de a-i submina autoritatea. Chiar și el fusese uimit când aflase de iubitul ei.

În fine. O complicație în minus pentru care să-și facă griji pe termen lung. Ar fi trebuit să se aștepte la asta când aranjase recrutarea. Știa exact ce pârghii să folosească acum.

— Nu mă refer la Terry! a spus Opt. La cea ca mine!

Despre cine vorbea?

— Nu mai e nimeni ca tine, a zis doctorul Brenner. Nu încă. În curând vei avea un prieten ca tine. Ca Terry.

— *Nu ea*. Eu n-am văzut monștri, dar pun pariu că sunt aici. Trebuie să vorbesc cu ea.

Opt era într-o dispoziție bună – starea în care nu era dispusă să renunțe.

Monștri? Brenner încerca să-și dea seama de ce i se părea cunoscut. O, da, fata aceea, mecanic, care reacționa cu un fler atât de interesant la tratamentele cu electroșocuri. Alice... Johnson. Numerele erau mult mai ușor de reținut decât numele.

— Opt, ai vorbit cu altcineva de aici în afară de Terry?

Fata se uita în tavan, lingând ciocolata de pe degetul arătător.

— Cu doctorița Parks și Benjamin și... a înșirat ea infirmierii și membrii personalului. Și cu tine, papá.

El și-a ascuns adevărata reacție.

— Cu nimeni altcineva?

— Nu spun. Am promis.

A șoptit cuvintele și el i-a simțit teama. Bine. Putea lucra așa.

— Am mai discutat despre asta. Singurele promisiuni care contează sunt cele pe care mi le faci mie.

Ea a clătinat din cap, fluturându-și părul negru.

— Nu mi se pare corect!

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc.

— Papá, nu!

A alergat la ușă și a ieșit pe hol.

El s-a luat după ea, mergând repede. Nu avea unde să scape de aici. Nu avea de ce să se teamă.

Pantofii lui tropăiau pe gresie în timp ce o urmărea cu pas constant. A trecut pe lângă sala goală unde ar fi trebuit să fie Terry Ives, purtătoarea a ceea ce avea să devină cea mai grozavă realizare a lui. Apoi a trecut de camera cu bărbatul inconstant, pe nume Ken, urmat de camera celui mai promițător subiect în cercetările despre interogatorii, Gloria, și a ajuns în sfârșit la Alice. Opt stătea în fața lui Alice, vorbind repede și gesticulând nebunește.

Deci despre ea vorbise.

El a pus mâna pe mâner și l-a răsucit.

Alice a rămas cu gura căscată când Opt a dispărut din nou.

— Știi că ești aici, Opt, a spus el, intrând în cameră. Ieși acum...

— Opt? a întrebat Alice.

El a ridicat din sprâncene. Cât de ridicole erau femeile astea și grija lor pentru nume!

— Kali, nu sunt furios...

Ce spusese Opt? Că cealaltă prietenă a ei era „ca ea”. Alice păstra secrete? Monștrii ei erau... reali?

— Ești prietenă cu Terry Ives, nu-i așa? a întrebat doctorul Brenner în loc de interogatoriul lui obișnuit.

— Da, a răspuns ea și a dat drumul unui șuvoi de cuvinte. Trece printr-un moment greu, n-ar trebui să vă faceți griji că nu e aici. Ar trebui doar... s-o lăsați în pace. Lăsați-o să trăiască în pace!

Ce drăguț!

El a făcut încă un pas în cameră.

— Opt, ieși acum!

— Scumpo, ar fi bine să faci ce spune, a zis Alice speriată.

— Sunt monștri aici și acum? a întrebat-o el.

Alice doar a dat din cap aprobator. *Se referă la mine*. El a râs. Nu era de mirare că Opt o plăcea atât de mult; probabil îi spusese fetei că el era un monstru.

— Eu nu sunt un monstru, a zis el. Dar dacă vrei să te gândești la mine în acest fel, n-ai decât. Kali, ieși afară acum, plecăm!

— Pa, Alice! a cântat Opt când ușa s-a deschis din nou.

Dar a reapărut și s-a întors în prag, ezitând.

— Ești *sigură* că monștrii nu sunt aici acum?

Alice nu părea că voia să răspundă. Dar fiindcă Opt refuza să plece, a făcut-o până la urmă.

— Sunt sigură.

— De câtă vreme vine să te vadă? a vrut să știe doctorul Brenner.

Alice a ridicat bărbia.

— Nu de mult. Nu o să spun nimic... despre ce poate ea să facă.

— O, știu. Și am afla în clipa în care ai face-o. O să plecăm acum. Pa, domnișoară Johnson!

Doctorul Brenner a prins-o pe Opt de umăr ca să nu mai scape atât de ușor.

— Deci ea e prietena ta? a întrebat-o pe hol.

— E ca mine. Vede lucruri. Dar spune că nu sunt din prezent. Sunt din viitor.

Monștri în viitor? Nu era sigur că putea s-o creadă, dar deodată și-a dat seama exact ce trebuia să facă pentru a o aduce pe Terry Ives înapoi unde îi era locul.

Și avea s-o țină pe fata mecanic destul de aproape ca să afle dacă vreunul dintre secretele pe care le păstra avea valoare.

Terry a ridicat o ultimă cutie cu haine pentru a o duce la etaj, însă Becky i-a luat-o din mână.

— Nu trebuie să mai ridici lucruri grele, i-a spus sora ei.

Nu că Terry ar fi vrut cu adevărat să care cutia respectivă. Era vorba de un principiu aici.

— Iar *tu* nu trebuie să te mai agiți. Sunt gravidă, nu rănită de moarte!

Becky s-a încruntat la ea.

— Haide, trage un pui de somn! Dar mai întâi vreau să vorbesc cu tine.

— O, nu! O discuție! Cineva să mă salveze!

Starea de spirit a lui Terry se îmbunătățise puțin. Reușise să ia examenele și Stacey avusese grijă să împacheteze și să o ajute cu mutatul, astfel încât Terry să nu miște un deget. În schimb, s-a îngrijit cu atenție de o cutie, două, pe care în mintea ei le numea Cutiile Dispariției.

De ce să împacheteze de două ori, atât de curând? O liniștea ideea că avea un plan secundar pentru cea mai rea eventualitate. Nu că ar fi lămurit partea cu câștigatul banilor. Alesese un nume fals, în caz că avea nevoie: Delia Monroe, care murise de tuberculoză la șase ani. Poate că fuga avea să fie de ajuns.

Becky a cărat a doua Cutie a Dispariției pe scările solide de lemn fără măcar să știe. Terry venea în urma ei, urcând treptele încet. Acum, când știa că e însărcinată și nu putea să dea vina pe viață pentru oboseală, pentru dureri sau starea ei ursuză, părea mai conștientă de toate suferințele acestea sâcâitoare.

— Surioară! a zis Terry. Nu ți-am spus cât de recunoscătoare sunt că nu mi-ai ținut predici. Și nu o spun doar ca să evit o predică, dacă asta urmează.

Au ajuns în capul scărilor. Becky a mers mai departe și a lăsat cutia jos, pe podea, lângă celelalte din camera lui Terry. Toate pozele ei din copilărie, portretele de familie, cuvertura din petice pe care o cususe mătușa când mama era gravidă cu ea, toate se găseau aici. Pusese deja poza cu ea și cu Andrew

pe măsuta de toaletă, chiar pe cutia de bijuterii cu micuța balerină. Becky începuse deja să decoreze camera copilului, aflată pe partea cealaltă a holului.

Dacă mai suntem aici și nu plecăm.

După ce o să treacă suficient timp, o să riște să vină după Kali.

Becky s-a întors și a pus ambele mâini pe umerii lui Terry ca s-o privească în față.

— Terry, ești sora mea. Ce să fac? Să te arunc în stradă? Nu o să-ți țin predici. Andrew era un om bun. Nu credeam că o să așteptați până la nuntă și...

A ezitat.

— Și?

Becky a dat la o parte o şuviță de păr asudat de pe fruntea lui Terry. Terry a făcut la fel pentru ea.

— Avem nevoie de ceai cu gheață, a zis Becky.

— Nu asta voiai să spui. Varsă tot!

— Și probabil că e bine că n-ați făcut-o. Că n-ați așteptat. Erați îndrăgostiți. Știu că o să prețuiești copilul ăsta. O să fii o mamă bună. O să te ajut. Nu trebuie să faci totul singură.

Terry s-a gândit la asta și nu i s-a părut cel mai groaznic viitor. Ele două, în casa părinților lor, crescând împreună o fetiță. Ar fi însuflețit locul, așa cum făcuse prezența lui Andrew de Crăciun. Ce ciudat că, în urmă cu opt luni, să rămână fată bătrână alături de Becky ar fi părut o soartă mai rea decât moartea. Dar pe lume erau lucruri mult, mult mai rele. Să trăiască precum o fugară cu copilul ei, de exemplu, o posibilitate la fel de reală...

Existau oameni mai răi decât surorile mai mari și raționale care să fie de partea ta.

Pe hol suna telefonul, strident și zgomotos, stricându-le momentul de complicitate.

— Răspund eu, s-a oferit Becky. Tu întinde-te și odihnește-te! E un ordin.

— Da, domnule sergent de instrucție!

Dar Terry a rămas în picioare, așteptând să vadă cine suna.

— Casa Ives, a răspuns sora ei. Becky la telefon.

A făcut o pauză, ascultând ce avea de spus cel de la capătul firului.

— Domnule doctor Brenner, nu, nu știu cine sunteți. De unde o cunoașteți pe Terry?

Nu durase mult. Terry s-a furișat pe hol și a dus un deget la buze în timp ce se apropia de Becky. I-a dat ușor buclele de pe umăr ca să poată ține receptorul între ele și să audă amândouă.

— Cum se simte domnișoara Ives? Înțeleg că a suferit un șoc. Dar speram să se întoarcă aici în curând pentru niște teste.

Însăși vocea lui suna ca o amenințare directă. Pulsul ei se accelera.

— Se simte mai bine, a răspuns Becky cu indiferență.

— Mă bucur să aud asta. Când o pot vedea?

Terry s-a încordat și probabil că Becky a observat.

— Mă îndoiesc că va fi în stare de așa ceva prea curând.

Becky nu a pomenit de sarcină pentru că nu credea că era treaba nimănui. Nu putea să schimbe faptul că Terry avea să fie o mamă necăsătorită, însă filosofia lui Becky era că, dacă scotea în evidență că tatăl murise în război, se reducea numărul întrebărilor. Nu era nevoie să aibă o literă stacojie tatuată pe piele. Terry nu se deranjase să-i explice că litera nu se referea la adulter.

— Îmi pare rău să aud asta.

El a făcut o pauză.

— Aș putea vorbi cu ea?

Terry voia să clatine din cap că nu. Dar nu era cinstit să o oblige pe Becky să fie intermediar. Venise timpul să nu se mai ascundă. Putea să afle la fel de mult din conversația asta cât afla și el. A luat telefonul.

— Eu sunt.

— Terry, îmi pare rău pentru prietenul tău, a spus el calm, de parcă aveau ascultători. Și înțeleg că trebuie să te felicit.

Ea se aștepta să simtă o spaimă înfiorătoare, însă o furie fierbinte clocotea în ea.

— De parcă nu știai când mă...

Becky o privea cu o căutătură speriată, așa că nu a spus-o până la capăt. *Când mă îndopai cu droguri, deși eram însărcinată.*

— Copilul va fi excepțional. Copilul *nostru* va fi excepțional, cel pe care l-am făcut împreună. Nu asta îți dorește orice părinte?

De-abia putea să respire. *Nu poți avea pretenții asupra copilului meu. Al meu și-al lui Andrew.*

— Totul a fost pentru binele tău, pentru binele tuturor, a continuat el.

Terry voia să izbească receptorul de perete. Dar și-a păstrat vocea calmă când a vorbit și a scos puținele cuvinte de care era în stare:

— Nu, nu a fost.

A fost ce ți-ai dorit tu pentru experimentele tale îngrozitoare – nu e același lucru.

— Terry, chiar te gândești să nu te mai întorci? Știu că Opt – Kali – ar avea de pierdut. Ai forțat lucrurile. Gândește-te la prietenii tăi... Tocmai am aflat un lucru foarte interesant despre unul dintre ei.

Asta era. Groaza din spatele mâniei sale.

— Despre ce vorbești?

— Am aflat de prietena ta, Alice. Am depus azi documentele pentru internarea de urgență.

Nu, nu, nu. Ce voia să spună că „a aflat despre Alice”? Terry intenționase să oprească totul, dar dacă el știa despre capacitățile lui Alice... Depusese deja documentația. Nu avea să o lase niciodată să plece. Un om ca el nu voia nimic altceva decât să vadă în viitor ca să facă totul pentru a-l controla.

— Las-o în pace!

— Terry, a continuat Brenner, eu nu vreau decât să vă ajut pe toți să vă atingeți potențialul maxim. Pot chiar să te scap de durerea provocată de moartea lui Andrew. Nu ți-ar fi mai ușor?

Terry nu putea vorbi. Era copleșită de furie.

— O să vezi că am dreptate. Îți amintești de înmormântarea părinților tăi? Prima amintire pe care

am explorat-o? Amintește-ți lucrul ăsta. Durerea a dispărut, nu? Eu am făcut asta. Lasă-mă să te ajut!

Terry s-a gândit la biserică, la mama ei în sicriu, la tatăl ei în sicriu. De obicei, amintirea venea sub formă de coșmaruri, prea dureroasă pentru ca mintea ei în stare de trezie să reziste la asemenea suferință.

Dar aici, acum, simțea doar o durere surdă.

— Ești malefic. Lasă-ne în pace!

Brenner a continuat să vorbească.

— Mă tem că nu pot. Nu o să vă las să plecați.

Respiră. O să găsești o scăpare pentru toți. Cumva.

Disperarea aproape o zdrobea. Și dacă nu putea?

A închis telefonul și a rămas holbându-se la el.

Becky stătea cu mâinile în șold.

— Ce naiba... Văd că ți-ar plăcea să ajungi la capătul celălalt al a firului. Nu ești în stare de niciun experiment în momentul ăsta.

Ce era de făcut? Adevărul avea s-o tulbure pe sora ei, dar Terry nu mai voia să mintă.

— Cred că trebuie să-ți povestesc despre laboratorul Hawkins, a zis ea. Despre ce mi-au făcut acolo. Ce ne-au făcut tuturor. Și, Beck, el știa că sunt gravidă cu copilul lui Andrew, habar n-am de când, dar de suficientă vreme. Dar mai întâi trebuie să dau un telefon.

— Ce vrei să spui?

— Așteaptă puțin.

Terry a căutat foaia pe care Stacey trecuse numerele de acasă și de la cămin ale tuturor, apoi a ridicat receptorul și a sunat-o pe Gloria.

— Bună, Gloria! Poți s-o iei pe Alice și s-o aduci aici? O să-l sun și pe Ken. Trebuie să vorbim.

— Desigur, a răspuns Gloria.

Terry i-a dat adresa, apoi l-a sunat pe Ken. El nici măcar n-a menționat că era pe picior de plecare.

Pe urmă s-a dus în dormitor, unde o aștepta Becky.

Cutiile Dispariției își pierduseră puterea reconfortantă, însă sora ei nu. Și astfel începu să i se

contureze o idee, un remediu pentru disperarea ce o cuprinsese după discuția cu Brenner. Erau o frăție. Aveau aliați. Aveau *puteri*.

Brenner avea ambiție și cruzime și, da, o instituție guvernamentală la dispoziție. Nu o să-l lase niciodată să pună mâna pe copilul ei. Și cu siguranță nu o să-l lase să pună mâna nici pe Alice. Sau s-o abandoneze pe Kali acolo. Voia să-l lase cu ce merita...

Nimic și nimeni.

Era un război pentru viitor și nu plănuia să mai piardă pe altcineva.

8

În decurs de o oră, toți se adunaseră acasă la Terry și la Becky.

— Te superi dacă mergem sus? Să discutăm singuri? a întrebat-o Terry pe Becky când Ken a intrat pe ușă.

Alice și Gloria sosiseră cu câteva clipe mai devreme.

— O să fac niște negrese, a spus Becky.

Terry detesta să țină secrete față de Becky, acum când știa adevărul în mare parte, dar era mai sigur așa. Becky se născuse sceptică. Ideea unor oameni cu puteri speciale sau a creării lor de către guvern avea să o împingă la limita lucrurilor pe care le putea crede. Îi fusese destul de greu să accepte dezvăluirea că, luni bune, doctorul Brenner îi băgase LSD pe gât lui Terry, știind că era însărcinată. Credea că Terry intenționa să se întoarcă la laborator doar ca să ceară o despăgubire pentru traumă. Era costisitor să crești un copil.

Așa că au urcat la etaj. Terry se străduise să găsească niște idei și deja avea câteva.

Voise să-i conducă în camera ei, însă Alice a intrat în camera pe care o pregăteau pentru copil. Nu o deranja.

Terry a urmat-o și a aprins lumina.

— Becky o amenajează deja, a explicat ea.

Erau acolo un pătuț la mâna a doua, obținut de la o fată cu care Becky fusese colegă în liceu, și un carusel cu clovni în roșu și albastru, atârând deasupra lui.

— N-am întâlnit niciodată un copil căruia să-i placă clovni, dar acesta e simpatic, a zis Gloria, scuturând ușor caruselul, astfel încât piesele să se învârtă. Probabil că micuței Jane o să-i placă la nebunie.

— Toată lumea iubește clovni, a spus Ken.

— Pe mine mă înspăimântă, l-a contrazis Alice.

— Mă tem că am vești proaste, a spus Terry. Doctorul Brenner a sunat aici.

Poate doar dacă reușea să-i convingă pe ceilalți de planul ei îndrăzneț și dacă aceasta le și reușea, viziunea idilică despre cum avea să-și crească fițița avea să se îndeplinească. Un lucru era sigur însă. Nu puteau discuta deschis aici.

Era imposibil ca Martin Brenner să nu tragă cu urechea. Se baza pe asta.

Terry a luat un caiet în care Becky nota măsurile pentru draperii și a dat la o pagină goală din mijloc. A ridicat un deget și prietenii ei au înconjurat-o în timp ce ea scria un bilet: *Fiți de acord cu ce urmează să spun – ne ascultă. Planul adevărat, mai târziu.*

— M-a... amenințat, a spus ea. A spus că trebuie să mă întorc.

— Hm? a întrebat Gloria cu calmul unui spion. Repede?

— Mă întorc săptămâna asta, dar am nevoie de ajutorul vostru, al tuturor, pentru ceva anume. Alice, a aflat despre tine.

Alice se foia, aruncând o privire la caiet în timp ce Terry scria.

— Ce?

Terry a scris: *Ai fi dispusă să te duci să stai o vreme la verii tăi din Canada? Oricât ar fi nevoie?*

Încruntată, Alice a dat aprobator din cap.

— Toți suntem în pericol.

Terry a inspirat adânc.

— Vreau să obțin dovezi o dată pentru totdeauna despre ce se întâmplă acolo. E timpul să-l distrugem pe Brenner împreună cu proiectul. Dacă pot obține dosare din biroul lui, pot să le transmit cuiva – nu doar la *Gazette*, ci poate și la *The New York Post* sau la *The Washington Post*. Cineva care poate să *facă* ceva pentru a-i scoate pe copii de acolo și a opri tot. Pe urmă, nu ne mai întoarcem niciodată acolo.

— Și noi ce trebuie să facem? a întrebat Gloria.

Terry s-a uitat la Ken.

— Crezi că putem face asta?

— Am un sentiment pozitiv.

— Atunci asta e tot ce vreau să aud, a zis Terry. Ghinion, Brenner!

Te rog, fă-l să creadă chestia asta. Apoi a început să schițeze planul ei fals.

— Gloria, crezi că poți să pornești alarma de incendiu în transă?

— Da, a zis ea. Nicio problemă.

Terry a mai elaborat câteva elemente false: Gloria o să creeze o diversiune, Ken o să o ajute, dacă era nevoie, apoi Terry se va furișa în biroul lui Brenner și va fura dosarele. Ușor. Simplu.

Nu era deloc planul adevărat.

— Și eu? a întrebat Alice.

Terry a mai scris câteva rânduri: *O să discutăm afară despre planul adevărat mai târziu. Tu o să demontezi aparatul de electroșocuri ca să nu-și dea nimeni seama. Să sperăm că va face Kali restul.*

Alice a încuviințat.

În ușa de la intrare s-au auzit bătăi puternice. Terry a ieșit din cameră și s-a oprit în capul scării, ceilalți au venit lângă ea.

A răspuns Becky, ștergându-și mâinile cu un prosop de vase.

— Bună ziua! Cine sunteți voi?

Un grup de bărbați în uniformă stătea în dreptul ușii. Terry i-a pus lui Ken caietul în mână și i-a spus:

— Ascunde-l!

Ken a dispărut.

— Suntem aici pentru Alice Johnson, a răspuns unul dintre bărbați. Am documente care ne autorizează să o luăm în custodia Laboratorului Național Hawkins.

Și, înainte ca Terry să înțeleagă ce se întâmplă, au dat buzna înăuntru și au urcat scările.

— Stați o clipă! a protestat Becky de jos, dar bărbații se mișcau repede.

Comandantul lor a înaintat spre Terry.

— Aveți grijă la cea însărcinată, a rostit un altul.

— Avem un mesaj pentru tine, a spus comandantul. Să fii unde trebuie săptămâna viitoare!

A dat-o la o parte din drum și a luat-o pe Alice.

— Nu vreau să merg! s-a împotrivit ea.

— Documente de internare, a spus Terry, dându-și seama despre ce era vorba. A zis că a făcut-o. Alice, nu te îngrijora! Ne vedem în curând. Promit!

— Nu vreau să merg, a repetat Alice când s-a întors Ken.

Toți trei au privit neajutorați cum Alice era târâtă în jos pe scări, cu ochii mari cât cepele, apoi cum e urcată în dubă. Mașina a dispărut în noapte.

Terry se ruga ca planul adevărat la care se gândise s-o poată salva.

CAPITOLUL DOISPREZECE

TOȚI SE PRĂBUȘESC

Iunie 1970
Bloomington, Indiana

1

Terry stătea pe pat. Era joi dimineața, devreme, și planurile lor erau gata. Urma să plece peste câteva minute să se întâlnească cu Gloria și cu Ken.

Dar mai întâi voia să afle ceva despre ea însăși, despre propria ei putere. A închis ochii și și-a pus mâna pe burtă, forțându-se să se relaxeze și să respire adânc. Fără droguri, fără un monitor care s-o supravegheze, fără nimic în afară de ea.

Mergi mai departe, s-a încurajat singură și totul în jurul ei s-a estompat. A pătruns în vidul întunecat, cu apa sub tălpi. Aproape abandonase demersul când Alice a apărut în fața ei.

Prietena ei stătea întinsă pe un pat, dar nu o vedea pe Terry apropiindu-se. Pună un halat de spital. Avea pete vineții sub ochi. Părea chinuită.

Alice? A trimis gândul cât de puternic era în stare. *Venim. Fii gata!*

Alice nu spunea nimic. Terry nu-și dădea seama dacă o văzuse sau o auzise.

Când a deschis ochii, veioza de pe noptieră pâlpâia. Era pregătită.

2

Brenner și-a petrecut ziua în birou, într-o stare de entuziasm. Terry Ives avea speranțe atât de mari pentru planurile ei, încât spulberarea lor putea fi de ajuns ca să o facă mai cooperantă pe termen lung. Se dovedise deja mai încăpățânată decât se așteptase el. Aproape că o respecta pentru asta.

Dar nu putea să respecte cu adevărat pe cineva care se implica în acțiuni atât de imposibile. De

parcă el ar permite ca tot ce construisese aici să fie distrus. Toate lucrurile pentru care muncise până acum. Poate că alții nu-i înțelegeau devotamentul față de proiect, dar asta nu avea importanță. Nu avea nevoie ca ei să înțeleagă; avea nevoie doar de timp ca să demonstreze că avea dreptate. Singurul lucru care o să fie distrus azi era o răzvrătire.

S-a auzit un ciocănit în ușă.

— Domnule? a întrebat agentul de pază.

— Da. Raportează.

— Ives și Flowers au ajuns. Bărbatul nu a venit azi.

Ken. Poate nu o să mai vină deloc. Rezultatele lui nu fuseseră strălucite.

— Mulțumesc.

Brenner nu s-a dus imediat s-o întâmpine pe Terry, ci a făcut un ocol pe la laboratoarele farmaceutice de la al doilea nivel al complexului. Îi dăduse indicații precise directorului adjunct care îl conducea.

Laboratorul era mereu un iureș steril și tăcut de activitate. Bărbați și femei lucrând la aparate mari și complexe, producând o varietate de substanțe chimice care să modifice creierul sau corpul. Azi venise pentru cel de-al doilea.

— E pregătit totul pentru mine? a întrebat Brenner.

Bărbatul în halat de laborator a dat din cap că da. Era palid, de parcă nu mai văzuse soarele de când lumea, așa cum trebuia să fie un angajat devotat.

— O să dureze câteva ore până își face efectul, mai mult sau mai puțin, a spus el și a scos o seringă mare, cu capac.

— Perfect! a zis Brenner, luând seringă și ascunzând-o în buzunar.

S-a surprins fredonând discordant în drum spre camera lui Terry Ives, străbătând labirintul de holuri care alcătuiau domeniul său. S-a oprit la geam și a privit-o.

Stătea dreaptă, așteptând.

În curând, avea să-i zdrobească voința.

Dar mai întâi o să se distreze puțin.

— Văd că te-ai ținut de cuvânt, a spus el intrând în cameră. Sunt puțin mirat. Prietena ta este bine aici. Am simțit o ostilitate fâțișă când am vorbit.

Ea i-a oferit un zâmbet fals.

— Nu ne permitem toți să mințim cu pricepere.

Ce temperament! Oare și copilul o să fie la fel?

Plănuise să nu se grăbească, dar acum, când era aici, descoperirea că nu mai avea răbdare. A scos seringă.

— Întinde brațul, te rog!

— Ce-i asta?

Ea s-a încruntat.

— Nu mai iau LSD.

— Bănuiam că nu.

El a clătinat din cap.

— E unul dintre motivele pentru care nu ți-am spus despre starea ta. E o injecție care te ajută cu sarcina. Nu o să-ți facă rău nici ție, nici copilului nostru.

A văzut-o încordându-se la auzul ultimului cuvânt. Dar *era* copilul lor, la fel de mult al lui pe cât era al ei.

— De ce aș avea încredere în tine să-mi faci injecția asta?

El a gesticulat și infirmierul a intrat.

— Ține-o! a spus Brenner.

Terry s-a împotrivit, însă bărbatul a forțat-o să se ridice în picioare. I-a strâns mâinile pe lângă corp.

Brenner i-a introdus acul în piele lângă cot și a apăsă pe piston. Era ușor să rezolvi probleme când aveai acces la unelte potrivite.

— Ce mai vrei de la mine? a întrebat ea, smulgându-se din mâinile infirmierului.

— Asta e tot pentru azi. Voiam doar să-ți fac injecția și niște analize de sânge, i-a răspuns el tot cu un zâmbet fals. Poți să-ți aștepti prietenii să termine.

— Asta e tot? a întrebat ea. O să ne lași să plecăm?

— Cum adică, n-ai încredere în mine, Terry?

Ea a rânjit.

— Crezi că nu am creier? Nu, n-am încredere în tine.

— Doar odihnește-te! a îndemnat-o el. Nu te obosi.

— Așa o să fac.

S-a întins pe pat, prefăcându-se ca un copil.

— Nu pentru că așa ai spus tu.

— O să mă întorc mai târziu.

— De-abia aștept.

Nu-i plăcea ca ea să aibă ultimul cuvânt, dar nu era așa în realitate. S-a întors în birou ca să aștepte să-și pună în aplicare strategia caraghioasă.

3

Terry avea să riște să meargă s-o vadă pe Kali în persoană dacă era nevoie – dar era posibil ca Brenner să-și dea seama prea devreme ce se întâmpla. Acum era sigură că putea ajunge în vid fără ajutorul lui, fără nimic în afară de ea însăși.

Voia să știe ce-i băgase în braț, dar era și ușurată că nu știa. Trebuia să se mulțumească cu convingerea că nu ar fi rănit un copil pe care îl considera al lui... Ei bine, nu l-ar fi rănit în felul *acela*. Doar l-ar fi închis și l-ar fi transformat într-un șoarece de laborator pentru propriile lui scopuri bolnave.

Terry s-a așezat și s-a gândit la fiecare etapă a planului și la cât de ușor era să nu funcționeze, prin urmare totul trebuia executat întocmai. S-a gândit la Andrew și la cum trebuie să fi fost ultimele lui minute și dacă avea să știe vreodată lucrul ăsta. A jurat să termine de citit cartea după ce va scăpa de acolo și să afle ce s-a întâmplat cu inelul, cu Frodo și cu Sam.

Se întreba dacă Gloria era pregătită. Dacă era și Ken. Alice.

Trebuia să le iasă totul bine.

Dar aveau nevoie de Kali ca să meargă. *Te rog, să fie acolo, pentru ultima dată!*

A durat foarte puțin să ajungă în locul pe care-l numea nicăieri-pretutindeni. A închis ochii și a făcut un pas în mintea ei, iar bezna a înconjurat-o și tălpile i-au plescăit fără zgomot.

Kali a apărut imediat.

— Terry! Mă bucur să te văd!

Terry a râs involuntar. Fetița rostise cuvintele pe un ton surprins.

— Și eu mă bucur să te văd. Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva important. Am nevoie de ajutorul tău, la fel și Alice. Și noi vrem să te ajutăm *pe tine*.

Kali era suspicioasă.

— Papá știe?

— Nu trebuie să afle niciodată. Am mai spus-o și altă dată, dar acum vorbesc serios.

Kali a strâns din buze.

— Papá vrea să ne facă rău mie și copilului meu.

Terry s-a mângâiat pe burtă.

— Ai un bebeluș acolo?

Kali avea o expresie de uimire.

— Da, iar el vrea să-i facă rău. O să-i facă rău și lui Alice – chiar foarte mult rău. Vrea să facă lucruri pe care n-ar trebui să le facă.

Kali a ridicat ochii la Terry. Buza de jos îi tremura.

— Din cauza mea, a șoptit ea. Pentru că am vorbit.

— N-ai vrut s-o faci, știu.

Terry s-a aplecat și a cuprins-o pe copilă în brațe.

— Dar de data asta nu trebuie să afle nimeni. Trebuie să fie un secret. Pentru totdeauna. Trebuie să o protejăm pe Alice. Să protejăm viitorul. Ești de acord?

Kali a dat aprobator din cap.

— Bine. Trebuie să produci o iluzie... Dar numai dacă tu crezi că poți s-o controlezi. Una mică.

— Pot să încerc.

Avea vocea blândă.

— OK. E în regulă.

Exista un risc, dar oare ce nu implica un risc?

— Crezi că poți să te duci în camera lui Alice? Și să faci să pară că doarme *adânc*, atât de adânc încât nici să nu respire. Orice s-ar întâmpla, poți s-o menții așa?

Kali ezita. Apoi a bătut din picior.

— Dar nu vreau să plece Alice!

— Poți să vii cu noi. Lasă-l pe papá și fii liberă!

Terry habar nu avea cum va reacționa fetița la sugestia asta, dar i-ar fi plăcut mai mult decât orice să o ia pe Kali cu ei, dacă exista vreo cale.

— Nu pot.

Kali părea solemnă.

— Aici vin *monștri*. Nu pot s-o părăsesc pe prietena mea.

Prietena ei, cea pe care i-o promisese Brenner. Terry și-a pus mâna pe abdomen. El îi promisese copilul lui Terry drept prieten. *Oh, cum de nu-și dăduse seama până acum?* Fetița din viziunile lui Alice cu *011* pe braț.

Nu, nu se poate întâmpla așa.

— Te rog, Kali! Noi suntem prietenii tăi.

Fetița părea gata să plângă.

— Nu pot să plec! Papá nu o să mă lase.

De asta se temuse Terry. Trebuia să-și ducă planul la îndeplinire și să se întoarcă după Kali, oricât o durea inima să o lase pe fată în urmă. Chiar și pentru scurt timp. Jane mișca în burta ei.

— O să mă întorc după tine. Bine? Cât de repede pot. Crezi că poți să faci asta?

— Dar Alice nu o să se întoarcă, nu-i așa?

Terry s-a uitat la fața ei micuță.

— Nu, nu poate. Alice trebuie să plece. Pentru totdeauna.

— Vreau să rămână! a bătut Kali din nou din picior.

— Kali, a zis Terry, înțeleg. Și eu vreau să rămână. Dar nu vrei să i se întâmple ceva rău, nici eu nu vreau asta. Nu-i așa?

— Așa e.

Dar o spunea fără convingere.

Cum putea s-o facă să înțeleagă?

— Știi cum îți amintești tu de mama ta? Cum simți aici, înăuntru?

Terry a dus mâna la cap, apoi la inimă.

— Da.

— Pentru că e familia ta. Prietenii sunt ca o familie pe care ți-ai făcut-o tu – așa că îi păstrezi cu tine chiar și când nu mai sunteți împreună. Chiar dacă uiți anumite părți din ei, pentru că îmbătrânești... Ne ținem familia de prieteni aproape. Dar nu e nevoie să fim cu oamenii aceia ca să facă parte din noi. Îi purtăm cu noi tot timpul.

Cum făcea ea cu Andrew.

— Și Alice o să fie mereu cu mine? a întrebat Kali, după ce s-a gândit puțin.

— Și eu o să fiu.

— O să vă ajut. Și nu o să spun. O să vă apăr.

Kali a zâmbit.

— Suntem o familie.

Terry s-a aplecat să o sărute pe frunte. Spre uimirea ei, Kali a lăsat-o.

— Nu o să te uit! a spus Terry. Niciodată. Îți promit! Acum, du-te! Nu uita, fă-o pe Alice să pară că doarme, că nu respiră. Dar să nu se vadă că tu o faci, orice ar fi.

— Orice ar fi!

Kali a dispărut în beznă exact la timp. Terry a ieșit din întuneric urmând un sunet înapoi, spre sala de examinare. O alarmă.

Gloria!

Venise momentul.

4

Gloria voise să-l păcălească măcar o dată pe doctorul Green, dar el fusese și mai puțin prudent decât de obicei. După ce i-a dat hârtiuța cu LSD – pe care ea nu a luat-o, ci a pus-o în buzunar – și o foaie plină de coordonate pe care să le memoreze, a părăsit camera. N-a lăsat niciun infirmier cu ea, nimic.

Era marea ei șansă să pornească într-o aventură. Avea să-și joace rolul ca în benzile desenate – la perfecție. A reușit chiar să spargă broasca, folosind metodele pe care le învățase de la Alice.

A mers pe hol și a găsit alarma de incendiu. Apoi a tras de ea.

Nu s-a întâmplat nimic.

Alarma de incendiu era dezactivată? Deci Terry avusese dreptate că cineva trăgea cu urechea în camera ei.

Dar nu puteau să le dezactiveze pe toate. Nici măcar savanții nebuni nu puteau risca atât de prostesc într-o astfel de instituție. Un incendiu putea distruge tot.

Inima Gloriei bătea cu putere, iar pulsul îi zvâcnea în urechi după ce i se îndeplinise dorința de a primi o sarcină mai dificilă. A alergat pe hol, căutând altă alarmă pe care s-o declanșeze. Vânătoarea îi răpea minute prețioase – strica întreaga sincronizare –, dar, în cele din urmă, a zărit una în față.

Chiar dincolo de un infirmier cu un cărucior de curățenie.

Dacă o facem, atunci să-i dăm drumul!

L-a împins la o parte spunând „Scuzați-mă!” și a tras de alarmă. După o fracțiune de secundă de liniște, în care și-a spus că a eșuat din nou, sunetul plăcut al odioaselor sirene a umplut aerul.

Am reușit. La fel ca Jean Grey.

Infirmierul își revenise și a vrut s-o prindă, însă Gloria s-a mișcat prea repede. S-a ferit de brațul lui și a alergat în direcția din care venise. Nu-și terminase treaba.

S-a dovedit că Alice, în rătăcirile ei provocate de electroșocuri, le oferise accesul la intrarea ascunsă de care aveau nevoie. Așa că Gloria a ajuns la locul de întâlnire de pe partea nordică a clădirii pentru a se întâlni cu Ken. Spera ca alarma să funcționeze conform așteptărilor, stârnind derută la apariția acestuia, care trebuia să aibă loc dintr-o clipă într-alta. Cât de curând.

A râs puțin în timp ce fugea. Nu-și dăduse seama până atunci: *Supereroii erau nebuni!*

5

Ken nu crezuse niciodată că se pricepe la mașini. Crescuse pe lângă ele. Tatăl lui era pasionat de mașini și voia să meargă la expoziții auto, să discute despre prețuri, spoilere și vopsea. Dar pe Ken nu-l interesa asta, deși excursia lor la Brickyard îi făcuse plăcere. Însă pasiunea lui Alice și a Gloriei față de mașini aproape că se transferase și asupra lui, ca atunci când dai cu creionul pe o hârtie așezată deasupra unui obiect ca să-i imprimi forma.

Dacă ar fi fost pasionat de mașini, Ken se îndoia că ar fi simțit vreo urmă de regret pentru biata mașină a lui Terry, în timp ce conducea spre Hawkins. Nu era cine știe ce mașină – un motiv nu tocmai nesemnificativ ca să fie sacrificată.

Dar fiindcă nu era pasionat de mașini, i-a spus bătrânului Ford cât de rău îi părea că trebuia să se sfârșească așa.

— Ești o mașină bună, care a slujit-o bine pe Terry. Nu te lauzi. Nu mergi cu viteză prea mare, dar ți-ai făcut treaba cu demnitate. Și acum? O să fii un car de război.

Pentru Ken, era ca și cum conducea spre o bătălie.

Gardul de sârmă a apărut în stânga, apoi luminile proiectoarelor, iar Ken a zâmbit. Nu se prea pricepea nici la condus, fiindcă nu era pasionat de mașini, așa că a spus în gând o rugăciune de mulțumire pentru faptul că știa că *nu* azi avea să moară.

Poarta se apropia, așa că a întors spre ea cu un scârțâit de roți, a turat motorul și a apăsă pe claxon. Soldații nu s-au mișcat repede, dar s-au dat la o parte până să se izbească el de poartă și s-o dărâme.

Mașina s-a scuturat de resturi și a mers mai departe.

— Bravo, Nellie!

Și ce dacă îi dăduse un nume mașinii lui Terry? Era o mașină bună. Ken a mers mai departe, pe aleea către laborator, zdrobind bariera de la al doilea punct de control, apăsând ca un nebun pe claxon în tot acest timp.

Sirenele porniseră aproape instantaneu și oamenii s-au repezit după el, dar se adunau în spatele lui. Nu în față.

A ocolit o latură a clădirii până la intrarea de la demisol pe care Alice o văzuse în viziunile ei exploratoare și s-a oprit cu un scrâșnet. Gloria a dat buzna pe ușă și s-a oprit, ținând-o întredeschisă.

— Unde e? a întrebat el.

— Vine! a spus ea, fixând ușa cu ceva ca să rămână deschisă. E chiar în urma mea, sper! Mă duc jos. N-ar trebui să dureze mult.

Când au apărut primii bărbați înarmați, Ken spera la fel.

6

Brenner s-a însuflețit când umbra unui om s-a apropiat de ușa biroului. O alarmă răsuna în toată clădirea cu un zgomot care-ți zdruncina creierii. Era și timpul să ajungă aici.

— Vai, domnișoară Ives, ce sur... a început el, dar s-a oprit când a văzut un agent de pază în locul ei. Ce este?

— Domnule, avem o problemă, a spus bărbatul, vorbind tare ca să se audă peste alarmă.

— Adică...

Brenner s-a ridicat în picioare, luându-și sacoul de pe spătarul scaunului și îmbrăcându-se.

— Avem o alarmă de incendiu și o amenințare în afara clădirii.

Deci Ken venise până la urmă.

— Opriți alarma și neutralizați amenințarea!

— E un civil, domnule, a continuat paznicul. Dar cel mai îngrijorător lucru este domnișoara Ives... era pe drum spre biroul dumneavoastră, cum ați spus că o să facă, dar... ea, ăă... a văzut ceva. A

văzut ceva și s-a oprit. E în camera lui Alice Johnson. Eu... ar fi mai bine să veniți. E supărată. Și doctorița Parks e supărată. Și subiectul Opt.

Brenner era pregătit să se umfle în pene pentru felul în care aflaseră și dejucaseră planurile lui Terry. Voia ca ea să fie supărată, dar nu voia să fie în camera lui Alice Johnson. Se întâmplase ceva foarte rău dacă-și abandonase planul.

L-a urmat pe paznic.

Brenner nu ura nimic mai mult decât surprizele.

Nimic, în afară de a pierde.

7

Terry a făcut un pas mai aproape de Alice, ținând-o la distanță pe doctorița Parks. Alice era prăbușită pe podea, lângă aparatul de electroșocuri, în camera de examinare. Nu se mișca. Nu respira.

Lângă ea, Kali plângea ca de fiecare dată când Terry o văzuse producând o iluzie.

— Nu se mișcă! se văita copila, iar Terry privea cum un firicel de sânge îi curgea dintr-o nară.

Tulburarea ei era reală, dar până acum iluzia era simplă și funcționa. *Isteață fată!*

— Alice, a spus Terry. Nu, nu Alice!

Electrozii erau încă fixați pe tâmpilele lui Alice care zăcea jos, iar indicatorul aparatului era dat la maximum... Terry se schimbase în hainele de stradă, care îi permiteau să ascundă un cuțit de bucătărie pe care-l luase de acasă și-l pusese în buzunar. Avea să aștepte până când era nevoie.

Terry se gândise că iluzia trebuia să fie importantă, însă nu ceva la care Brenner să se aștepte. Sau care să fie atât de mare încât să-și dea seama că aveau de gând să-l păcălească. El nu credea că fetița era în stare să se controleze, însă Terry știa că nimeni nu-și înțelegea puterea până nu era forțat s-o facă. Mai ales, nu un copil. Era un lucru mărunț pentru ea, mult mai mic decât flăcările, dar nu avea să dureze la nesfârșit.

Alice trebuia să dispară. Dacă funcționa, avea s-o facă. Pentru că Brenner o să creadă că murise... până când nu mai era nevoie să creadă.

Trebuia să funcționeze. Terry știa că altfel nu o să-i permită niciunuia să plece.

— Trebuie să ne lași să avem grijă de ea! a spus doctorița Parks.

— Am spus să n-o atingi! a ordonat Terry.

Stătea deasupra lui Alice și îi mângâia încet părul, dându-l după ureche. Iluzia se păstra.

— E moartă.

Când a surprins privirea lui Kali, fetița a început să plângă și mai tare. Din câte se părea, plângea cu adevărat. O, *Kali*, o să mă întorc după tine.

Dacă Terry n-ar fi știut că ceea ce vedea era fals, și-ar fi ieșit din minți. Când trecuse pe lângă camera lui Alice, apoi făcuse cale întoarsă, priveliștea fusese tragică. Plângea și doctorița Parks, încercând s-o smulga pe Kali de lângă corpul lui Alice.

— Ce-i asta? a întrebat doctorul Brenner când a intrat, dar chiar și el s-a oprit brusc.

— A schimbat setările aparatului, a spus doctorița Parks încet. A fost prea mult.

— Tu ai făcut asta!

Terry s-a ridicat în picioare și a îndreptat degetul spre doctorul Brenner, încărcându-și vocea cu toate acuzațiile pe care le avea împotriva lui.

— Din cauza ta Alice e moartă! Ai omorât-o!

— Calmează-te! a spus Brenner. O putem resuscita.

Nici el nu credea. Ea își dădea seama de asta.

— E moartă! Nu se mai întoarce și... noi nu rămânem aici. Nu mai facem asta!

Alice era în continuare nemișcată, făcând pe moarta.

— De ce? a întrebat doctorul Brenner. De ce n-am lua un sedativ mai bine?

— Plănuiam să iau dosarele din biroul tău, dar cred că Alice – și-a înăbușit un suspin – e tot ce-mi trebuie ca să mă asigur că nu o să le mai faci rău vreodată copilului meu sau prietenilor mei. O să

vorbesc cu familia ei. O să păstreze secretul, câtă vreme ne lași în pace. Poți să încerci să ne ții aici, dar noi știm adevărul. N-o să am liniște până nu scap de aici... și o să mă asigur că lumea știe că tu ai ucis-o, că știe tot ce ai făcut. *Noi* o să ne asigurăm!

— Terry, ai grijă! Gândește-te la copilul tău!

— Mă gândesc.

Terry a scos cuțitul din buzunar și i l-a arătat, sclipind argintiu.

— Acum o să plec de aici cu Gloria și cu Ken și tu nu o să ne urmărești! Ai ucis-o pe Alice! Și dacă *nu* vrei să știe toată lumea, o să rămâi pe loc și o să ne lași să plecăm. Știi că sunt încăpățânată! Mai știi și că nu poți risca să-mi rănești copilul. Dacă pune careva mâna pe mine, o să-l folosesc...

A fluturat cuțitul.

— Pe mine însămi, dacă e nevoie!

Brenner stătea nemișcat și nesigur, iar sângele clocotea în capul lui Terry. Ce aveau să facă dacă nu-i lăsa să plece? Ce se întâmpla atunci?

— Am iubit-o pe Alice, a spus Kali printre suspine. Lasă-i să plece, papă!

Terry nu se așteptase la asta, dar avea să profite.

— Dă-te din calea mea! a ordonat ea.

Brenner tot nu se mișca.

— E păcat de ea, a spus el, dând din cap spre Alice. Un astfel de potențial pierdut e un lucru trist. Sunt atât de puțini pe lume. Poate încă am fi învățat de la ea.

Amândoi erau în impas. Terry îl înfrunta pe Brenner. El nu voia să cedeze.

Ce avea să facă, dacă el refuza?

— Plecăm, a spus hotărât Terry.

Cuvintele lui îi făceau rău, dar ceea ce insinuau era exact motivul pentru care se pregătiseră.

— Bine, a spus el, apoi s-a dat la o parte. Să nu-i faci rău copilului!

Terry n-a așteptat ca el să se răzgândească. A trecut pe lângă el strângând cuțitul, așteptându-se ca în orice clipă să se întindă după ea și s-o prindă.

Dar el n-a făcut-o.

— Lăsați-o să plece! le-a strigat el paznicilor de pe hol, care s-au dat imediat la o parte. Spuneți-le tuturor să-i lase să plece!

Gloria a întâmpinat-o la jumătatea holului, îmbrăcată în haine de infirmier și cu părul mai lung ca de obicei.

— A funcționat? a întrebat Gloria.

— Funcționează, a răspuns Terry. Kali a făcut o treabă bună. Ken e pregătit?

— Precum cavaleria, a zis Gloria. Revin imediat.

Terry nu s-a întors s-o vadă pe Gloria îndeplinind ultima etapă a planului.

8

Gloria ascunsese o targă pe hol, mai sus de camera lui Alice, iar acum o scotea la lumină. Își adusese și o perucă din dulapul mamei ei pentru ocazii speciale ca să se deghizeze. N-ar fi trebuit să-și facă probleme.

Doctorița Parks plângea, iar doctorul Brenner plecase deja. Și Kali. Gloria nu avea mult timp la dispoziție.

Nemișcată pe podea, Alice părea... moartă.

— Doamnă, a zis Gloria, coborând mult vocea, am venit să duc cadavrul la morgă pentru disecție.

Cuvântul disecție îi stârnea greață.

Doctorița Parks a făcut un semn cu mâna să facă ce trebuie.

Gloria a ridicat-o cu greu pe Alice, așa că a fost ușurată că doctorița Parks nu era atentă. Cadavrele nu te ajută de obicei să le urci pe targă. Gloria a întins un cearșaf peste Alice și a împins targa pe hol...

Apoi a grăbit pasul.

— Rezistă! a spus ea.

A văzut degetele lui Alice strângând marginile tărgii pe sub cearșaf.

— Unde mergem? a întrebat ea.

— Ieșim din locul ăsta.

— Ce bine! a zis Alice.

Exact cum plănuiseră, Ken parcase mașina cu spatele la intrare. Terry lăsase ușa larg deschisă.

— Stai culcată, a spus Gloria, împingând targa spre ușă. OK, acum poți să te ridici. Nu o să te vadă de după capotă. Urcă în portbagaj!

— În portbagaj? a întrebat Alice, dându-se jos și rămânând ghemuită.

— Nu pentru mult timp.

Alice a oftat și a făcut cum i se ceruse. Gloria a închis portbagajul și s-a urcat în spate. Ken și Terry se prefăceau copleșiți de presupusa moarte a lui Alice.

Paznicii alcătuiseră un perimetru, însă au rămas în spate. Ken a turat motorul și ea a auzit pe cineva strigând:

— A spus să-i lăsăm să plece! Nu trage nimeni!

— Suntem gata? a întrebat Ken de la volan.

— Suntem gata, a răspuns Terry. Și, în timp ce el tura motorul, a adăugat: Adio, Hawkins! Dacă avem noroc, să nu ne mai revedem niciodată!

Doar când o să mă întorc pentru Kali.

Terry nu avea de gând să-i permită lui Brenner să-și continue munca monstruoasă, dar mai întâi trebuia s-o ducă pe Alice într-un loc sigur. Trebuia s-o aducă pe mica Jane pe lume.

Planul „Simulăm moartea lui Alice și jucăm la cacealma ca să scăpăm” funcționase.

9

N-au încetinit până când Hawkins nu a rămas în urmă, în oglinda retrovizoare. S-au oprit la gara Greyhound din Unionville, la marginea orașului Bloomington, nu departe de Larrabee. După ce au eliberat-o pe Alice din portbagaj, Ken i-a întins biletul de autobuz cumpărat din timp.

— Nu pot să cred că m-ați scos de acolo.

Alice clătina din cap cu ochii mari de uimire.

— Nici eu, a spus Gloria prefăcându-se că-și șterge fruntea.

Ochii lui Alice s-au umplut de lacrimi.

— O să-mi fie dor de voi.

Terry nu putea să se lasă pradă emoțiilor, altfel avea să plângă și ea.

— Fără lacrimi, am reușit. E o chestiune de timp până când voi demasca tot ce face el acolo. Între timp, tu o să fii în siguranță. Trebuie să trecem pe la ai tăi?

— Verii mei o să-i sune după ce ajung acolo. Am găsit un cod pe care să-l folosească, a răspuns Alice.

Alice ar fi fost un spion grozav.

— Bine.

Terry a dat din cap spre Ken.

— Valiza.

El s-a întors la mașină și a scos de pe bancheta din spate valiza mare a lui Terry. Gloria stătuse ghemuită lângă ea. Terry o umpluse cu conținutul Cutiilor Dispariției, lăsând afară o rochie cu care Alice să se schimbe. Purtau cam aceeași măsură, așa că totul ar fi trebuit să i se potrivească. Terry i-a dat rochia învelită într-un sac transparent de curățătorie chimică.

— Du-te și schimbă-te cu asta... nu o să te recunoască nimeni.

— Aș fi vrut să-mi spuneți că-i transformați garderoba, a comentat Gloria.

Drept răspuns, Alice a scos limba la ea, dar a intrat să se schimbe.

— Chiar crezi că o să ne lase în pace? a întrebat Gloria.

— Alice o să fie în siguranță, a spus Ken.

— Atunci, e de ajuns pentru seara asta, a zis Terry, observând încruntarea lui Ken.

— Ce este?

— Nu sunt sigur...

— Atunci, ține-ți ideile pentru tine.

Declarațiile vag supranaturale i-ar fi îmbunătățit lui Terry starea de spirit. Stând față în față cu Brenner, fusese foarte conștientă că totul s-ar fi putut sfârși altfel.

— Probabil așa e cel mai bine, a conchis Ken.

Alice a ieșit din autogară cu salopeta pe braț și a plecat capul aproape cu timiditate. Purta o rochie înflorată, una dintre preferatele lui Terry – și ale lui Andrew –, care îi venea cu câțiva centimetri deasupra genunchiului.

Și cizmele de muncă.

— Pantofii! a spus Terry și a căutat în portbagaj, unde a găsit o pereche de pantofi negri cu tocul jos. Aproape uitasem. Poți să pui cizmele în sacul în care a fost rochia.

— Arăți grozav! a comentat Gloria.

Alice se îmbujorase.

— Ai revenit din morți și te-ai transformat într-o păpușă, a zis Terry.

Alice a luat pantofii de la Terry și s-a dus la mașină, așezându-se pe locul de lângă șofer ca să-i încalțe.

— Nu credeți că par caraghioasă? Ca o fetiță care se joacă de-a gătitul sau așa ceva?

— Nu, a pufnit Terry, ești frumoasă!

— Mă simt precum Cenușăreasa.

— Atunci e bine că nu se apropie miezul nopții, a replicat Ken.

Terry spera ca Alice să se descurce în Canada. *Nu e pentru totdeauna. Să sperăm.*

A urmat despărțirea cu îmbrățișări înlăcrimate. Autobuzul a intrat în autogară; sosise momentul pentru adevăratul rămas-bun. Cu un nod în gât, Terry a condus-o pe Alice la autobuz. Ducea sacul cu cizmele lui Alice.

Alice a tras valiza și i-a dat-o hamalului s-o așeze în compartimentul pentru bagaje. L-a privit suspicioasă și, după ce omul a terminat, i-a sugerat să mai strângă șurubul de la ușă, altfel avea să cadă la un moment dat.

Terry aștepta la câțiva metri de ușa autobuzului.

— Cred că asta a fost, deocamdată, a spus ea.

Alice ezita, iar Terry vedea că duce o luptă cu ea însăși.

— Zi, Alice!

— E ceva ce trebuie să-ți spun. Am văzut că ți se va întâmpla ceva, în viitor. Gloria susține că ar trebui să te las să alegi dacă vrei să știi sau nu.

Alice își muta greutatea de pe un picior pe altul. Avea o expresie de-a dreptul sumbră. Orice ar fi văzut, nu era bine.

— Spune-mi doar atât: mă mai lupt? a întrebat Terry. Încă mai încerc să fac ce trebuie?

— Da, a răspuns imediat Alice.

Bine.

— Atunci nu e nevoie să știu.

Alice a vrut să protesteze, dar Terry a continuat:

— O să te anunț dacă mă răzgândesc. OK?

Alice a acceptat.

— Să mă anunți *imediat*.

— OK.

Terry a strâns-o în brațe și s-a uitat cum prietena ei se urcă în autobuz. Nu avea să mai ceară nimănui să-i ghicească viitorul. Poate.

— Îmbarcarea! le-a strigat Ken Gloriei și lui Terry după ce a plecat autobuzul și Alice a pornit spre Canada.

S-au urcat în mașină. Terry se mulțumea să-l lase pe Ken să conducă în continuare.

— O să-mi fie dor de ea! a spus Gloria.

Ken și Terry au răspuns în același timp:

— Și mie.

10

Lui Brenner nu-i venea să creadă ca fata aceea, Johnson, murise înainte să-i afle secretele. Iar greșeala cu electroșocurile îi oferise lui Terry Ives o modalitate prin care să-l facă să pară slab. Kali, supărată, se dusesse direct la culcare, ajutată de sedativul pe care i-l dăduse. Dar el *tot* avea să câștige în final.

Doctorița Parks o să treacă peste criza de conștiință. Îi dăduse liber în noaptea aceea și îi amintise de protocoalele lor de confidențialitate. Se

părea că duseseră deja cadavrul la morgă și presupunea că secretele acestuia aveau să fie ale lui.

Acum îl suna pe Langley ca să-i dea veștile.

— Domnule director, voiam să fiu primul care să vă informeze despre o situație cu care ne-am confruntat aici în seara asta, a început Brenner.

— Am aflat ceva despre niște alarme, a spus directorul.

Veștile circulau repede.

— Niște alarme false, a precizat Brenner.

I-a relatat detaliile despre moartea lui Alice Johnson – mărise singură setările aparatului de electroșocuri, provocându-și un atac de cord – și i-a explicat că unii dintre subiecții-problemă văzuseră cadavrul, declanșând și alarma de incendiu, și codul de la poartă. Personalul era interogat și i se oferea o poveste despre un șofer beat care lovise gardurile. A doua zi, aproape nimeni nu o să știe adevărul, iar în curând toți cei care știau aveau să uite.

Existau medicamente care să-i ajute cu asta, dacă întâmpina careva probleme.

— Pe ansamblu, aș zice că am scăpat la mustață, a conchis doctorul Brenner. Ei o să curețe mizeria în locul nostru, în schimbul iluziei că vor fi lăsați în pace. O să lăsăm familia fetei să jelească. Nu o să-i deranjăm. O să obținem tot ce se poate de la cadavru, deși creierul a fost prăjit de curent.

S-o lase pe Terry Ives să creadă o clipă că era în avantaj.

— Dar nu avem nevoie de copilul tinerei? a întrebat directorul.

— Am situația sub control.

— Ai grijă să fie așa!

Era exact aprobarea de care avea nevoie pentru etapa următoare a serii. Ar fi fost mai ușor să se desfășoare aici, dar planurile fuseseră recent modificate astfel încât să includă o deviere, el să iasă în lumina reflectoarelor și totuși să reușească să rămână invizibil. Și-a luat acreditările, o uniformă de spital, o legitimație falsă și s-a urcat în mașină. A clătinat din cap văzând poarta smulsă din gardul de

sârmă. Când a plecat, o echipă de curățenie făcuse deja mizeria să dispară pe jumătate. Exista un singur spital în apropiere de Larrabee și era destul de simplu să ghicească unde avea să ajungă Terry până la sfârșitul nopții. Injecția avea să-și producă efecte în curând, dacă nu o făcuse deja.

Așa că Brenner conducea cu viteză.

11

Ken a parcat mașina lui Terry în curte. Terry a căscat, somnoroasă după evenimentele din seara aceea. Mașina lui Ken, cu care el venise împreună cu Gloria, era parcată pe aleea din fața casei.

— Sunt încordat, a spus Ken. Nu știu cum de poți fi obosită.

— Eu sunt la fel ca ea, a zis Gloria din spate și a ridicat mâna. Nu mai am nicio fantezie despre cât de strălucitoare, palpitantă și ușoară e viața eroilor din benzile desenate.

Terry a râs.

— Vreți să intrați?

O invitație făcută fără tragere de inimă pe care spera ca ei s-o refuze, dar era bine și dacă spuneau da. Cu alte cuvinte, prietenie adevărată.

— Cred că mai am niște negrese.

— A fost o noapte grea, a spus Gloria. Și ai nevoie de somnul de mămică.

— Somnul de mămică? a întrebat Terry.

— E ca somnul de frumusețe, dar pentru a avea copii sănătoși.

— Ah!

— Și tu, Ken?

El se uita în gol.

— Pământul către Ken, a rostit Terry. E ceva ce trebuie să-mi spui sau ești gata să termini în seara asta?

— E ceva, dar nu știu ce anume.

A ridicat mâinile.

— Da, știu că e enervant, nu e nevoie să mi-o spui doar pentru că a plecat Alice.

— În regulă, intru în casă.

Terry a primit cheile de la Ken, care a bătut cu palma în capotă și a spus:

— Bravo, Nellie!

Ea nu s-a deranjat să întrebe ce însemna asta.

Le-a făcut semn cu mâna și a intrat pe ușa din față. S-a dus în bucătărie să bea un pahar cu apă sau poate lapte. Mai erau negrese?

Merita una. Totul decursese conform planului. Alice era în siguranță. Ei erau în siguranță. Brenner avea să-i lase în pace dacă era deștept, iar ea avea să găsească un mod de a răspândi vestea despre ce făcea el.

Atunci... de ce simțea că i se întunecă vederea?

Durerea i-a cuprins corpul, concentrată în jurul taliei. Apa i se scurgea pe coapse.

S-a agățat de blat.

— O! Copilul. Becky, vine! a urlat ea.

O ușă s-a trântit la etaj și Becky a alergat pe scări.

— Ce... Ți s-a rupt apa!

S-a oprit.

— E devreme.

— Trebuie să mergem la spital!

Terry se simțea amețită.

— Acum!

Becky a întrebat despre stricăciunile de la partea din față a mașinii lui Terry, dar Terry nu i-a explicat nimic.

— Doar condu! i-a cerut.

— O să fie bine, a spus Becky. Fac treabă bună în spitalul ăsta.

Dar amândouă știau că era același spital unde muriseră părinții lor.

— Mai repede! a spus Terry.

Fiecare contracție îi zguduia oasele ca un fulger. Durere. Ce durere cumplită!

— Trebuie să ajungem acolo.

Spre meritul ei, Becky chiar conducea mai repede. A apăsat pe frână când au ajuns la intrarea de la Urgențe, a apăsat pe butonul de avarie și a ajutat-o pe Terry să coboare.

Terry de-abia știa unde se află, atât de tare suferea.

— E în travaliu! a strigat Becky.

— Ajută-mă! a spus Terry. Salvează-mi copilul!

Micuța Jane trebuie să fie bine. Rezistă, micuța Jane!

Asistentele și doctorii au înconjurat-o pe Terry și au condus-o spre targă. Au intrat rapid cu ea în clădire, în timp ce Becky alerga pe lângă ei, apoi au dispărut. I-au pus o perfuzie în braț și au spus ceva despre medicamente pentru durere. Imaginea monitorului unde linia inimii ei urca și cobora, urca și cobora, era atât de familiară, încât pentru o clipă i s-a părut că s-a întors în laboratorul Hawkins.

— Vine copilul! a strigat cineva.

În jurul ei era un grup de oameni și scena s-a dizolvat într-un amestec de uniforme și măști, bipuri și zăngănitul instrumentelor medicale pe o tavă de oțel, mirosul de dezinfectant... Terry voia cu orice preț să rămână conștientă. Fiecare contracție era ca un cuțit în pântec și se ruga pentru micuța Jane, acceptând durerea...

— Mai împinge o dată, a îndemnat-o o voce de lângă ea, o față acoperită de mască, așa că a împins.

A împins cât a fost în stare. A văzut o lumină puternică, apoi l-a auzit – cel mai frumos sunet din cer și de pe pământ.

Jane a scos un strigăt de luptă, gata să spună lumii ce credea despre ea. Jane era aici. *E aici.*

Cineva i-a dat copilul unui bărbat în uniformă de spital. Îi cunoștea ochii, ochii aceia albaștri. Trebuia să-l oprească.

E fata mea! Începea încet-încet să o cuprindă o stare de somnolență. *E fata mea.*

Când și-a revenit Becky stătea lângă patul ei de spital.

— Unde e? a întrebat Terry, străduindu-se să se ridice în capul oaselor. Unde e Jane?

Încremenirea lui Becky înainte de a spune ceva vorbea de la sine.

— Îmi pare atât de rău, Terry! Au fost complicații și n-au putut s-o salveze...

— Nu, am *auzit-o!*

Terry și-a smuls perfuzia de la mână și s-a luptat cu Becky să se ridice în picioare.

— Nu înțelegi. L-am văzut! El a luat-o. El a luat-o pe Jane!

— Terry, nu. Nu e niciun copil. Trebuie să mă ascuți.

Dar nimeni nu voia s-o asculte pe Terry.

Copilul ei trăia. *Trăia.*

Și avea să găsească o cale să dovedească asta.

Epilog

Noiembrie 1970

— Nu e nevoie decât să o pui înăuntru, i-a spus doctorul Brenner asistentei care se ocupa de îngrijirea copilei.

— Ați putea... *eu* aş putea s-o duc în brațe, s-a corectat ea, ținând copilul de parcă el era o amenințare.

— E mai bine dacă fac singur asta. Poți aștepta afară, pe hol, cât stau cu ele?

Nu era o cerere demnă, dar nici nu putea să se ocupe personal de copil în cazul în care regurgita sau se murdărea. Bebelușii făceau astfel de lucruri, oricât îți doreai să n-o facă.

Asistenta a așezat ușor copila în cărucior. Capul ei aproape chel, cu puțin puf și cu ochii ușor neclari, se legăna. Când avea să semene cu un om?

Răbdare, și-a spus el, *o să ai răbdare, într-un fel sau altul. Ea te obligă.*

Avea să fie subiectul potrivit.

Ca să sublinieze cine deținea autoritatea, a împins căruciorul înainte, făcându-i semn asistentei să deschidă ușa. Ea a ținut-o, fluturând degetele spre copil. De parcă un copil atât de mic putea înțelege ceva în afară de propriile nevoi biologice... Somn, mâncare, defecație. Mai mult somn. Mai multă mâncare. Din nou.

Dar într-o zi... Într-o bună zi avea să devină cea mai mare realizare a lui.

Opt habar nu avea, însă copilul era ținut la doar două uși distanță de ea. Una cu un panou de acces mai sofisticat, cealaltă cu o simplă încuietoare, deschizându-se către o cameră pregătită special pentru copil.

Era zăpăcită și făcea crize de luni întregi, iar Brenner încetase din nou s-o mai viziteze, exceptând cazurile când era strict necesar. Acum avea ce-i trebuia ca s-o aducă înapoi pe drumul bun

și, în sfârșit, era timpul ca ele să se cunoască. Totul avea să fie iertat.

După spusele asistentei, copilul o să fie gata să se joace în curând. Un lucru bun pentru ambele fete. Deja dăduse ordin să fie zugrăvită camera copiilor în culori vii, de care Opt să fie mulțumită.

— Acum e acum, a spus doctorul Brenner, împingând roțile pe gresie.

Asistenta a deschis ușa de la camera lui Opt și a dat să-l urmeze.

— Așteaptă pe hol, te rog! i-a spus el.

Ea s-a uitat îngrijorată la cărucior, dar a rămas unde i s-a cerut.

Opt stătea pe patul de sus, uitându-se în tavan. El a observat că desenase acolo un curcubeu cu creioane colorate. Poate avea să sugereze asta pentru camera de joacă.

În sfârșit, măcar desenase ceva. În ultima vreme se holbase prea mult la tavan. Cel puțin, așa i se spusese lui.

— Uite ce am adus, a anunțat Brenner. Noua ta surioară.

Fetița se mișca cu agilitate, trebuia să recunoască. Opt s-a aruncat de pe pat, aterizând în picioare, și a alergat la marginea căruciorului, unde s-a oprit brusc. S-a uitat înăuntru, aproape timidă, emoționată.

— Ea e Unsprezece, a spus doctorul Brenner.

— Unsprezece.

Opt s-a gândit un pic, privindu-și mâinile.

— Ar trebui să număr și cu degetele de la picioare. Asta înseamnă că nouă și zece sunt aici? Cinci și șase? Mai mulți?

— Ea e prietena ta, Unsprezece.

Apoi a privit-o încruntat.

— Asta e tot ce trebuie să știi.

— E prea mică să-mi fie prietenă.

— O să crească și o să fie ca tine.

Asimilând informația, Opt s-a aplecat deasupra căruțului ca să examineze copilul care se agita și, în cele din urmă, el a auzit-o șoptind:

— O să am eu grijă de tine, micuță Unsprezece.
S-a uitat din nou la el cu un zâmbet.
— Pot să ajut și eu și să am grijă de ea?
— Asistenta te poate învăța cum să te joci fără probleme cu ea. Ți-ar plăcea?
— O să fim o familie de prieteni, a cântat ea. Opt și Unsprezece! Surori!

Într-un fel, s-a gândit el. Câtă vreme mă ajută să-mi îndeplinesc scopurile.

Se întreba dacă Terry Ives încă îi mai împuia capul surorii ei și oricărui reporter dispus s-o asculte că el îi furase copilul.

Copilul era al lui. Ar fi trebuit să-l asculte când i-a spus.

Terry stătea pe o bancă în parc și aștepta. Era o zi frumoasă și Gloria sugerase locul acesta de întâlnire. Terry știa că motivul era că aerul proaspăt îi făcea bine. Petrecuse multă vreme singură după ieșirea din spital, încercând s-o convingă pe Becky de ceea ce știa. Suna reporteri, încerca să afle mai multe detalii despre cine fusese Brenner înainte să vină aici.

Brenner îi furase copilul. Știa asta, dar nu putea convinge pe nimeni s-o asculte.

Începuse să-i fie greu să iasă din casă, iar acum își amintea de ce. Stând aici, i-ar fi ușor să uite de întunericul care se ascundea în apropiere. Nu o să iasă în lumină, nu în mod regulat, până când nu o să aibă copilul lângă ea să meargă împreună.

Respectându-și cuvântul dat în noaptea aceea – în afară de furatul copilului –, Brenner nu-i mai chemase pe niciunul pentru teste cu droguri. Ea înțelegea că el câștigase, așadar de ce să-și forțeze norocul? Nu mai reușise să ajungă în vid de atunci, oricât se străduise. Puterile ei, oricare ar fi fost ele, păreau să fi dispărut odată cu copilul.

Trebuia să vină și Ken azi pentru picnic, dar, după cum spusese Gloria la telefon, în dimineața aceea era îndrăgostit și nu putea să ajungă. Se întâlnea cu un fost ofițer. Cine-ar fi crezut? Se

bucura pentru el. Și el continua să adune informații. Kali era tot la laborator, confirmase el, și părea să fie sănătoasă.

Erau tot atât de hotărâți să-l distrugă pe Brenner, dar Terry insista ca ea să fie inițiatoarea întregului demers. Nu trecuse prin toate astea ca să mai piardă pe cineva.

Până la urmă se părea că lui Alice îi plăcea Canada. Muncea alături de verii ei și nu era încă interesată să se întoarcă acasă.

— Arăți bine, a spus Gloria, ocolind banca din spatele lui Terry.

— Mincinoaso! Dar tu chiar arăți bine!

Îi crescuse puțin părul și îl purta natural, cărlionțat. I se potrivea.

— Doar nu eu am arătat ca o fantomă timp de trei luni, a zis Gloria așezându-se lângă ea. Avea o geantă mai mare ca de obicei și o strângea în brațe. Terry știa destul de bine să-i interpreteze limbajul trupului.

— Gloria? De ce ești neliniștită?

— Am ceva pentru tine. Ken l-a obținut.

Gloria a privit în ambele direcții și, după ce s-a asigurat că erau singure, a deschis geanta și a scos un dosar maroniu.

— Noul lui prieten lucrează la laborator.

— O, Ken!

Terry a clătinat din cap.

— E un băiat bun, a precizat Gloria. El i-a adus asta lui Ken.

— Ce e?

— Doar uită-te!

Gloria și-a pus mâinile în poală și a privit-o.

Terry nu știa la ce să se aștepte, dar a luat dosarul și l-a lăsat să se deschidă pe genunchi.

O fotografie s-a rostogolit din dosar. Alb-negru. Terry a luat-o de pe jos.

Un copil stătea în fund, gata să cadă într-o parte. Obraji rotunzi și... acestea erau urechile lui Andrew? Avea smocuri mici de puf în loc de păr.

În dosar era o foaie de hârtie și Terry a citit în grabă ce scria... *PROIECT INDIGO. Subiect 011... Primire: Nou-născut. Tutore... Dr. Martin Brenner. Potențial: Extrem.*

Terry s-a uitat din nou la poză și și-a privit fiica. Aceasta era fața ei. Zâmbea? O să zâmbească. Într-o bună zi.

Pe obrazul lui Terry s-a scurs o lacrimă.

— Ea e! Trăiește. Jane trăiește!

Avea să-și revadă fiica. Nimeni și nimic nu o putea opri.

Mulțumiri

Orice carte e creată de un grup de oameni, nu doar de un scriitor ce stă singur într-o cameră. Aș vrea să mulțumesc câtorva persoane pentru că m-au ajutat să aduc această carte la viață. În primul rând, fantasticei mele editoare de la Del Rey, Elizabeth Schaefer, fiindcă a crezut că sunt persoana potrivită să scriu cartea aceasta și fiindcă e absolut minunat să lucrezi cu ea, dar și întregii echipe de redactori care au muncit ca să o transforme în realitate și să ajungă în mâinile cititorilor. Și, bineînțeles, cartea n-ar exista fără viziunea celor de la Duffer Brothers și Netflix: vă mulțumesc că mi-ați acordat onoarea de a explora un colț atât de important al universului vostru. Mulțumiri speciale lui Paul Dichter pentru note și sfaturi.

Aș vrea să le mulțumesc și lui Carrie Ryan și lui Megan Miranda pentru că au împărțit cu mine emoția, vinul, discuțiile despre primele romane ale lui Stephen King și lamentările privind termenul de predare în momente importante de pe parcurs. Lui R.D. Hall, pentru o operă de artă grozavă la care am privit în timp ce lucram. Și multe mulțumiri lui Tim Hanley pentru benzile desenate vechi pe care mi le-a transmis imediat prin e-mail.

Apoi, ca de obicei... Impresarei mele, Jenn Laughran. Părinților mei. Soțului meu, Christopher, care mă ajută să trec toate liniile de sosire, câinilor și pisicilor, care mă îndeamnă la gândire și la amânare în egală măsură. Și, bineînțeles, mulțumiri autentice și din inimă celor care ați citit cartea. Rămâneți ciudați.

Despre autoare

Gwenda Bond scrie, printre altele, romane Young Adult și ficțiune pentru copii. Cărțile sale includ seriile cu Lois Lane (*Fallout*, *Double Down*, *Triple Threat*), care aduc în prim-plan celebrul personaj de benzi desenate, și seria *Cirque American* (*Girl on a Wire*, *Girl Over Paris*, *Girl in the Shadows*), despre eroine îndrăznețe care descoperă că magia și misterul pândesc din umbră. Ea și soțul ei, Christopher Rowe, scriu și o serie pentru copii de gimnaziu, *The Supernormal Sleuthing Service*. Scrierile ei de nonficțiune au apărut în *Los Angeles Times*, *Publishers Weekly*, *Locus* și în multe alte publicații. Are un masterat în literatură obținut la Vermont College of Fine Arts. Trăiește într-o casă veche de o sută de ani din Lexington, Kentucky, cu soțul ei și neastâmpăratele lor animalele de companie. Se zvonește că a evadat dintr-o comedie romantică și că are o diplomă în jurnalism datorită iubirii din copilărie pentru Lois Lane.

gwendabond.com

[Facebook.com/GwendaBond](https://www.facebook.com/GwendaBond)

Twitter: @Gwenda

ARMADA // science fiction / fantasy / thriller

SERIE DE ROMANE INSPIRATE
DIN UNIVERSUL SERIALULUI DE TELEVIZIUNE
STRANGER THINGS, REALIZAT DE NETFLIX.

Unul dintre cele mai vizionate și mai îndrăgite seriale din ultimii ani,
cu recorduri impresionante de audiență, care a cucerit publicul
printr-un univers retro, al coloraților ani '80,
plin de mister și de supranatural.

Un laborator misterios.
Un om de știință malefic. O istorie secretă.
Suspicious minds, de Gwenda Bond,
spune povestea mamei lui Unsprezece.

În vara anului 1969, tineretul american fierbe.
Terry Ives, o studentă dintr-un campus liniștit din Indiana,
nu are nicio legătură cu tumultul din Vietnam sau cu protestele
de la Washington. Însă în Laboratorul Hawkins,
condus de doctorul Martin Brenner, o conspirație amenință totul.
Terry Ives și Martin Brenner vor începe un război
cu totul diferit de cel în desfășurare:
un război al cărui câmp de luptă e chiar mintea umană.

„Prequel-ul pe care toți fanii l-au așteptat.”

Kirkus Reviews

ARMADA
powered by
NEMIRA

ROCK
It Rocks!

- ^[11] „Șoarece de casă” – în lb. lat. în orig. (n. tr.).
- ^[12] Acid – nume „de stradă” pentru Dietilamida acidului lisergic (din germană *Lysergsäure-diethylamid* LSD, de asemenea numit LSD-25). Este un drog psihedelic semisintetic, ce aparține familiei de triptamine. Probabil cel mai cunoscut și răspândit psihedelic, LSD-ul a fost folosit în principal ca un drog recreațional, un enteogen și o unealtă în ajutorul diverselor practici precum meditația, psihonautica, proiecte artistice și psihoterapie psihedelică (n. red.).
- ^[13] Create de Stan Lee și Jack Kirby, benzile desenate X-Men au început să fie publicate de Marvel Comics în septembrie 1963 (n. red.).
- ^[14] Revistă de benzi desenate editată de Archie Comics în perioada martie 1950 - august 2017 (n. red.).
- ^[15] Film western regizat de Sam Peckinpah, cu William Holden, Robert Ryan, Ernest Borgnine, Edmond O'Brien, Ben Johnson și Warren Oates în rolurile principale. Filmul a avut premiera în iunie 1969.
- ^[16] *Pig*, - „porc”; *helter-skelter* - „haos, debandadă” (n. tr.).
- ^[17] Sharon Tate – actriță americană, nominalizată la Premiul Golden Globe, considerată simbolul frumuseții anilor 1960 (n. red.).
- ^[18] În argou, stare indusă de consumul de LSD (n. red.).
- ^[19] Johnny Carson (23 octombrie 1925 - 23 ianuarie 2005) a fost un prezentator, actor, scriitor, producător și muzician american. Timp de 30 de ani (1962 - 1992), el a fost gazda emisiunii *The Tonight Show Starring Johnny Carson* de la NBC (n. red.).
- ^[10] *Green* – „verde” în limba engleză, al doilea sens fiind de „necopt” (n. tr.).
- ^[11] Evel Knievel (17 octombrie 1938 - 30 noiembrie 2007), născut Robert Craig Knievel, a fost un cascador și artist american. În cariera sa, el a încercat peste 75 de salturi cu motocicletă de la rampă la rampă între 1965 și 1980 (n. red.).
- ^[12] Eartha Kitt, actriță americană care a interpretat rolul *Catwoman* în serialul *Batman* din 1967. În 1968, cariera ei a avut de suferit după ce a ținut un discurs împotriva Războiului din Vietnam în cadrul unei întâlniri oficiale de la Casa Albă, unde a intrat în polemică cu lady Bird Johnson, prima-doamnă a Statelor Unite. Timp de un deceniu, Eartha Kitt a trăit în exil în Europa, după ce contractele ei din SUA au fost anulate ca urmare a evenimentului de la Casa Albă (n. red.).
- ^[13] Serial american difuzat în perioada 1968 - 1971 de CBS (n. red.).

^[14] Galadriel este o regină elfă, personaj al trilogiei *Stăpânul inelelor*, scrisă de J.R.R. Tolkien (n. red.).

^[15] Film american din 1969, cu Robert Redford și Paul Newman în rolurile principale (n. red.).

^[16] Personaj din cărțile de benzi desenate publicate de Marvel Comics (n. red.).

^[17] În original: *You can't always get what you want*, titlul unei melodii a formației Rolling Stones (n. red.).

^[18] Norman Percevel Rockwell (3 februarie 1894 – 8 noiembrie 1978) a fost un artist plastic american. Lucrările sale s-au bucurat și continuă să se bucure de o deosebită popularitate în Statele Unite ale Americii (n. red.).

CUPRINS

Prolog

CAPITOLUL UNU UN SIMPLU TEST

1

2

3

CAPITOLUL DOI NU E CA-N ȚARA
MINUNILOR

1

2

3

4

5

6

7

CAPITOLUL TREI CĂLĂTORII PE UNDEVA

1

2

3

4

5

6

7

CAPITOLUL PATRU DESPRE OAMENI ȘI
MONȘTRI

1

2

3

4

5

6

CAPITOLUL CINCI NU DA ATENȚIE

1

2

3

4

5

6

7
8

CAPITOLUL ȘASE DARURILE MINȚII

1
2
3
4
5
6
7

CAPITOLUL ȘAPTE ÎN PĂDURE

1
2
3
4
5
6

CAPITOLUL OPT ALTE SECRETE, ALTE
MINCIUNI

1
2
3
4
5
6
7

CAPITOLUL NOUĂ ÎNTRE ZIDURI

1
2
3
4
5
6
7

CAPITOLUL ZECE CEI DE DUPĂ PERDEA

1
2
3
4
5
6

CAPITOLUL UNSPREZECE ADIO ȘI SALUT

1
2
3
4
5
6
7
8

CAPITOLUL DOISPREZECE TOȚI SE
PRĂBUȘESC

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11

Epilog

Mulțumiri

Despre autoare

Table of Contents

Prolog	4
CAPITOLUL UNU UN SIMPLU TEST	12
1	12
2	17
3	28
CAPITOLUL DOI NU E CA-N ȚARA MINUNILOR	32
1	32
2	34
3	39
4	46
5	49
6	52
7	57
CAPITOLUL TREI CĂLĂTORII PE UNDEVA	58
1	58
2	64
3	67
4	73
5	74
6	78
7	80
CAPITOLUL PATRU DESPRE OAMENI ȘI MONȘTRI	84
1	84
2	86
3	89
4	92
5	95
6	104
CAPITOLUL CINCI NU DA ATENȚIE	107

1	107
2	111
3	115
4	117
5	120
6	122
7	125
8	127
CAPITOLUL ȘASE DARURILE MINȚII	130
1	130
2	134
3	136
4	141
5	143
6	149
7	151
CAPITOLUL ȘAPTE ÎN PĂDURE	154
1	154
2	160
3	163
4	165
5	168
6	171
CAPITOLUL OPT ALTE SECRETE, ALTE MINCIUNI	183
1	183
2	185
3	192
4	193
5	198
6	201
7	203
CAPITOLUL NOUĂ ÎNTRE ZIDURI	207

1	207
2	212
3	218
4	222
5	229
6	231
7	232
CAPITOLUL ZECE CEI DE DUPĂ PERDEA	234
1	234
2	237
3	239
4	249
5	251
6	254
CAPITOLUL UNSPREZECE ADIO ȘI SALUT	257
1	257
2	261
3	262
4	262
5	266
6	270
7	273
8	279
CAPITOLUL DOISPREZECE TOȚI SE PRĂBUȘESC	283
1	283
2	283
3	286
4	289
5	291
6	292
7	293
8	296
9	297
10	300

11	302
Epilog	306
Mulțumiri	311
Despre autoare	312